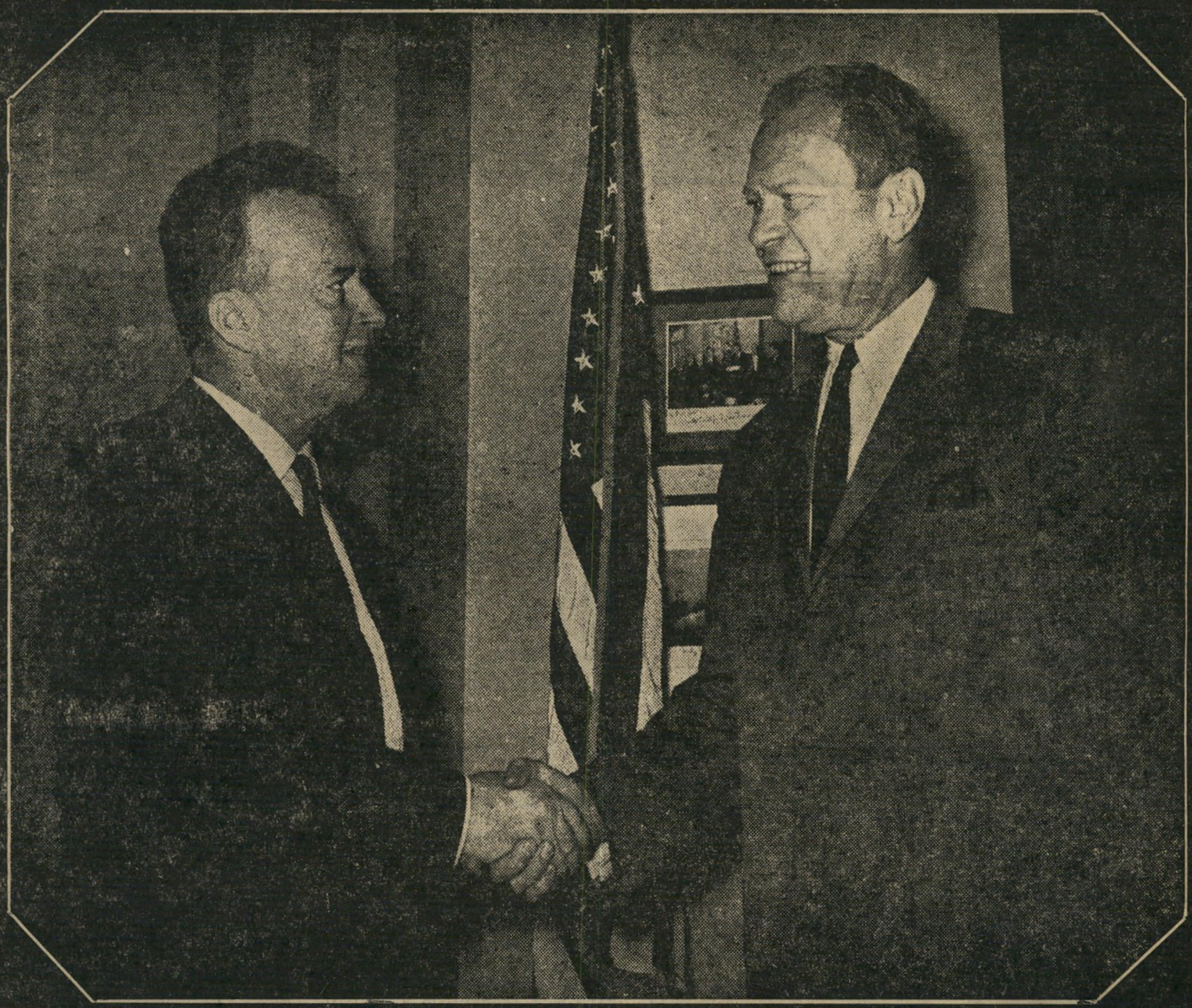
השלום הזה

הנסיעה הגורלית של רבין

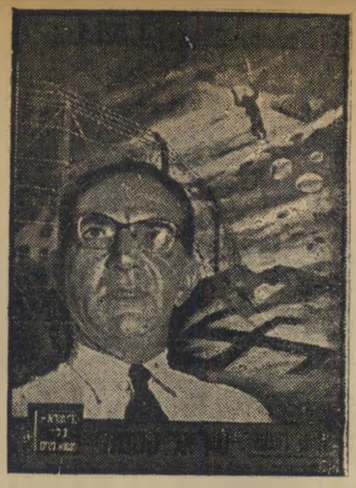
איש השנה תשי"א
העולה החדש

איש השנה תשי"ב
מבקר הסוכנות שמוראק

איש השנה תשי"ג
יועץ מישפטי כהן

איש השנה תשי"ד
מסקן שואה קסטנר

איש השנה תשי"ז
מצביא סיני דיין

איש השנה תשי"ח
חתן תנ"ך חכם

איש השנה תשי"ט
סופרת דיין

איש השנה תש"ך
רכז שואה אייכמן

קורא יקר,

איש־השנה האמיתי שלנו, השנה, בכל שנה ובמרוצת כל שבוע משבועות השנה, הוא במספר של חשבון אתה — הקורא האלמוני. המאורעות השוטפים החולפים על פניך, שבמרכזם ומאחוריהם ניצבים אנשים — מתוכם אנו נוהגים לבחור אחת לשנה את איש־השנה — אינם רק סרט נע הרץ מול עיניך. בך הם מטביעים את חותמם; יש להם השפעה ישירה על מהלך חייך; את עתידך האישי הם קובעים.

אנשי השנה מתחלפים כמעט בכל שנה ואתה נשאר. אתה המשלם את מחיר מחדליהם ונשכר מהישגיהם. 23 אנשי השנה שנבחרו עד כה ע"י עורכי העולם הזה, ואשר דיוקנותיהם מופיעים בעמודים אלה, תרמו ב־23 השנים האחרונות לגיבוש תבניית העולם בו אתה — ואנחנו — חיים. כזה הוא גם איש־השנה תשל"ד.

מי הוא?

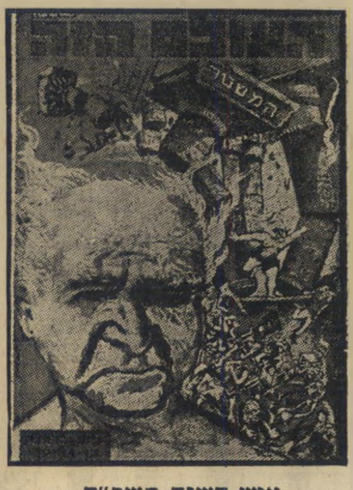
את התשובה על כך תמצא בגיליון הבא של העולם הזה, גיליון ראש־השנה המורחב והמוגדל, שבמרכזו עומדת כתבת „איש השנה" ואשר יראה אור במוצ"ש הקרובה.

איש השנה תשכ"ג
מתפטר בן־גוריון

איש השנה תשכ"ך
יורש אשכול

איש השנה תשכ"ה
מפלג מפא"י בן־גוריון

איש השנה תשכ"ח
לוחם בפידאיון רגב

איש השנה תשכ"ט
מפקד מיבצר ישראל בר־לב

איש השנה תש"ך
לוחם־שלום דיין

איש השנה תשל"א
מזכיר ההסתדרות בן־אהרון

איש השנה תשט"ז
פרקליט תמיר

איש השנה תשט"ז
נשיא מצריים עבד אל־נאצר

איש השנה תשכ"א
מנחם בגין

איש השנה תשכ"ב
קורבן סובלן

איש השנה תשכ"ג
כלכלן ספיר

איש השנה תשכ"ד
שר־הביטחון דיין

איש השנה תשכ"ב
גולדה המלכה

איש השנה תשכ"ה
מקים הליכוד שרון

מכתבים

שנה טובה

איחולי לשנה החדשה: ליתן מקור און ליונת־השלום לשרש את מישענת הקנה הרצוץ „אין ברירה!"; לבנות ולהיבנות על יסוד האמת הבסיסית כי אין אלטרנטיבה לשלום.

מנחם שפר, קריית־שלום

...אני מניח כי גם אתם תצטרפו עימי לברכה שבשנה הבאה עלינו לטובה תופרכנה כל נבואותיכם השחורות.

אורי ויינשטיין, רמת־גן

...שהשולם הזה לא יהיה פחות אמיץ מאשר בשנה שחלפה.

נתן בראנר, ניו־יורק, ארה"ב

אנשי השנה

מתבקש כי אישיות שהיתה קשורה ל־מילחמת יום־הכיפורים תיבחר על ידכם כאיש־השנה. אולם אני הייתי מציע לבחור דווקא באדם כמו שר־האוצר יהושע רבינוביץ', גם משום שהיתה לו נגיעה יותר מכל אישיות אחרת לחייו היומיומיים של כל אזרח במדינה, וגם משום שמה שאירע לו מאפיין את „השיטה" של המימסד ה־ישראלי: מי שנכשל בתפקיד אחד — עולה בדרגה בתפקיד שני.

אלפרד קהאן, תל־אביב

...אריק שרון, מי שהיה גם איש השנה תשל"ג, שבזכותו נטו כפות המאזניים במילחמת יום־הכיפורים, לפחות בחזית הדרום, לצד צה"ל.

אבנר נ., צה"ל

...התואר מגיע לגולדה מאיר, כפרס על פעילותה ותרומתה למדינת־ישראל.

גליה שקר, הרצליה

● תואר איש־השנה של **העולם הזה** אינו פרס או ציון־לשבח. לתואר נבחר האיש שהשפיע יותר מכל אדם בודד אחר, על מהלך המאורעות בשנה החולפת ב־מדינת־ישראל.

ביזבוז במילואים

ברצוני להפנות את תשומת־לב הציבור לתופעה שעמדתי עליה בעת שרות ה־מילואים. גוייסנו כ־20 איש לקורס ש־נמשך שלושה וחצי חודשים. בסיום ה־קורס הוחלט שגם אנשי המילואים ישתתפו במיסדר הסיום. ההכנות למיסדר זה נמשכו ארבעה ימים, בהם עסקנו באימוני תס"ח (תרגילי־סדר המושים). ביום האחרון היינו אמורים „ללקק" (זה ציטוט מדוייק מפי מפקדנו) את הכלים שהשתתפו במיסדר. היות וזה קורס קשה, ביקשנו שבמקום ל־התעסק במיסדרים ארבעה ימים נוספים, יאמנו אותנו במשך ארבעה ימים אלה, ואם לא — שישחררו אותנו קודם. טענותנו לא עזרו, ואנו השתתפנו במיסדר.

לדעתי זוהי שערוריה להחזיק 20 אנשי מילואים לצורך מיסדר. רצוי לפרסם מקרה זה כדי למנוע בעתיד ביזבוז כה גדול של ימי שירות במילואים.

סגן (מיל.) בני דזיטש, ירושלים

פנינה שוב

רק עתה קראתי את תגובתו של אלי תבור (קורא יקר, העולם הזה 1928) על מאמרו של יורם קניוק בדבר השבוע על פרשת פנינה רוזנבלום. אני חייב לומר שזאת היתה תגובה אצילה על מאמר אציל שקניוק כתב. שניהם ידעו להשתמש בעט ובנייר בצורה מכובדת. וזה משאיר בליבי, אישית — תיקווה.

ר.ה., ניו־יורק, ארה"ב

קטונתי מלהכניס ראשי בין הרים, מה גם שאלי תבור קיבל את ביקורתו של יורם קניוק על העולם הזה בהבנה. אני עוקב אחרי כתיבתו הפובליציסטית של יורם קניוק. מהמעט שקראתי מפרי עטו התרשמתי שהכל יבוא על מקומו בשלום אם רק תינתנה לסופרים מילגות. אני חוזר ואומר כי זאת התרשמות שטחית. ואל יזלזל קניוק בחלק הקל של השבועון. הוא הוא הנושא את גרעין האור. מורשת הזל־זל במשרתות ובני הפרברים פשטה מזמן את הרגל. האימרה „היזהרו בבני עניים כי מהם תצא תורה" היא בימינו לא רק אימרה קולעת, כי אם חוכמה מוכחת. בני הפרברים מביניים יותר מאשר רבים וטובים מוכנים להרשות להם להבין.

חיים לוי, קריית־אתא

...הבוז לפחדנים! מאז טיפס עליכם ירם קניוק בפרשת פנינה רוזנבלום, לא הופיעה תמונתה אפילו פעם אחת בעתונכם. כמה אתם חושבים, יכול הבנאדם לסבול?

יעקב צרפתי, אשקלון

מראה מתחת ניגשר

לפני כמה ימים עברתי במינהרה התחת־שה שנבנתה מתחת לגשר הירקון בתל־אביב, מכיוון שיכון בבלי אל צפון העיר. בכניסה למנהרה עמד אוטובוס אגד כאשר תא הנהג מתחת לגשר, וסביבו כל נוסעי האוטובוס מתרוצצים, כששני צעירים על הגג. עצרתי את מכוניתי בצד וניגשתי ל־אוטובוס מחשש פן אירע משהו. לא קרה שום אסון. אבל בכל זאת קרה משהו שהסעיר את מחשבתי וכאוזרח אני פונה אליכם. האוטובוס לא יכול היה לעבור את המנהרה. גובה המנהרה הוא 2.80 מטר ואילו האוטובוס, שהוא אוטובוס עירוני רגיל בהחלט, היה גבוה בארבעה סנטימטר. זה מצחיק ועצוב גם יחד. אילו הנהג לא היה מעריך נכון את גובה האוטובוס שלו, כפי שבאמת אירע, והיה נכנס במהירות למנהרה, או היה זה מצב עצוב בלבד. האם כל נהג אגד היושב ליד ההגה, יודע בדיוק את גובה האוטובוס שלו? או איפה היו המתכננים שלנו? למי חסרו ארבעה סנטי־מטר או עשרה כדי לאפשר מעבר אוטובו־סים במנהרה? מי אחראי לתיכנון הפרשע הזה? אם ייבדק העניין ויבורר הביזיון כדי למנוע אסונות במקום, אבוא על שכרי. אבקש לא לפרסם את שמי ברבים.

קורא, קיבוץ גן־שמואל

קשקשת 1932

הפעל את דמיונך ונסה למצוא כו־תרת מתאימה לציור שלמטה. שתס־ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכו־תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל־אביב, עבור „קשקשת". ההג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה.

קשקשת 1930

● „אם אדם נופל ממטוס באמ־צע הלילה — רק אלוהים יכול להרים אותו."

אפרת הדר, ירושלים
ע. הכהן, זכרון־יעקב
אלישבע גינות, רחובות

● חייל מחיל־הים תלוי לייבוש אחרי המיקלחת הרוסית.

● טל ברודי מנתר לסל.

שאול יהישלום, ירושלים

● רומיאו אחרי שיוליה אמרה לו: „קפוץ לי!"

עוזי עמיאי, קריית־אונו

● מתרומם מחזר מהרמה.

ג. שלו, צה"ל

● תושב צהלה שניתלה על החלון כדי להציץ לחצר ביתו של האלוף אלי זעירא.

משה קונפורטי, תל־אביב

תשקיף

יתהדקו יחסי
בריה"מ - מצריים

מילחמת־ההתשה הפסיכולוגית בין מצרים לברית־המועצות, המתנהלת מאז מילחמת יום־הכיפורים עלולה להסתיים בעתיד הקרוב ביותר. כל הסימנים מעידים על כך שקשריה של מצרים עם ברית־המועצות יתחזקו, ואף יביאו לחידוש הזרמת אספקת הנשק הסובייטי למצרים.

הרוסים מעוניינים בכך, בתיקווה לדחוק את עמדות ההשפעה שרכשה לה ארצות־הברית במצרים מאז המילחמה. נשיא מצרים זקוק לחידוש הקשרים, כדי להבהיר לאמריקאים שהוא אינו מונח בכיסם, וגם כדי להמשיך את המיקוח שלו עם ישראל מעמדת־כוח.

ככל הנראה עשוייה ברית־המועצות לספק לסאדאת כמה טייסות של מטוסי מיג 23 חדישים, שסופקו עד כה רק לסוריה, כתיקווה לקנות את ליבו.

הנשק הסודי
של רבין:
הבחירות בארה"ב

אחד השיקולים המעטים הגורמים לאופטימיות כלשהיא בפמלייתו של יצחק רבין, עם ביקורו בארצות־הברית, טמון ברקע הפוליטי החדש בארצות־הברית.

אי־אפשר היה ללחוץ על ריצ'ארד ניכסון, ובאמצעותו על קיסינג'ר, מכיוון שגם בלי פרשת ווטרגייט לא יכול היה ניכסון להציג שוב את מועמדותו לנשיאות, בגלל הסעיף בחוקה האמריקאית המתוקנת. האוסר תקופת־כהונה שלישית של נשיא.

פורד, לעומת זאת, הוא מועמד בטוח בבחירות הקרובות, שייערכו בשנת 1976, כשמוזו עשוי להופיע מועמד דמוקרטי חזק ביותר: אדוארד קנדי.

על רקע זה, יצטרך פורד לשקול את השפעת מעשיו על הבוחרים, בעלי־ההון ואנשי־התיקשורת היהודיים. רבין יחפש דרך להזכיר לו זאת בצורה נאותה.

מישרד־החוץ
נגד המערכה
להפלת קיסינג'ר

הרעיון של אנשי הליכוד, לשגר לארצות־הברית משלחת שתחתור תחת מעמדו של הנרי קיסינג'ר בדעת־הקהל, על מנת להביא להפלתו, עורר תגובה שלילית ביותר בחוגי מישרד־החוץ הישראלי.

לדעת צמרת המישרד, ישניאו מעשים אלה את ישראל על קיסינג'ר, מבלי להפילו. ומצד שני, אם תצליח המערכה, אין כל ביטחון שאחריו לא יבוא אדם שאין לו שום סנטימנט לישראל, מסנגו של וויליאם רוג'רס, או אף גרוע יותר.

המועמד הסביר ביותר, במיקרה זה הוא שר־הביטחון לשעבר, מלווין ליירד, ידידו האישי של פורד, שאינו ידוע כידיד־ישראל.

הסכנה הבאה:
דרום אמריקה

בצמרת המדינה שוררת דאגה קיצונית לגבי האפשרות של התמוטטות העמדות הישראליות ביבשת דרום־אמריקה, בדומה למה שאירע באפריקה.

ישראל נערכת עתה למילחמה דיפלומטית והסברתית בכל רחבי היבשת, אולם ההערכות הן פסימיות, נוכח יכולתן של מדינות־ערב להציע למדינות היבשת השקעות, סיוע ותמיכה מדינית במיסגרת שיתוף־הפעולה האסיאתי־אפריקאי־דרום־אמריקאי.

אלון מקים
„מחלקת חקר"

אחד ממעשיו העיקריים של יגאל אלון בחודשים הקרובים יהיה הקמתה מחדש של „מחלקת החקר" במישרד־החוץ — מחלקה שהתנוונה לגמרי בתקופת אבא אבן. היעדרה של מחלקה כזאת ציוין על־ידי ועדת־אגרנט כאחת הסיבות העיקריות למחדל. מאחר שלא היה מי שישלול את קביעת אמ"ן בדבר „הסבירות הנמוכה" של המילחמה.

מחלקת־החקר החדשה לא תהיה, בעיקרה, מוסד נוסף לאיסוף ידיעות, אלא מנגנון לריכוז הנתונים והערכתם. בראשה תעמוד, כנראה, אישיות בולטת־תיוויה עד כה, וישותפו בה כיועצים־חלקיים מומחים מן העולם האקדמאי.

הניצים שולטים
בקרב הליברלים

הערכה מעודכנת של המצב במיפלגה הליברלית מפריכה לחלוטין את הרושם שנתקבל בעיקבות כמה תופעות חריגות, כי אילו מתגברות היונים במיפלגה.

בעניין המרכזי של „יהודה ושומרון" שולט בצמרת המיפלגה קו ניצי נוקשה, הנבדל מעמדת חרות רק בדיקדוקי־ענייות של ניסוח. אין כל סיכוי שבעתיד הנראה־לעין יצליחו יונים מסוגם של צ'צ', אברמוב ופלומין להביא לשינוי קו שיאפשר את סילוג הליכוד והצטרפות הליברלים לממשלה.

גם החלום של משיכת הליברלים ל„מרכז לי־ברלי" חדש כלשהו הוא, בטווח השנים הקרובות, בחינת חלום באספמיה.

המפסידים העיקריים
מהצטרפות המפד"ל:
אגו"י ופא"י

אחד הגופים המודאגים ביותר בימים אלה, נוכח ההצטרפות הצפוייה של המפד"ל לממשלה, הוא מערך אגו"י—פא"י.

המצב הפרימנטרי הנוכחי היה כשביר אגו"י מתנה מן השמיים. מאחר שקולות „החזית התורתית" היו דרושים לא פעם להצלת הצעות ממשלתיות במליאה ובוועדות, יכלה לסחוט מן הממשלה תקציבים והטבות שלא יכלה לחלום עליהם לפני כן.

גן־עדן זה יגיע לקיצו אם יצטרפו הדתיים־הלאומיים לממשלה, ויגבו בעצמם את המגיע.

אלוני: לפרוש
או לא?

שולמית אלוני תעמוד בפני ברירה ממאירה ביותר, כאשר יצטרפו הדתיים לממשלה.

אם תישאר אלוני בממשלה, יראו בכך אוהדיה בגידה בהבטחותיה, לטובת אינטרסים אישיים.

אזכרות יום־השנה
למילחמה -
בלי צה"ל

מישפחות שכולות שבניהן נפלו במילחמת יום־הכיפורים, ושיבקשו לעות על קבריהם ולערוך לחם אזכרת יום־השנה לנפילתם, לא יזכו בנוכחות של נציג צה"ל באזכרה, ואף לא במישמר־כבוד צבאי. החלטה על כך התקבלה באחרונה, אחרי לבטים קשים, במחשקה להנצחת המיילמישרד־הביטחון. מתוך מגמה לחשאיר את יום־הזיכרון השנתי לחיילי צה"ל, ערב יום העצמאות, כיום־הזיכרון היחידי המקובל וגבי צה"ל.

החריג היחידי יהיה בנוכחות בבאית היום־הזיכרון לחללי הצנחנים, חעורך מדי שנה ביום 24 בספטמבר.

לעומת זאת, אם תפרוש — תהיה זאת מכת־מוות לחלומה של אלוני להצטרף לי"ע כמיסגרת של „מרכז ליברלי", והיא תצטרך לעשות דבר שהיא רוצה להימנע ממנו כימעט בכל מחיר: להופיע שוב לברה בבחירות הבאות, ולהיות מופקרת למצב־הרוח המיקרי של הציבור.

מפולת נוספת
במחירי מדליות

צפה לירידת מחירים נוספת של מדליות ומטבעות למיניהן. שוק המטבעות נשלט על־ידי שני סוחרים גדולים. הערשים עתה מאמצים נואשים למנוע מפולת. בין השאר, הם החלו במיבצע מכירות־בתשלומים של מטבעות שונים, במחירים גבוהים.

הסיבה העיקרית לירידת המחירים היא המחסור באשראי. משקיעים רבים לוו כספ בבנקים והשקיעו אותו במטבעות, בהנחה כי המחירים יעלו, אולם המחסור באשראי גורם למכירה של מטבעות על־ידי המשקיעים הזקוקים למזומנים.

לוסקי טילפן:
הצרות נגמרו

מאיר לנסקי טיקפן ממיאמי לידידיו בישראל, ובישר להם כי זוכה סופית מכל החאשמות נגדו. המישפטים האחרונים שהתנהלו נגדו היו בלאס־וגאס, בה הואשם בהעלמות מס בשיעור של 200 אלף דולר על חלקו ממכירת מלון מפואר. לנסקי סיפר בשיחה הטלפונית כי הוכיח ששילם בזמנו מס מלא על רווחיו.

האיום העיקרי על לנסקי, עדותו של מי שהיה אחד מראשי הפשע המאורגן, טראסה, נדחתה על־ידי השופט בגלל עדויות סותרות. גם ידידו ושותפו של לנסקי בעבר, ג'ו סטאשר, הגיע השבוע ארצה, אחרי ששהה כמה חודשים בגרמניה ובאיטליה.

הגיליון הבא של
העולם הזה

יהיה גיליון ראש־השנה. בהתאם למסורת „העולם הזה", יהיה זה גיליון מוגדל, שיכיל את המאמר השנתי הגדול על „איש השנה."

הגיליון יודפס בצבעים, ויכיל 60 עמודים.

מפאת החג, יוקדם גיליון זה, ויהיה מצוי למכירה בכל רחבי הארץ ביום א' הקרוב, בבוקר.

כתי־אביב יופיע הגיליון כבר במוצאי־השבת הקרובה.

תמרוקי "מוסון" - המפגש בין טיב ליופי

ZOO

תעורך ותמייסד תראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א: ב. מיכאל, קובי ניב,
אפרים סידון. מעטר: גבי קלזמר
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

ככה ייראה האיש אשר המפד"ל חפץ להיכנס על גבו לממשלה. גם יקראו לו ברחוב „ג'יד", או — „ג'ר", ירביצו לילדים שלו בגן ויגלו שהוא חלק מקשר-בין-לאומי שתכליתו להכרית את העם היהודי טהור-הגזע מן העולם. זקני המפד"ל גם יגלו בחפירות את הפרוטוכולים של זקני הרפורמים, ותמורת הצבעת-אמון בממשלה יכללו הפרוטוכולים בתכנית הלימודים של הזרם הדתי. כי המפד"ל רוצה להיות בממשלה וככה נוצר העם הניאו-יהודי.

המפקח

מאת כתבו המיוחד של "ZOO הארץ"

אין זה מן הדברים הקלים לפגוש ב־מפקח צ'יף (צבי) איירונסייד — ולא בכדי. הטרדות העיתונאים למיניהם גרמו לו להסתגר בחדרו ולדחות כל אדם המבקש לפוגשו. משום כך עטפ־תי עצמי בפיתה חמה ובינות קציצות פלאפל מהבילות וסלט כרוב דביק ולח עשיתי דרכי לחדרו.

„פלאפל למפקח" זרקתי לעבר שו־מר המעלית בחקותי קולו של סחוג חריף ומיהרתי לעלות קודם שיבחין ב־תרמית.

(המשך בעמ' הבא למעלה)

החלה ההרשמה לתחרות מלכת הסודה

בימים אלו ממש החלה **ההרשמה לתחרות** מלכת הסודה **הנערכת מדי שנה בשנה בחסות** ZOO הארץ.

התחרות השנה — מלכת הסודה ל"ה — **תורכב מסידרת ארועים מוק־דמים בהם תיבחר** נסיכת גוזי־סוף ו־נסיכת העסיס התיכון **ותגיע לשיאה בנשף בחירת** מלכת הסודה.

המדליה תזכה גם השנה, כמו־בכל שנה במקום הראשון ותשלח לתחרות מלכת הפטל העולמית **שתערך בסוף השנה בפתחתקווה.**

בואו בהמוניכם. הצביעו סודה!

לני ברוס חי ומסתתר בגבעתיים

רחל המרכלת שלי

מי שחושב שהסאטיריקן האמריקאי הזועם לני ברוס מת סופית, טועה טעות גמורה. לני ברוס חי ומסתתר בבית משותף בגבעתיים עם אשתו ושני ילדיו.

חרבה לפני שהוא נחיה לני ברוס הוא נולד בנהלל וחיה צנחן וקצין בצבא הישראלי, עובדות שהוא לא שוכח אף פעם להזכיר, כי מי כמוהן סמל למעמד, שב־תור לני ברוס הוא שונא ומתעב ולועג לו וצוחק עליו ודוקר אותו.

אחר כך, כיאה למעמד, חיגר הבחור מנהלל לדיזינגוף, שם התחבר לאנשים הנכונים ואיכשהו קפץ בן־לילה לחיות בעל טור אישי בעיתון הכי נפוץ במדינה.

עיקר מאמציו בטור הזה שלו היו לעצב את דמותו במתכונת „השובב הנחמד" ובזה הצליח. חיש מהר חביא אמחות דאגניות בכל רחבי הארץ לומר ערב־ערב לבניהם הסוררים: „אתה רואה, למה אתה לא יכול לחיות כמוהו? הנה, גם לו יש שיער ארוך, אבל נקי ומסופר וגם לא ארוך מדי. אתה רואה, וגם לו יש דיעות, אבל הוא בסדר. הנה, תקח דוגמא. למה אתה לא יכול להיות כמוהו?"

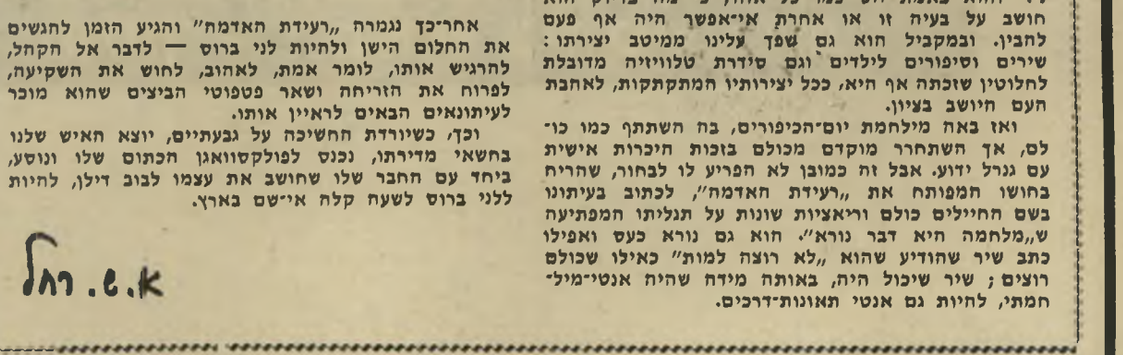
וכך הוא כתב וכתב ותמיד טרח להזכיר שיש לו שיער ארוך (טוב לצעירים), שהוא נשוי (טוב לאמחות), שיש לו ילדים ושהוא נורא־נורא אוהב אותם (טוב לסב־תות ולבנות טפש־עשרה) וכיוצא בזה; כך שכל אחד יכול את שלו ויריגיש „הנה, הוא חושב (או מרגיש) בדיוק כמו־ני." והוא באמת חש כמו כל אחד, כי מה בדיוק הוא חושב על בעיה זו או אחרת אי־אפשר היה אף פעם לחבין. ובמקביל הוא גם שפך עלינו ממיטב יצירתו: שירים וסיפורים לילדים וגם סידרת טלוויזיה מדובלת לחלוטין שזכתה אף היא, ככל יצירותיו המתקתקות, לאחבת העם חיושב בציון.

ואז באה מילחמת יום־הכיפורים, בה השתתף כמו כו־לם, אך השתחרר מוקדם מכולם בזכות חיכרות אישית עם גנרל ידוע. אבל זה כמובן לא הפריע לו לבחור, שהריח בחושו חמפותח את „רעידת האדמה", לכתוב בעיתונו בשם החיילים כולם וריאציות שונות על תגליתו המפתיעה ש„מלחמה היא דבר נורא". הוא גם נורא כעס ואפילו כתב שיר שהודיע שהוא „לא רוצה למות" כאילו שכולם רוצים; שיר שיכול היה, באותה מידה שהיה אנטי־מיל־חמתי, לחיות גם אנטי תאונות־דרכים.

אחר־כך נגמרה „רעידת האדמה" והגיע הזמן לחגשים את החלום הישן ולחיות לני ברוס — לדבר אל חקחל, להרגיש אותו, לומר אמת, לאחוב, לחוש את השקיעה, לפרוח את הזריחה ושאר פטפוטי הביצים שהוא מוכר לעיתונאים הבאים לראיין אותו.

וכך, כשיורדת החשיכה על גבעתיים, יוצא האיש שלנו בחשאי מדירתו, נכנס לפולקסוואגן חכתום שלו ונוסע, ביחד עם חחבר שלו שחושב את עצמו לבוב דילן, לחיות ללני ברוס לשעה קלה אי־שם בארץ.

א.ב. רמל

(מ.)

הארץ

ממישנתו של מייסדו

עוד לא עבדה תקוותנו?

ד"ר זוארץ

(בשיחה עם אשתו בעניין העוזרת)

ללא מחיצות

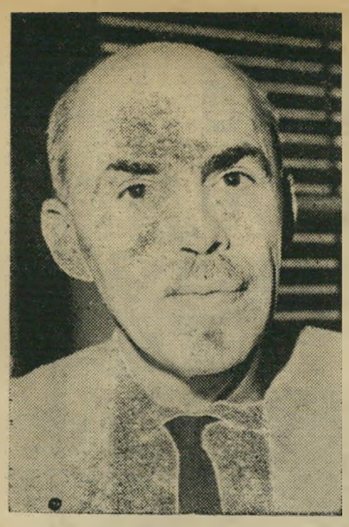
המעלית היתה דחוסה משהו. מבעד חתיכות הכרוב הצלחתי להבחין בזר פרחים ענק בו השתרגו שני כתבי ספורט ריחניים, בטוסט־גבינה שהיה מקושט בפלחי־עגבניות ובחברת כנסת ובקרם־וניל עטוי דובדבנים שענו לי־שם משה. ניתן היה לחתוך את המתח בסכין ממש, אלא שלא רצינו לפגוע במערכת הסכו"ם הנאה שהורכבה על טהרת ראשי השלטון המקומי.

המעלית נעצרה ואנו פרצנו לעבר חדרו של הצ'יף. הקרב היה קצר, כ־דברי השיר, והתחולל לפתע / הסילון־נים חלפו ממעל בשריקה / / וכשה־טוסט־גבינה נפגע בשתי רקטות / היא בתוך אש ליוהטת ביקשה לנקוב בשמה.

מערכת הסכו"ם פוזרה לכל עבר וקרם הוניל ניתז על הקירות, כך שב־תוך חדרו של המפקח התייצבו שני כתבי הספורט ואנוכי.

המפקח איירונסייד הוא אדם גבוה ושמן אך אינו זריז דיו, כך שלא הצ־ליח להתחמק מסידרת הבעיטות ומכות גב־היד שדחקוהו לפינת החדר. למרות קומתו האדירה ומראהו המגושם הצ־לחנו ללופתו עד מהרה ב„נלסון־כפול" וסובבנו את ידו.

ריימונד בר: „נולדתי ב־1917... אמי היתה פסנתרנית ושמה מינרבה סמית בר... אבי, ישראל בר, היה מר־גל... כשאינני עוסק בהסרטה אני נמ־צא על האי שלי... יש לי אי־תנועה בלוס־אנג'לס... מדוע קניתי אותו? משום שהפריע לתנועה... (המשך ב־„דבר השבוע").

אכא של איירונסייד

ד"ר ישראל בר

הרמטכ"ל המצרי חייך ברישעות.

„הו־הו־הו אני אראה ליהודים האלה! הי־הי־הי אני אתקע להם סכין בגב כמו שאנחנו הערבים עושים תמיד."

הוא הרים בידו השעירה כשל קוף, את שפופרת הטלפון: „הלו, אחמד? זה הרמטכ"ל שלך מדבר אליך, יא־אחי. צריך לתקוע ליהודים סכין בגב. מה דעתך לעשות משבר אנרגיה? טוב. טוב מאוד. תתחיל היום אחרי־הצהרים. להתראות."

המצרי שיפשף ידיו באנטישמיות וגירגר בנחת.

* ◆ *

הרמטכ"ל של צה"ל חייך בגבורה.

„המצרים הרשעים שוב מתחילים עם משבר אנרגיה בגב. צריך להתגבר עליהם מייד אחרת עם־ישראל בסכנה גדולה. אבל מי יכול לנצח את המצ־רים שתוקעים תמיד סכין בגב?"

הוא הרים בידו השרירית את שפופרת הטלפון וחייג את מספרו של השליש לתפקידים מיוחדים, אל"מ ארעו קומתי:

„הלו, ארעו? מדבר מוטי, המפקד והידיד שלך. תשמע, המצרים שוב מתחילים איתנו. אולי אתה יודע מי יכול להשיב להם כגמולם?"

אל"מ ארעו הירהר שנייה וקיבל החלטה במהירות: „זלמנזל! זלמנזל יראה למצרים את נחת זרועו!"

הרמטכ"ל מוטי חייך בשמחה: „נכון, ארעו ידידי. ידעתי שאני יכול לסמוך עליך. קרא מייד לזלמנזל למטכ"ל."

* ◆ *

זלמנזל, ילד־הפלא הישראלי, השומע־ואינו־נשמע, טייל כדרכו בחיק ארצנו המוקפת אויבים, ונהנה מיפי הארץ. רק עם מימיה על שכמו השקיף זלמנזל על השומרון — ארץ אבותינו, על הגולן — מעוז ביטחוננו ועל שארם־א־שייח היפהפיה עם הדגים. „אה, כמה יפה ארצינו, ארץ־ישראל, ומה חבל שהיא מוקפת אויבים הזוממים עליה רעה ותוקעים סכין בגבה," הירהר זלמנזל בכעס.

לפתע נשמע טירטור הליקופטר ממעל. „זלמנזל! זלמנזל! בוא למטכ"ל! מוטי מחכה לך!" נשמע קולו של אל"מ ארעו קומתי.

„אני בא!" השיב זלמנזל וזירז את פעמיו אל המטכ"ל.

כשהגיע ארעו למטכ"ל כבר חיכה שם זלמנזל.

„איך אתה עושה זאת, זלמנזל?" שאל ארעו המופתע, „הלא אני באתי בהליקופטר, ואתה לא!"

„כשמפקדי קורא לי, אני תמיד נכון!" השיב זלמנזל והצדיע לרמטכ"ל מוטי.

„שב, זלמנזלינקה," אמר מוטי בחיבה. זלמנזל הסיט את תרמילו וישב.

„המצרים החלו במשבר אנרגיה," פתח הרמטכ"ל. „אם לא נעשה משהו, נהיה בצרה גדולה. אתה זלמנזל, בתור שומע־ואינו־נשמע, היחידי שיכול לפעול מאחורי קרומי האוייב מבלי שירגישו בך, ולפעול רבות למען עם־ישראל. אתה מוכן?"

אבל תשובה כבר לא ניתנה, כי זלמנזל נעלם לפתע מן החדר.

„בוודאי יצא להכות במצרים," אמר ארעו קומתי ושניהם חייכו בהת־פעלות זה לזה.

* ◆ *

זלמנזל חמק בגמישות מבעד לקווי המצרים.

„אהה, כמה טיפשים הם הערבים. כמה קל לחדור בגמישות מבעד לקוויהם. בעצם, אין זה פלא כלל בגלל שהרי חוץ מלתקוע סכין בגב, הערבים לא יודעים לעשות כלום."

הוא התקרב בגבורה אל החייל המצרי המרושל, בעל השפם המטונף והעבייה המלוכלכת, ששמר על משבר־האנרגיה, והיכה בכוח על ראשו.

„הא לך מצרי אכזר וטיפש! זה ילמד אותך להזיק לישראלים!" קרא זלמנזל.

החייל הערבי נבהל נורא ותיכף זרק את נעליו ורץ למדבר. זלמנזל התגלגל מצחוק כמעט.

לפתע נשמע רישרוש מאחורי גבו של זלמנזל. הוא נדרך כקפיץ...

(המשך ב־**„זלמנזל במשבר האנרגיה**" — חלק ב'. יופיע בקרוב בהוצאת „מופת — ספרות ילדים".)

מונולוג של אחות

שלום, אני אחות ושמי שולה. שמתם לב? אמרתי אחות לפני שולה — זה יצא לי כך ללא כוונה. אני רגילה כל כך להיענות לקריאות „אחות!" עד כי לפעמים אני חושבת על עצמי קודם כל בשם התואר שלי — **„האחות** שולה".

לא תמיד היה כך. כשגמרתי את השמינית חייתי פשוט שולי, ועמדתי בפני אותן בעיות הניצבות בפני כל נערה בוגרת תיכון. מה הלאה? לאן לפנות? להתגייס מיד לצבא? אולי לעתודה אקדמאית? אולי להוראה בספר? למען האמת, ההוראה לא משכה אותי כל כך. לצבא? ככה סתם בלי שום הכשרה מוקדמת? פירוש הדבר להיות רק עוד טוראית נוספת בשורה של טוראיות. אם כן, ללכת לעתודה. כן — אבל מה ללמוד? רציתי מקצוע... רציתי לימודים מעניינים... רציתי ללמוד בחברה נחמדה... וכמובן, מקצוע שאוכל להשתמש בו בזמן שירותי הצבאי. ההתלבטויות היו רבות, ואת ההחלטה אתם כבר יודעים. אחות — מקצוע שענה על כל דרישותי, ועל הרבה יותר, כי אז עוד לא ידעתי ולא הערכתי את **כל** המשמעויות הנובעות מארבע אותיות אלה הפשוטות לכאורה **אחות**. אחרי ההחלטה החלו העניינים להתגלגל: יום ההרשמה — והספקות. יום פתיחת הלימודים — ההכרויות החדשות.

היום בו לבשתי מדי תלמידה לראשונה — ההתרגשות של אמא וכל השכונה.

יום סיום הלימודים וקבלת התעודה — הגאווה הוריסיפה לפחות 5 סמ' לקומתי.

ובין התאריכים האלה שלוש שנות לימוד בבית הספר לאחיות מוסמכות (אגב, ללא תשלום שכר לימוד) לימודים — קשים אבל מעניינים להפליא. עבודה — לעתים מפרכת, אבל בסופה תמיד סיפוק. כל זה היה אז... בינתיים עברו מספר שנים, עם סיום הלימודים התגייסתי לצבא כקצינה, השתלמתי בחדר ניתוח וכעת אני נשואה ואם לשני ילדים ולכן עובדת במשרה חלקית. כפי שאתם רואים אני כבר „מיושבת בדעתי" ולא מסתכלת על העולם באותן עיניים „רומנטיות" כבעבר, ובכל זאת בכל פעם כשאני רואה חולה עומד על רגליו ועוזב את בית החולים שלא על מנת לחזור אליו — אני מתרגשת מחדש כמו ביום הראשון. יש לי לא רק אפשרויות קידום ותנאים סוציאליים טובים, אלא גם הזכות לתרום לזולת בעבודה יום יומית.

לפרטים נוספים ולהרשמה אנא פני אל מחלקת האחיות, מרכז קופת-חולים, רח' ארלוזורוב 101, תל-אביב.

קופת חולים
של ההסתדרות הכללית
של העובדים בארץ-ישראל

מכתבים

זה רדיו?

בריגשי־תיעוב הקשבתי לדבריו של הרב שלמה גורן שאמר ברדיו: „רמת־הגולן קדושה יותר משטה הגדה המערבית..." המילה „קדוש" (אגב, מה זה?) מזדהה שוב עם הרג וכפייה, בכי ודמעות — תיזכורת לתקופות חשוכות. ובנשימה אחת מדברים על „עליונותנו המוסרית" ו„עם נבחר". מישגים מטורפים שאין בהם תשובה לבעיות החמורות העומדות בפנינו, ומשולים לכיבוי שריפה באמצעות נפט... והשאלה הנשאלת בקשר לכך היא: מדוע צריכים אנחנו לשלם מחיר קולקטיבי על השיגעון הזה?

ערן רוזנברג, קיבוץ חצור

האזנתי לתוכנית ששודרה בשידורי ישראל, בה רואיין אלוף־משנה (מיל.) אהרון דוידי, מי שהיה פעם קצין צנחנים ראשי, ועכשיו הוא מתיימר לשאת בתואר מחנך בתוקף היותו מרצה באוניברסיטה. האזנתי ולא האמנתי למישמע אוזני. מיספר פעמים חזר דוידי, שכבודו הצבאי במקומו מונח, ודיבר על המילחמה הבאה הצפויה למדינת־ישראל, כשהוא מדביק כל הזמן למילה „מילחמה" את התואר „טובה." „המילחמה הבאה צריכה להיות טובה," או „חשוב שנילחם מילחמה טובה." מבלי להתייחס להשקפותיו ומשגיו של דוידי, איני תופסת איך ניתן בכלל לצרף יחד מושגים כמו „מילחמה" ו„טוב." זה כמו להגיד: „אני בעד חושך בהיר." האם מילחמה שאנחנו מנצחים בה היא מילחמה „טובה"? לא הייתי רוצה שאדם כמו דוידי יבוא באחד הימים לנחמני במילים: „אין דבר, בנך נפל במילחמה טובה!"

אסתר כריך, תל־אביב

פרשת חזני

בהעולם הזה קוראים אתה לכמה שבועות מאמרים חריפים נגד עיתונים המפרסמים „סקופים" של עיתונים אחרים, מבלי להזכיר את העיתון בו פורסמו הסקופים לראשונה. מה נדהמתי לגלות בהעולם הזה (1927) את הסיפור על החסינות שביקש הח"כ והשר לשעבר מיכאל חזני, אחרי שהוגשה נגדו תביעת פיצויים בגין מעורבותו בתאונת־דרכים. סיפור זה פורסם לראשונה בעמוד הראשון של השבועון מישפט וכלכלה מס' 6 מיום רביעי 10.7.74. חבל שלא מצאתם לנכון להזכיר את מקור הסיפור.

אריה לביא, עורך „מישפט וכלכלה", תל־אביב

● זכות הבכורה בפירסום מגיעה כמובן למישפט וכלכלה, אולם במיקרה הנדון אין מדובר בחקירה או במיבצע עיתונאי מיוחד, אלא בכרוניקה רגילה. יחד עם זאת, העולם הזה לא התייחס לעצם הידיעה, אלא לצד המישפטי והתחוקתי שלה, דבר שמישפט וכלכלה לא עשה.

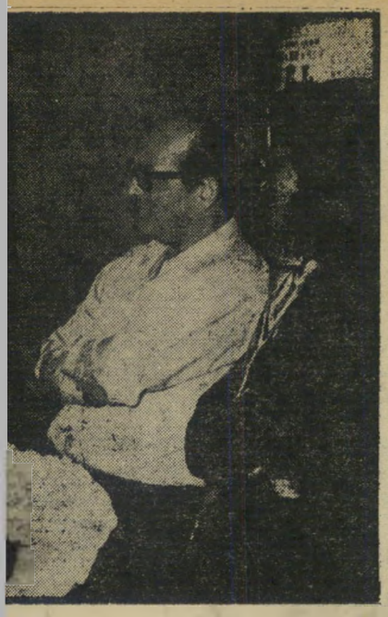
ברצוננו להעיר לכתבה שהופיעה בעמ' 17 בשבועונכם (העולם הזה 1927) שבה צוטט שמו של עו"ד יוסף שלוש ממשרדנו כפרקליטו של חבר־הכנסת חזני, ולהלן הערותינו.

משתמע מתוך כתבתכם זו כאילו חבר־הכנסת חזני מנסה, בטענת חסינות, להתחמק מתשלום פיצוי כלשהו בקשר לתאונה שאירעה לפני כ־8 שנים. חבר הכנסת חזני אמנם מופיע כאחד הנתבעים בתובענה זו, שהוגשה ע"י הגב' דפנה פרידמן ואביה עו"ד ג. מאירי, כשהנתבע האחר, הנו קואופרטיב אגד, ברם הואיל וחבר־הכנסת חזני היה מבוטח בעת התאונה נשוא הדיון בתביעה הנ"ל בבוחן, חברה לביטוח בע"מ, שאנו פרקליטיה, הרי אף אם היה מחוייב בדין, דבר הנראה בעיניו מסופק ביותר, היתה חברת ביטוח זו נושאת בתשלום, ולא מר חזני אישית.

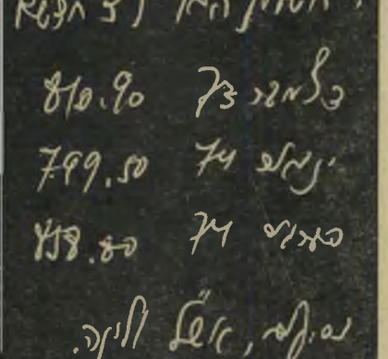
לחבר הכנסת חזני, אין כל אינטרס אישי בעניין זה, ולדעתנו אף לא אחריות או אשמה בגינו, לא למותר לציין ולהדגיש כי בהחלטתו מיום 30.6.74 קבע בית־המישפט המחוזי „כי היה חוסר תום לבב בהגשת התביעה, בחיפזון בשעתה, חיפזון לאחר שנות שינה עמוקה, כביכול."

א. שהיש את א.י. שהיש, עו"ד, תל־אביב

● חבל שהפרקליטים אינם מתייחסים כלל לנקודה המרכזית בכתבת העולם הזה: הטענה שטענו בשם ח"כ חזני שאין ח"כ אחראי לתאונות המתרחשות בשעה שהוא נוסע „במילוי תפקידו".

הלוקש של מנכ"ל הטלוויזיה הלימודית לורברבוים (למעלה) הדהים את הציבור - וכדי למשמש את הרושם האכיל שר־החינוך את הכנסת בלוקשון

חשבון שקר

זהו החשבון שנתן מישרד־החינוך לח"כ יוסי שריד, והמהווה כאילו פירוט סכום האש"ל המופיע ב„לוקש" של לורברבוים למארס 1974.

אהרון ידלין הוא שר־החינוך, ואחראי לכל הנעשה במישרדו. ח"כ יוסי שריד, הוא חבר ועדת־החינוך של הכנסת, וחבר מיפלגתו של ידלין. בכל זאת, כאשר ביקש שריד לאמת את גילויי העולם הזה (1920, 1922), על ההפקרות בטלוויזיה הלימודית, לא היסס מישרד־החינוך לרמות, ובצורה גסה, את חבר־הכנסת יוסף שריד. הכל — כדי לחפות על מנכ"ל הטלוויזיה הלימודית, יעקב לורברבוים.

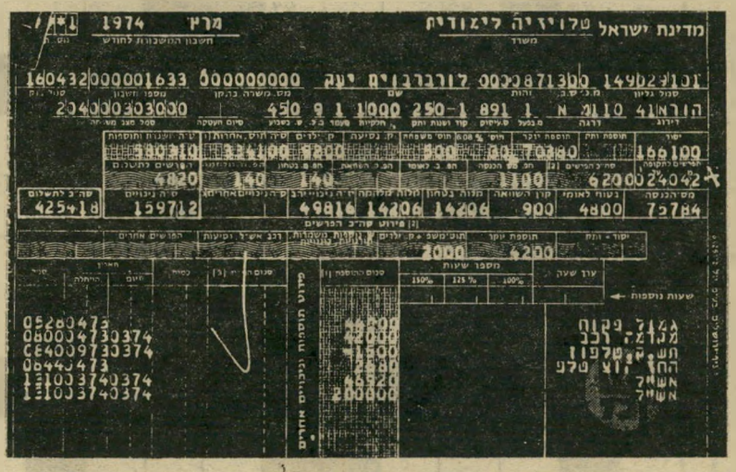
„העולם הזה" גילה את האמת -
ומישרד החינוך מוסר תשובה כוזבת

האם השר שיקר לח"כים?

כאשר פורסמה הסידרה היו פרטיה בחי־ גת מהלומה לרבים, בעיקר לעובדי הטל־ וויזיה הלימודית, הנלחמים עם מנכ"לם על כל תוספת לשכרם. במרכז הסידרה התנוסס תצלום של ה„לוקש" של משכורתו והוצאותיו של לוברבוים, שנשא את שמה של מדינת־ישראל וצויין בו כי הוא מת־

אך יוסף שריד לא הסתפק במיכתב זה, וביקש פירוט מדוייק של דמי־האש"ל ש־ הופיעו ב„לוקש", לפי החודשים. התשו־ בה שקיבל היתה כדלהלן: דצמבר־1973 — 810.90 לירות. ינואר־1974 — 799.50 לי־ רות. פברואר־1974 — 858.80 לירות.

הסבר זה, אם אומנם הוא נכון, הינו

מארס 1974

זהו תצלום ה„לוקש" שעורר את סערת הרוחות. ה„לוקש' מראה כי לחודש מארס 1974 קיבל לוברבוים אש"ל בסך 2469.20 לירות, נוסף למשכורת הגבוהה. סכום האש"ל הגבוה עורר תמיהה רבה, והוסבר, בהסבר כוזב, על־ידי מישרד־החינוך, כאילו הינו הצטברות הוצאות אש"ל לשלושה חודשים: פברואר, ינואר ודצמבר שנת 1973.

הסבר כוזב

מיסמך זה מסר יעקב שוחט, המישנה־למנכ"ל מישרד־ החינוך ליוסי שריד, והוא מסביר כביכול את סכום האש"ל העצום שמקבל לוברבוים ב„לוקש' המשכורת שלו לחודש מארס. ההסבר מס־ תמך על בדיקת המבקר הפנימי של מישרד־החינוך, וחוא מוסר לח"כ עובדות לא נכונות.

סביר. אם האש"ל של לוברבוים מגיע ל־800 לירות לערך לחודש, הרי הכל בסדר. ואם הלוקש שהופיע בהעולם הזה בתאריך מארס 1974 כולל את האש"ל של שלושה חודשים — דצמבר, ינואר ופברואר — הרי צריך להוריד את ה־ כובע לפני המנכ"ל, ולהתנצל. ברור כי הסבר זה סיפק גם את סקרנותו של ח"כ שריד, שהאמין לו עד־כדי־כך שחדל מ־ שאלותיו המטרידות.

אולם איתרע מזלו של לוברבוים, ולידי העולם הזה התגלגל לוקש־מס־ כורת נוסף של לוברבוים, והפעם צויין עליו חודש ינואר 1974. „לוקש' זה מראה כי המשכורת־נטו של המנכ"ל היתה, לאו־ תו חודש, 1539 לירות, ואילו דמי־האש"ל 2124.54 לירות.

ובכן, אם לקבל את דברי מישרד־החי־

נוך, כי דמי־האש"ל ב„לוקש' חודש מארס התייחסו לשלושה החודשים שקדמו לו, היינו: פברואר, ינואר ודצמבר, הרי גם ה„לוקש' של ינואר מתייחס לשלושה החו־ דשים שקדמו לו: דצמבר, נובמבר ואוק־ טובר.

אבל רגע! מה קורה כאן? הרי דצמבר מופיע פעמיים! פעם אחת, טוען מישרד־ החינוך, קיבל לוברבוים עבור דצמבר אש"ל ב„לוקש' של מארס, אולם לפי אותה טענה בדיוק קיבל המנכ"ל את ה־ אש"ל של דצמבר גם ב„לוקש' של ינואר!

וכך באמצעות דיווחים כוזבים שמו־ סר מישרד־החינוך לחבר־כנסת, מנסה מיש־ רד־החינוך להמשיך לחפות, בכל מחיר, על הלוקשים המפולפלים שמוכר לו מנכ"ל הטלוויזיה הלימודית.

ייחס לחודש מארס 1974. ה„לוקש' העיד כי המשכורת שקיבל לוברבוים לפיו היתה 2562 לירות נטו, ולזאת נוספו הוצאות אש"ל בסך 2469.20 לירות נטו (!).

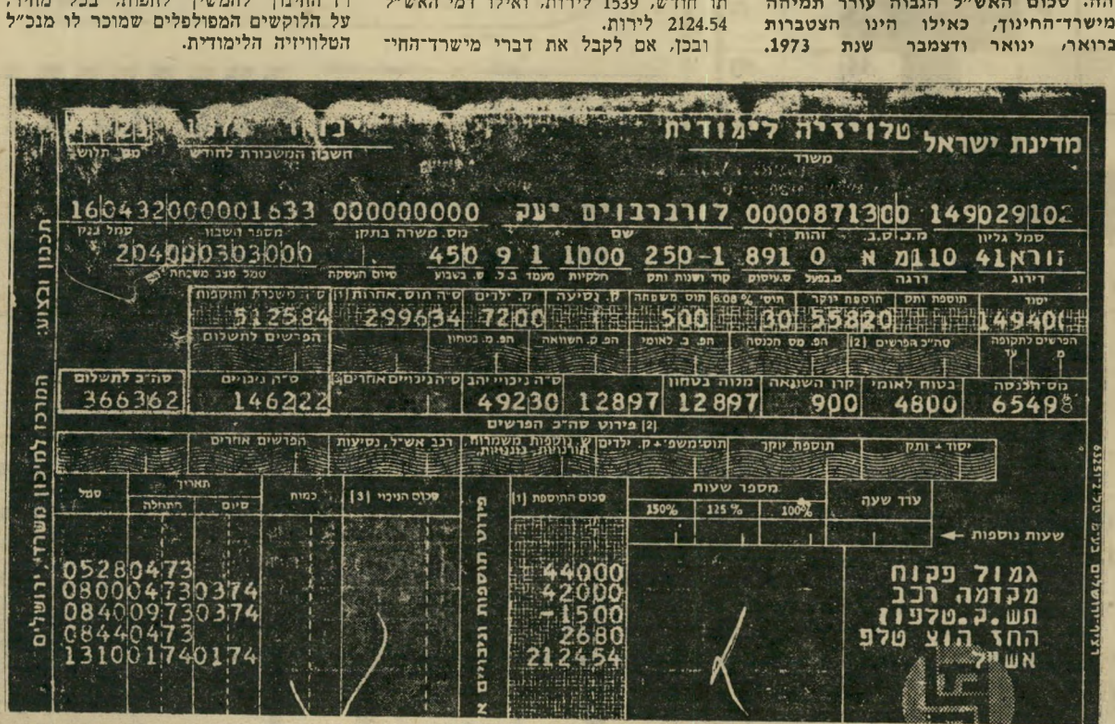
הוצאות בסדר־גודל כזה אינן מופרזות, אולי, לגבי חבר־כנסת, שהוצאות האש"ל שלו מגיעות ל־110 לירות לכל יום ישי־ בה בכנסת בירושלים; אולם זאת, רק אם הוא גר מחוץ לירושלים דרך־קבע, ומקבל הוצאות לנסיעה לכנסת. ללינה בעיר ה־ קודש ולאכילה מחוץ למיטבח אשתו.

אך התקנות קובעות, כי מנכ"ל ממ־ שלתי חייב להתגורר בעיר שבה מקום עבודתו. מכאן שהאש"ל שקיבל לוברבוים לפי ה„לוקש' לחודש מארס ניראה מופ־ רז ומוגזם. הוא ניראה מופרז גם בעיני חבר־הכנסת יוסף שריד, שפנה באורח בלתי־רישמי לשר־החינוך, וביקשו לתת הסבר לדמי־האש"ל הגבוהים הללו.

למרות ששריד פנה לבקש הסברים עוד בחודש יוני, עברו חודשים תמימים עד שמצא מישרד־החינוך תשובה כלשהי עבורו. במיכתב שכתב יעקב שוחט, המיש־ נה־למנכ"ל מישרד־החינוך, לשריד, מסר:

„המבקר הפנימי של המישרד בדק את תלוש־המשכורת של הנ"ל (יעקב לוברב־ בוים), ובמסקנותיו הוא קובע כי סכום האש"ל המופיע בתלוש המשכורת שצולם בהעולם הזה מתייחס לתקופה של שלו־ שה חודשים, בממוצע כ־800 לירות ל־ חודש.

„מכיוון שמר לוברבוים גר בירושלים ועובד בתל־אביב, הרי שהאש"ל שלו כו־ לל הוצאות־נסיעה (כחמש פעמים בשבוע מירושלים לתל־אביב וחזרה), ולינה ב־ ימים שהוא נשאר בתל־אביב."

ההוכחה לשקר: ינואר 1974

זהו „לוקש' נוסף של יעקב לוברבוים, לחודש ינואר 1974, והוא מראה כי המנכ"ל קיבל אש"ל בסך 2124.54 לירות. בהתאם להסבר שנתן מישרד־החינוך ל„לוקש' של מארס, הרי האש"ל של ינואר אף הוא עבור שלושה חודשים שעברו, כלומר, עבור דצמבר, נובמבר ואוקטובר 1973. אולם חודש דצמבר כבר כוסה בתוצאות האש"ל של ה„לוקש' של מארס, זוהי ההוכחה שמישרד־החינוך מרמה ח"כים, בניסיון לחפות על המנכ"ל.

טיפות מנשם

כרמלה קורן להיטי ברט בכרך

מסח עברי - יוזי בכר
ניהול מוסיקלי משה זורמן
קוריאוגרפי יעקב קלוסקי
בגאי - יצחק חנוכי
תלבושות לידיה פינקוס-בכר
תאורה בן ציון מזוז
צוות טכני - מ.א.ש.ש
משתתפים: רות אשל, איציק עוקב, מיכל ראבד, דליה נתב, בחומה שוטן, מהר עמיאל, רחל נתב, רינת שחר

12.9 תל-אביב, „בית החייל" ב-9.00
13.9 גבעתיים, „הדר" ב-9.30
14.9 תל-אביב, „אוהל שם" ב-9.00
15.9 תל-אביב, כל הכרטיסים נמכרו
הפצה ראשית „עתיד" 31688. המשרד 296351/2

בסיטונות

- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4,
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע"י טוכן: טל. 50344, ת"א

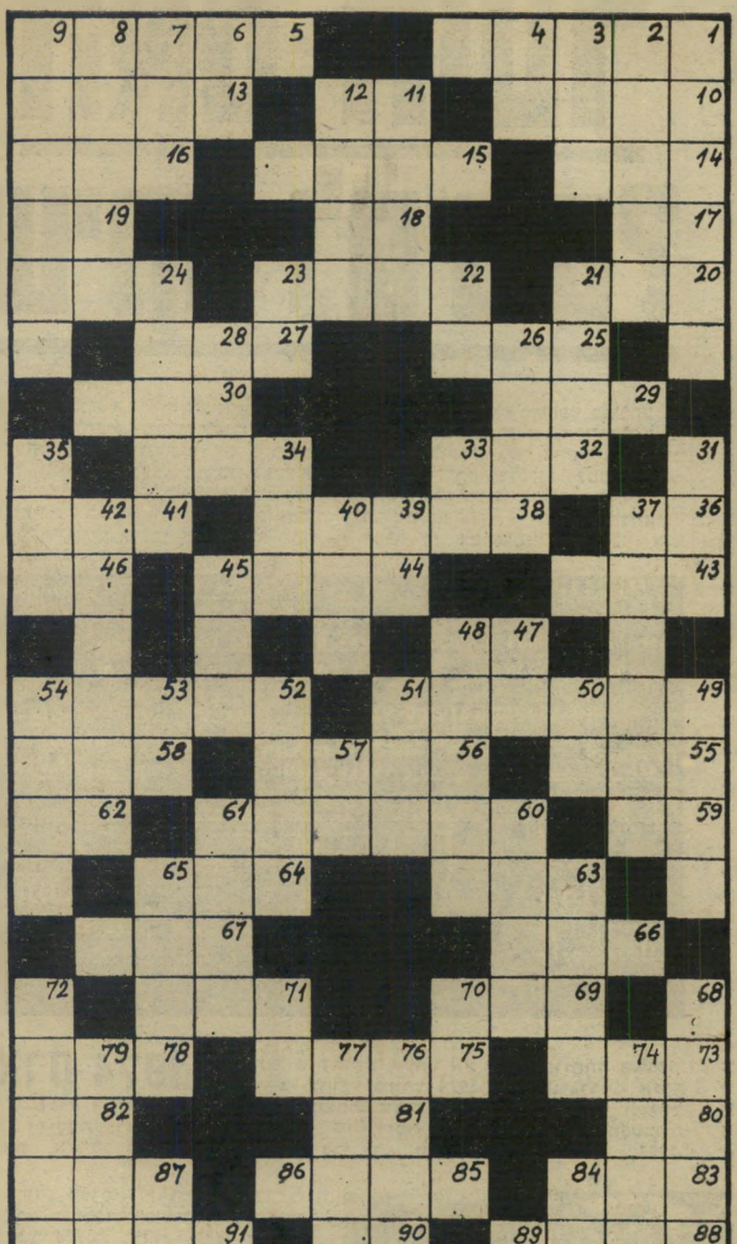

כלבים וחיות-שעשועים

כלבים בעלי תעודות-יוחסין וכל סוגי כלבים וגורים ברי-אים, חתולי-בית וחתלתולים, טיפול וטרינרי יומיומי, פנ-סיון לכלבים וחתולים, אמב-טיות נגד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-

תשבץ העולם הזה 1932

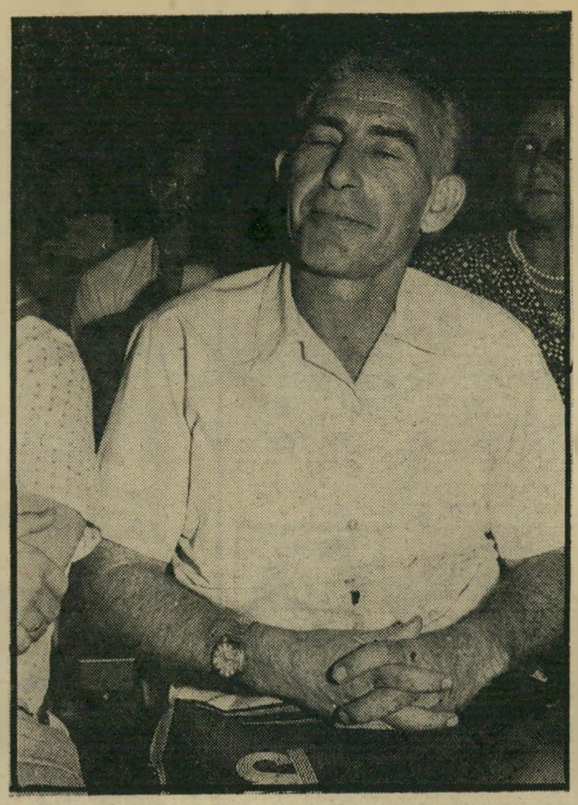
מאוזן:

1) רק, בלבד. 5) זילוף של ריסוס. 10) בירה אירופית. 15) מאכל עשוי ממצות. 16) צרחה של שרה. 17) קריאת־תימהון. 18) כלי־קיבול לשמן. 19) קריאת־כאב. 20) נהר ברוסיה. 22) רך ועדין. 24) אלוף בצה"ל (ש"מ). 25) מלחין צרפתי. 27) מטה. 29) בקע. 30) תענית. 32) מריבה. 34) שטף. 36) מילת־שלילה. 38) תקיעה אדירה. 41) צורר היהודים. 43) נש. 44) כינויו של קיסר חבש. 46) הלום! 47) אחורי הגוף. 49) דבקות באדם או במטרה. 52) ראש פרק. 55) שר־הביטחון (ש"מ). 56) מערכת העברת מכתבים. 58) תבלין. 59) מצבת־זיכרון. 60) נימוסים יפים. 62) תרגילי־סדר (ר"ת). 63) פרי הים. 64) מישכן. 66) כלי־קיבול לנוזלים. 67) רב וגדול בתורה. 69) רפואה. 71) אנחנו. 73) השקפה. 75) מעונות השנה. 78) מזון ה־מכונית. 80) מיקווה־מים ענק. 81) לא קשה. 82) ארג. 83) העלאה בחכה. 85) הגשם הראשון. 87) מרחף בשמיים. 88) שאינו עומד על שלו. 90) ידיד. 91) נתנו פקודה. 92) יין. 93) מפיצה זוהר.

מאונך:

1) ממישפחת הקופים. 2) מפרי העץ. 3) יוצא ניצנים. 4) קידומת צרפתית. 6) עיר סמיכה לתל־אביב (ר"ת). 7) השמצות. 8) ימעל באימון. 9) מדינה קטנה במיזרח־הרחוק. 11) לפיו מוצאים את הצפון. 12) ציירת ירושלמית נודעת (ש"מ). 21) היה ראש האפ.בי.איי. בארצות־הברית. 22) אשתו היתה תמר. 23) בנוסף, עוד. 24) חבילת חיטים. 26) המילה מקימה אותה בין אדם לקונו. 28) קורצ'לוס. 31) נס. 33) תבואה. 34) הוא זה. 35) מסטינג. 37) ראש־ממשלת אנגליה (ש"פ). 29) קי־דומת הולנדית. 40) רך בבקר. 42) מכפלה של מרחק בזמן. 45) היכנסי למכונית וצאו לדרך! 47) בוסתן. 48) לבדה לגמרי. 49) מן הענקים. 50) מוטל על כל אזרח. 51) נתיב מתוכנן. 52) שרף. 53) אפס כוחו. 54) קרוקודיל. 57) מחודשי השנה. 60) מעשייה דימיונית. 61) מדינה ערבית. 63) חשש. 65) מכלי הבישול. 68) רעות. 70) האות החמישית בא"ב העברי. 71) הורה. 72) חריצות. 74) חברי־למיקצוע. 76) נהיר. 77) יפול על ברכיו. 79) מדינה שכנה לישראל. 84) מכונית גוררת. 87) רך בחמורים. 89) מילת־זיהוי. 91) פקודה.

„בעוד חצי שנה סוגרים את המדינה." הבטיח טדי קולק למזכירה

מאיר זרמי המזכ"ל החדש של מיפלגת העבודה, ידוע בתאוותו הבלתי־רגילה לטיולים. כשהיה מזכיר איחוד הקבוצות והקיבוצים, מנעו ממנו שם על־ידי קביעת ישיבות בשעות הצהריים, לנסוע ולטייל ימים שלמים. גם במשקו, מעיין־צבי, ידוע כי כאשר זרמי מתעניין אם יש רכב פנוי, יש להשיב לו בשלילה, משום שאז נעלם הרכב לשעות רבות. אולם בבית מיפלגת העבודה עדיין לא מכירים את שיגעון הטיולים של זרמי, ומאז שנבחר, חורשת מכונית ה„וולוו" שלו את הארץ כשהתירוץ שלו הוא: „אני צריך לבקר בכל סניף של המפלגה."

■ בתוכנית ממני מני, ש־תשודר השבוע, גילה מי שהיה שר־החוץ ה"כ **אבא אבן**, כי אחת השליחויות של שר־החוץ האמריקאי, **הנרי קיסינג'ר**, בין דמשק לירושלים, היתה להעביר מחמאה מנשיא סוריה **חאפז אל־אסד**. אל־אסד בי־קש מקיסינג'ר להודיע לאבן, כי הוא שמע את אחד מנאומיו של השר הישראלי בערבית, ונהנה ממנו ביותר. „נאומים כאלה מגבירים את ההבנה בין הערבים ליהודים," ביקש אל־אסד למסור לאבן, לדבריו.

■ באותה תוכנית שאל המראיין **מני פאר** את אבן, באיזו שפה דיבר אבן עם חר־סיין בפגישות בינו לבין המלך הירדני. אבן עמד להשיב, ול־פתע תפס את עצמו, ואמר ל־מני: „אתה קובע כי אני נפ־גשתי עם חוסיין." מני לא הת־בלבל ושאל את אבן: „אילו היית נפגש עם חוסיין, באיזו שפה הייתם מדברים?" ואז השיב לו אבן: „באנגלית."

■ בערב שאלות ותשובות שנערך באחד הקיבוצים בגליל, נתבקש מי שהיה חבר־הכנסת הראשונה והשנייה מטעם מפא"י, **אליעזר ליבנה**, ל־הגדיר מה היא בדיחה טובה. השיב ליבנה: „אני יודע מהי בדיחה, בדיחה זה **יצחק רבין** — אבל זאת לא בדיחה טובה."

■ ביטול התוכנית לערוך שיפוצים בבית ראש־הממשלה יצחק רבין, בירושלים, ביתו לשעבר של אבא אבן בירו־שלים, הרגיז את רעיית ראש־הממשלה, **לאה רבין**. לאה, אשר הזמינה תוכנית שיפוצים אצל ידידה האדריכל **רפי בומנפלד**, נאלצה לבטל את התוכנית לאחר שקמה סערה ציבורית בעיקבות גילוי סכום־הענק בן 400 אלף הלירות ש־שיפוצים היו צריכים לעלות. היא הסתפקה בסיוד הקירות. ביטול השיפוצים הביא לביטול נוסף — מסיבה, אותה תיכננה לאה רבין לערוך לכבוד כני־סתם לבית. אמרה לאה לידי־דיה, כאשר הודיע להם על ביטול המסיבה: „כשנכנסים לאורווה, לא צריך לחגוג."

■ הנהלת מוזיאון ישראל בירושלים החליטה לסגור את ספריית האמנות של המוזיאון בפני סטודנטים, ולקצץ בתקן המישרות, מפני שלטענתה קיים ביזבוז בעפרונות ובניירות, והפקידות מנהלות שיחות ארו־כות בטלפון על החוויות הלי־ליות שלהן. אחת מעובדות ה־מוזיאון, שהקיצוצים וסגירת הספריה הרגיזו אותה, פגשה את ראש עיריית ירושלים, **טדי קולק**, והתלוננה בפניו. השיב לה קולק: „סוגרים את המדי־נה בעוד חצי שנה, אז מה את מבלבלת לי את הראש עם ה־ספרייה לאמנות?"

■ שר המישטרה והפנים **שלמה הלל** קיבל לאחרונה, כמו שאר השרים, מכונית וולוו. אולם מכוניתו של השר היא היחידה הצבועה בצבע כתום זועק. אחד מבאי מישרד־המיש־טרה, שראה את מכונית השר, שאל את עוזרו האישי של הלל, **ברוך לשם**: „האם שר־ה־מישטרה צריך להבליט גם על־ידי צבע מכוניתו, שהוא ממו־צא ספרדי?" השיב לו לשם: „אילו היה צובע את המכונית בלבן, היית טוען שהוא מתחזה לאשכנזי."

■ שר־התיירות **משה קול**, המשתתף הראשי בפסטי־בל איירונסייד הנערך עתה ב־ארץ, ניסה להרשים את אור־חיו, **ריימונד כר ורון גאל־זי** (סרג'נט אד), כאשר בנאומו בטכס פתיחת שבוע הקולנוע בצפת, דיבר במיספר שפות.

הלגארד יוכום רעייתו של הלמוט יוכום, הניספח הכלכלי המערב גרמני בישראל (מימין) היתה מלכת־חיופי של מסיבת היהלומנים שנערכת ה־שבוע. בכל פעם שבעלה פנה לשיחות עם אורחי המסיבה, חוקפה במעריצים, שטענו כי ברצונם להתבונן בוורד אשר בידה. משמאל: עורך־הדין אריה ארזי, בשיחה עם הניספח הכלכלי ורעייתו.

משה סריואקס איש יחסי הציבור ובעל פרדסים, יצא בשבת האחרונה לבלות בחיק הטבע, בצילם של עצי התפוז, התיישב לשולחן עשוי עץ, הוכיח כי אין דבר יותר טוב מאשר אוויר צח לתיאבון בריא.

■ ניראה כי שר־המישפ־טים־והדתות, **חיים צדוק**, מאבד את התואר „האיש שב־סדר עם כולם," שהודבק לו בחודשים האחרונים. משום ש־צדוק הצליח תמיד שלא לריב עם איש במיפלגתו, ולא לקבוע עמדה בשום סיכסוך פנימי. צדוק, שעמד מאחרי־הקלעים במשא־ומתן על הצטרפות ה־מפד"ל לקואליציה, התבטא ב־פסוקיו האנגליים עוררו גיחוך.

הגיב עיתונאי ידיעות אחרונות **עמנואל בריקר** („יאנוש") **מא:** „קול הוא **האזרי גזר** של השפות. כל שפה אצלו נשמעת כמו אידיש."

■ ניראה כי שר־המישפ־טים־והדתות, **חיים צדוק**, מאבד את התואר „האיש שב־סדר עם כולם," שהודבק לו בחודשים האחרונים. משום ש־צדוק הצליח תמיד שלא לריב עם איש במיפלגתו, ולא לקבוע עמדה בשום סיכסוך פנימי. צדוק, שעמד מאחרי־הקלעים במשא־ומתן על הצטרפות ה־מפד"ל לקואליציה, התבטא ב־לכך שהוא יופיע בפני ה־וועדה עוד באותו שבוע. ל־אחר־מכן נולע לו כי קיין שוהה בחו"ל, אולם כדי לעמוד בהבטחתו, הוא ביקש לטלפן לקיין ולהורות לו לחזור מייד לארץ, כדי להופיע בפני הוועד־דה. אחרי שמיעת עדותו של קיין יצאי חברי הוועדה לחופש.

■ זעקות וצעקות בקעו בשבוע שעבר מחדרו של ראש־עיריית תל־אביב **שלמה לחט**, („צ'יצ") וגרמו לכך שכל מי שעבר באותה עת ב־מיסדרון, ליד חדרו של ראש העיר, נעצר כדי להאזין להן. דובר ראש־העיר, **עמיקם שפירא**, ששמע אף הוא את הצעקות, מיהר להיכנס לחדר כדי להרגיע את צ'יצ', ולספר לו כי בחוץ יש כבר התקהלות. כעבור שניות אחדות יצא שפי־רא מחדרו של ראש־העיר, כש־על פניו הבעת רווחה: „רבו־תי," אמר בתגיגיות לנאספים, „ראש־העיר איננו בחדר. זה לא הוא שצועק, אלא **יגאל גריפל**, סגן ראש־העיר."

■ באחד הערבים התדפקה אשה על דלת ביתו של איש־העסקים **מרדכי** („מוטי") **מי־רום**, בעת שאצל מרום התי־ארחו כמה זוגות חברים, אשר שיחקו להנאתם בקלפים על גפרורים — לא על כסף. האשה היתה מתרימה מטעם בית־ה־חולים לנכים, בית לווינ־שטיין, אשר ביקשה תרומה. מוטי הכניס את האשה לחדר, הושיב אותה על כורסא, ואיר־גן מייד מישחק רמי על סכומי־כסף גבוהים, כשהוא מחליט עם ידידיו שכל מי שיזכה, יתרום את הכסף לנכים. תוך שעתיים נאסף סכום של אלפיים לירות שניתנו מיד למתרימה. אילם ידידיו של מוטי לא הסתפקו בכך, וכל אחד מהם תחם גם על התחייבות להזמין על חש־בונו אמן־צמרת, שיופיע בפני הפצועים השוכבים בבית לווינשטיין.

■ „שורט", באנגלית, פי־רושו — קצר. אולם סגן ראש־ממשלת בריטניה, **אדוארד שורט**, שהיה השבוע אורחו של סגן ראש־הממשלה **יגאל אלון** בגינוסר, מצטיין דווקא באורכו. כאשר הכינו לו שול־חן בחדר־האוכל של הקיבוץ, ביקשו אנשי מישרד־החוץ: „הכינו שולחן גבוה במיוחד, כדי שיהיה מקום לרגליו."

■ קצין האספקה הראשי, אלוף **נחמיה קיין**, נאלץ להפסיק את טיולו בקנדה, ולח־זור ארצה במהירות, על־פי הו־ראת שר־הביטחון **שמעון פרס**. אל פרס פנה רב־אלוף (מיל.) **יגאל ידין**, אחד מחב־רי ועדת־אגרנט, והתלונן בפ־ניו כי קיין התחמק מלהופיע בפני הוועדה, בכל פעם שהוז־מן אליה. פרס, שלא ידע כלל שקיין נמצא בחו"ל, הב־טיח לידין לדאוג אישית חוג סגור נגד ראש־הממשלה לשעבר, **גולדה מאיר**, ונגד שר־הביטחון לשעבר, **משה דיין**. כשהגיעו הדברים לאוז־ניו של השר־בלי־תיק **ישראל גלילי**, אמר זה: „כדאי ש־צדוק יזכור בכל־זאת את תפ־קידו המקורי, שר הצדק והיו־שר, ולא רק את תפקידו כשר הדתות. שזה לא בדיוק תואם צדק ויושר."

תמרורים

נולד • לזוג הפירסומאים **זהבה ודן מלניק**, בן שני. לבני הזוג בן נוסף, אלכס בן השנתיים וחצי, הנקרא על־שם אביו של דן, אלכסנדר מלניק ז"ל, שהיה מראשוני הפירסומאים בארץ. עתה מכין דן את הדור השלישי של הפירסומאים ב־מישפחה.

מונה • לתפקיד מתאם פעולות ההתיישבות והביטחון המרחבי במישרד־הביטחון, אל"מ (מיל.) **משה נצר** (52), חבר קיבוץ רמת־יוחנן, שירת בצה"ל כ־מג"ד ומח"ט, ממייסדי הנח"ל ומפקדו ב־משך ארבע שנים, מונה ב־1967 כראש אגף הנוער והנח"ל במישרד־הביטחון, חזר ב־1971 לעבוד בקיבוצו.

מונה • לתפקיד יועץ־לענייני־עיתו־נות בשגרירות ישראל בוושינגטון, **אבי פזנר**, שהיה סגן מנהל מחלקת העיתו־נות של מישרד־החוץ, שימש כדובר מ־טעם מישרד־החוץ בוועידת ז'נבה.

ניבחרה • בתחרות שנערכה ב־עיירת הקייט מונטה־קטיני שבאיטליה, כ־סגנית ראשונה של האשה האידיאלית הבינלאומית 1974, הזמרת הישראלית **עירית דותן** (22), אשתו של הבדרן דודו דותן, שקיבלה גם את הפרס הרא־שון עבור התבשיל הטוב ביותר. בהת־אם לתנאי התחרות, על האשה האידי־אלית להיות צעי־רה, משכילה, עק־רת־בית, מארחת־לדוגמה ובעלת כי־שרון אמנותי.

דותן

נחוג • בטהראן, שם הוא שוהה לרגל מישחקי אסיה, יום־הולדתו ה־31 של כו־כב מכבי תל־אביב וניבחרת ישראל ב־כדורסל, **טל ברודי**, שעלה לארץ מ־ארצות־הברית.

נפטר • משבץ לב, בגיל 51, שר־החוץ וראש ממשלת ניו־זילנד **נורמן קירק**, שכונה על־ידי בני ארצו „גורמן הגדול" בשל מידותיו ומישקלו הרב, היה בזמנו פועל־תעשייה ומהנדס־רכבות, נב־חר לפני שנתיים לתפקיד ראש הממשלה.

נפטר • בארצות־הברית, הפרופסור לארכיאולוגיה מיקראית באוניברסיטת האווארד ונשיא בתי־הספר האמריקאיים לחקר המזרח, **ארנסט רייט**, מראשוני תלמידיו של פרופסור אולברייט, מעמודי־התווך של המחקר הארכיאולוגי בישראל, ניהל את החפירות בשכם ובגזר, היה חבר מישלחות ארכיאולוגיות בבית־אל ובבית־שמש, פירסם את האטלס ההיסטורי של התנ"ך.

נפטר • בתל־אביב, בגיל 69, ה־משורר והסופר **ראובן אבינועם** (גרוס־מן), שנולד בשיקגו, פירסם סיפורים כבר בילדותו. עלה לארץ ב־1929 והיה מורה לאנגלית בגימנסיה הרצליה. ב־1930 הו־ציא לאור את ספר שיריו הראשון, וב־1950 נתמנה כמפקח על לימודי האנגלית במישרד־החינוך. במילחמת השיחרור שכל את בנו נועם, שינה לזיכרו את שם מיש־פחתו, החל ב־1948 לאסוף את עיזבונם הספרותי של הנופלים במילחמה, יזם את ההוצאה לאור של גווילי אש. את ספר שיריו האחרון הוציא לאור ב־1971.

נפטר • **אומו שטראסר** (76), מי שהיה ראש האגף השמאלני של המיפלגה הנאצית, פרש מן המיפלגה ב־1930, לפני עלייתה לשילטון, ערך התקפה אישית חרי־פה על אדולף היטלר, פתח מיפלגה מת־חרה בשם „החזית השחורה", הטיף להד־גשת הסוציאליזם ב„נאציונל־סוציאליזם", ברה מגרמניה עם עליית היטלר לשילטון. אחיו, גריגור שטראסר, שנשאר במיפל־גה הנאצית, נחשב זמן־מה למתחרהו של היטלר על המנהיגות, נרצח על־ידו במר־חץ־הדמים הגדול של 1934, שבו חיסלו היטלר והימלר את יריביהם במיפלגה וב־צבא. אחרי המילחמה חזר שטראסר לגר־מניה, ביקש זכויות כנרדף־הנאצים, אך בית־המישפט הגרמני קבע שהתנגדותו ל־היטלר נבעה רק מיריבות אישית.

שורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם
סופר קינג סייז
: תערובת אמריקאית
תוצרת דובק

איזהו חכם? דיין או פרס?

גולדה או רבין? גלילי או גלילי?

טיחטוחים

ש ר־הביטחון, מר שימעון פרס, הזמין אליו את מפקד כוחות האו״ם והעמיד אותו על חומרת המצב בצפון.

הסורים, כך אמר, מפירים את הסכם הפרדת־הכוחות. אין הם משקמים את העיר קונייטרה, ואינם מחזירים אליה את תו־שביה האזרחיים.

חשארת חעיר בחורבנה, כך מס־תבר מדברי חשר, היא אקט עויין כלפי ישראל.

■ ■ ■

א י־אפשר לחזוק על ההגיון שב־דברי חשר. הוא צודק בהחלט.

אילו היתה קונייטרה מיושבת, היא היתה מהווה מיכשול בדרך לחידוש ה־מילחמה. ממשלת דמשק היתה צריכה ל־התחבב בתושבים. היה עליה לקחת בחש־בון שמילחמה חדשה תגרום להרס מחודש. עם חידוש האש היו רבבות התושבים מהווים מיטרד באיזור־הקרבות.

בקיצור: כדאי לישראל שקו־נייטרה תעמוד על תילה לתיפא־רת, שתהיה שוקקת חיים אזר־חיים, שכך בתיח יחיו שלמים ומי־אוכלסים.

כך נובע מהגיונו של שר־הביטחון. והוא צודק.

חשאלה היא רק: מ ת י הגיעו קברניטי הביטחון של ישראל ל־מסקנה הגיונית זו?

■ ■ ■

כ אשר נפלה קונייטרה בידי כוחות צה״ל, לקראת סוף מילחמת ששת־הימים, היתה עיר בגוייה. במהלך הכיבוש לא ניזוקה. האוכלוסייה נטשה אותה, אך העיר עצמה היתה מוכנה לקלוט אותה בחזרה בכל עת.

ואז החלו מתרחשים בעיר מע־שים מפוצצים.

הבתים התחילו להיעלם. חבלני צה״ל מצאו שהעיר קונייטרה היא שטח אידיאלי לאימוני פיצוץ. הכל הסכימו שבתים ריקים הם סיכון בריאותי וביטחוני. למען ההיג־יינה, „הושכבו״ הבתים. צה״ל התחרה ב־מוסד לבטיחות ולגהות של מישרד־העבודה. התימגון היה: „ואז ידבר דינאמיט.״

מילחמת יום־הכיפורים הוסיפה הרס „לגיטימי״ להרס המלאכותי. הקרבות סערו סביב קונייטרה, ובמהלכם ניזוקו בתים נוספים.

אבל זה לא היה קץ החורבן.

■ ■ ■

א חרי מילחמת יום־הכיפורים הוסיע הנרי קיסינג׳ר בשמי קונייטרה, ונס־חבר שעומד להתלקח קרב פוליטי על גורל העיר.

בממשלת גולדה־דיין גמלה ההחלטה ה־נועזת: „לעולם לא! אם אשכחך קונייטרה, תשכח ימיני!״

וכדי לתת תוקף להחלטה קדו־שה זו, חחליט משה דיין להשכיב את חבתים הנותרים.

למשה דיין יש מוח חריף. בגאוניותו הרגילה, תפס שהסורים רוצים בהחזרת קונייטרה, מפני שקונייטרה קיימת. אם תיעלם קונייטרה, יחדלו הסורים לחשוב עליה. מי מעוניין בעיר הרוסה?

ולראייה: כאשר החריבו הרומאים את ירושלים, חדלו היהודים לחשוב עליה. כך למד משה דיין את ההיסטוריה.

הצרה היא שהסורים למדו אותה, כנר־אה, אחרת. גם כאשר קרסו תחתם הבתים האחרונים של קונייטרה, לא חדלו הסורים לדרוש אותה.

שעות מעטות אחרי שהגג הא־חרון של קונייטרה נשכב על ה־ארץ, בענן של אבק, פקד קיסינג׳ר להחזיר את העיר לסוריה.

הסורים באו, ראו ונחדרו. אילו מצאו עיר בנוייה, בוודאי היו התושבים חוזרים אליה, אפילו בלי פקודה ממשלתית. אי־אפשר למנוע בעד פליטים לחזור לבתיהם.

מאחר שהעיר לא היתה אלא תל־חרבות, תחליטה ממשלת דמשק להשאירה כך. כ־אתר של שיגאה, המסמל את החלטתה ה־נחושה לכבוש בחזרה את כל רמת הגולן. מישלחות מכל העולם עולות ברגל לאתר זה. בכל רחבי סוריה מתפללים: „בשנה הבאה בקונייטרה הבנוייה.״

ומכיוון שממשלת רבין־פרס נשבעת ש־לעולם לא תחזיר לסורים אפילו קילומטר אחד נוסף ברמת־הגולן, גם לא במיסגרת של שלום טוטאלי, אין הסורים מעלים על דעתם לשקם שם עיר. העלולה להפריע להם במילחמה הבאה.

דיין במעוז־המזח משקיף בבתי־הזיקוק הבוערים בסואץ

■ ■ ■

ו וחי פרשת קונייטרה, על רגל אחת. נשארת השאלה: מי צדק?

משה דיין, שקבע בביטחון עילאי ש־ביטחון ישראל מחייב את הריסת קונייטרה — או שימעון פרס, שקבע באותו ביטחון כי ביטחון ישראל מחייב את בינוי קו־נייטרה?

אויאו. אם צודק פרס, חיו מעשי דיין בגדר טימטום.

■ ■ ■

מ קונייטרה, כצפון, אל קנטרה, בדרום.

שימעון פרס מכריז שהמיבחן העיקרי לכוונותיה של מצריים טמון בשיקום איזור התעלה.

אם יבנו המצרים מחדש את ערי התעלה, ויאכלסו אותן, ויפתחו את התעלה לשייט — כי אז ברור שהם חפצים בשלום.

וחרי זח חגיוני. פרס צודק בהח־לט.

ממשלת קאהיר לא תשקיע מיליארדים בבניית חערים ובשיקום התעלה, אם היא מתכוונת לחדש את המילחמה. שהרי ב־מילחמה זו תיסתם התעלה מחדש, והערים יעלו באש.

מכאן: ערים פורחות לאורך התעלה, והסעולה התקינה של התעלה עצמה, מחו־קות את השלום ומפחיתות את סכנת ה־התקפה על ישראל.

והשאלה היא רק: מ ת י גילו זאת קברניטי ישראל?

■ ■ ■

ע רי התעלה לא התרוקנו במיקרה, בעיקבות מאורעות שלא היתה לאיש שליטה עליהם.

התושבים ברחו, מפני שמישהו חבריח אותם.

אין צורך במאמץ גדול כדי להעלות בזיכרון את משה דיין, כשהוא מופיע ב־טלוויזיה, החיוך השובב נסוך על שפתיו, והוא מבשר לאומה שנחל הצלחה גדולה: חצי מליון תושבים נטשו את ערי־התעלה. זה היה בשיא מילחמת־ההתשה. המצרים שי מקו התעלה ולאפשר את פתיחתה מ־חדש, מכיוון שהשייט הבינלאומי בה ימגע התקפה מצרית על צה״ל בסיני. הרשיתי לעצמי להשמיע אותה דיעה עצמה, בכנסת ובשבוע מסויים.

אבל מי יקשיב לחבוסנים כמונו?

אריה שאג, מי לא יירא? משה דיין דיבר, מי לא יתמוגג?

■ ■ ■

ד תעלה נשארה סתומה. המילחמה ב־לא נמנעה. המצרים עברו את התעלה במילחמה, ונשארו בשתי גדותיה במיסגרת הפרדת־הכוחות.

הממשלה הסכימה לניסיונ צה״ל, כך נאמר עתה שוב ושוב, כ־תנאי שהמצרים יטחרו את ה־תעלה במהירות, ויפתחו אותה בלי כל דיחוי.

כי התעלה הפתוחה היא ערובה לביטחון ישראל ולאי־חידוש המילחמה.

ושוב: לא ייתכן שכולם צודקים — ממ־שלת גולדה־דיין, שסירבה לאפשר את פתיחת התעלה וממשלת רבין־פרס, המס־רבת להשאיר את התעלה סגורה.

אם גירסה אחת נכונה, השנייה צריכה להיות מטומטמת.

טימטום כזה עולה ביוקר.

■ ■ ■

מ פורט־סעיד, בדרום, לפאריס, ב־מערב.

הנשיא דה־גול הרשע הטיל אמבארגו על מישלוחי־נשק ל„מדינות הלוחמות״ במר־חב. כתוצאה מכך נשללו מישראל 50 מטו־סי־מיראז׳ ספינות־שרבור המפורסמות, ו־עוד כהנה וכהנה ציוד חיוני.

זה היה די ג׳בזי. (אומנם, שימעון פרס אמר פעם שצרפת קשורה עימנו ב„רגשות עמוקים״, אבל מי זוכר?).

ישראל הרימה את קולה נגד ה־ניבזות הזאת. ובצדק.

יורשי דה־גול מכרו מיראז׳ים ללוב, ביודעם היטב שהם יגיעו לידי מצריים. גם זאת היתה ניבזות, וגם נגדה הרמנו את קולנו.

האמבארגו, כך נאמר, הוא מע־שה אנטי־שמי מתועב. יש לבטל אותו, ומייד!

והנה, יש שכר לעמלנו. הצרפתים ביטלו סוף־סוף את האמבארגו. הם נוכחו לדעת שאנחנו צודקים בצעקתנו, ושפרשת ה־מיראז׳ים הלובים היא שערוריית. בקיצור — מתיום יימכר נשק לכל דורש, וכל ה־קודם זוכה.

ולפתע נסתבר שצעקתנו היתה טעות אחת גדולה.

האמבארגו חיה טוב ליהודים, ביטול האמבארגו רע ליהודים.

כי לישראל יש ספק־נשק, הדואג ל־מחסורה. יש לה גם ייצור עצמי. וא׳ין לה כסף.

ואילו לערבים יש עכשיו, מיליארדים ללא־ספור, והם מוכנים לתוסיף עריסות של נשק צרפתי מתוחכם על עריסות הנשק הסובייטי המתוחכם והנשק האמריקאי ה־מתוחכם והנשק הבריטי המתוחכם. ביטול האמבארגו יפר את מאזן־הנשק עוד יותר לרעת ישראל.

השאלה היא: מ ת י זה עזה על דעת ממשתנו? האם לא היה כדאי לחשוב על כך מראש, ל פ נ י שהרעשנו שמיים וארץ נגד האמ־בארגו חניכוי?

■ ■ ■

א פשר להמשיך ברשימה זו. אבל כאן נגמר השמור.

אין גבול לטימטומים.

אבותינו אמרו: „נעשה ונשמע.״ מנחי־גינו, שהחמיצו את מעמד הר־סיני, אומ־רים: „נעשה ונחשוב.״ קודם נעשה, ואחרי כך נחשוב.

אם בכלל.

מאת אורי אבנרי

על נסיעת רבין לארצות־הברית

פגישה עם הגורל

ב שביל יצחק רבין זוהי פגישה עם גורלו. הוא ייפגש עם ג'ראלד פורד, פוליטיקאי אמריקאי מן המניין, שאינו מרשים ביותר. הוא ייפגש עם הנרי קיסינג'ר, אותו הוא מכיר זה מכבר, ושאינו יכול להטיל עליו אימה. הוא ייפגש עם סידרה של מדינאים נוספים.

לא עצם הפגישות יכול להפחיד, אלא ה־ידיעה שעם נסיעה זו מתחיל תהליך שיקבע את עתידו של יצחק רבין, את מקומו בהיס־טוריה, ואפילו את סיכוויו להישאר בשילטון זמן רב.

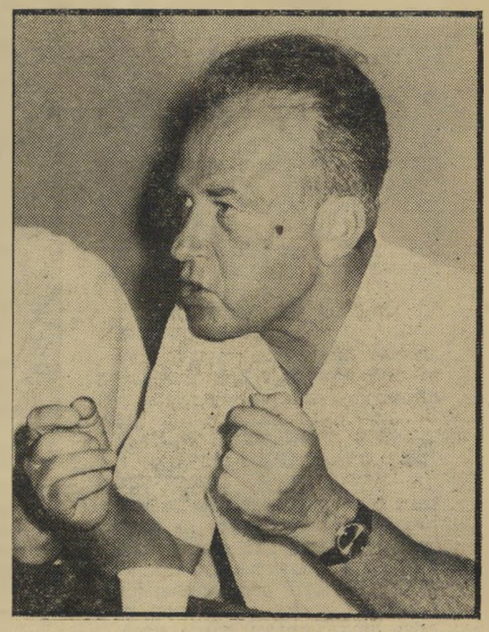
מבחינה אישית, זהו מיבחן חמור. מה גם שבמיבחן זה תלוי לא מעט גם עתידה של מדינת־ישראל — לשלום או למילחמה, להחזקת שטחים או לנסיגה.

מטחנת הבשר

ל גבי הנסיעה עצמה, קיימות שתי תדמיות שונות לגמרי — התדמית האמריקאית והתדמית הישראלית.

מבחינה אמריקאית, נכנס רבין למטחנת־הבשר של קיסינג'ר, יחד עם המנהיגים הער־ביים, כדי שאחרי כמה וכמה סיבובים של המנוף ייצא התבשיל הגמור — ההסדר.

רבין יבוא, ישמיע, ובעיקר — ישמע. יהיו אלה שיחות

לאיים –

לעומק, אם כי עדיין לא מחייבות. ייאמר לרבין בבירור ובפירוש מניין נושבת הרוח, מה נדרש מישראל, ולמה היא יכולה לקוות.

המחשבות של קיסינג'ר הן עדיין במצב נזיל, וטרם התגבשו סופית. הוא שמע את דבריהם של המלך חוסיין, ושל שרי־החוץ של ירדן, מצריים, סוריה וסעודיה. בשי־חות עם רבין יתגבש, בלי ספק, הקו הכללי של ההסדר.

לאחר מכן יניח קיסינג'ר לרבין לחזור הביתה, ולהכ־שיר את הקרקע הפוליטית והפסיכולוגית בישראל לקראת ההסדר הצפוי. בו־זמנית יתקדם תהליך זה גם בארצות הערביות.

לאחר מכן יבוא קיסינג'ר עצמו לאחד מ־סיבובי־הבזק המוחצים שלו. הוא יתעופף בין הבירות, ירדבן, יאיים, ישכנע, ידחוף, עד ש־תתגבש הסכמה כלשהי, חצי מרצון וחצי מ־אונס, לגבי השלב הבא של מאמצי־השלום. כלומר: הסדרי־הביניים הבאים בין ישראל ובין ירדן, מצריים, ואולי סוריה.

בשובו לוושינגטון, יקדם קיסינג'ר את פניו של הנשיא אנוואר אל־סאדאת, תיערך לו קבלת־פנים מלכותית, ויעשה הכל כדי לרומם את דמותו כבעל־הברית העיקרי החדש של ארצות־הברית בעולם הערבי.

אל־סאדאת יבוא על סמך ההסכמה שתו־שג לפני כן, וייתן לה את הגושפנקה הערבית.

לאחר מכן תתכנס ועידת־ז'נבה, כנראה לקראת סוף השנה — במלאת שנה לישיבה הראשונה. מה שהושג קודם לכן בשיחות דו־צדדיות, יקבל אישרור במעמד רב־צדדי הפגנתי, שיהיה ריק מתוכן מעשי. בצורה זו תשותף גם ברית־המועצות, שלמעשה נדחקה אל מחוץ למישחק.

יתכן שבשלב זה יהיה צורך לערוך בחירות בישראל — כי לדעת האמריקאים, אין מנוס מנסיגה ישראלית כלשהי בגדה המערבית.

ככל התמונה הזאת, נועד לרבין תפקיד מישני. היוזמה היא בידי האמריקאים, והם המחליטים בסופו של דבר. אם תשוכנע ממ־שלת ישראל — מה טוב. אם לא — תצטרך לקבל את הדין.

כן נראים הדברים מזווית־הראייה של וושינגטון.

„רבין החדש"

מ הזווית הישראלית, נראים הדברים לגמרי אחרת.

רבין מודע, כמובן, לתסריט האמריקאי. הוא מכיר היטב את המצב, ואין לו הרבה אשליות לגבי הלך־הרוחות בוושינגטון.

אולם הוא עושה מאמץ נואש להיחלץ אישית מן התדמית של „משרת האמריקאים", שהחלה דבקה בו עוד מזמן היותו שגריר ישראל בוושינגטון (כשאויביו אמרו עליו שהפך „שגריר ארצות־הברית בירושלים").

הוא גם מודע לעובדה שהוא עומד, מול הלחץ האמרי־קאי הצפוי, כשמעט מאד קלפים בידיו.

משום כך, עשה רבין בימים האחרונים מאמצים ניכרים מאוד כדי לגבש לעצמו ול־ממשלת ישראל תדמית נוקשה יותר, ותוך כדי כך גם לשפר את עמדת־המיקוח שלה כלפי האמריקאים.

בחוגי הממשלה נמסר כי „רבין השתנה", שהוא מתכוון לדבר אל האמריקאים בלשון אחרת.

קודם כל, הוא מתכוון להעלות בכל החומרה את אי־מילוי ההתחייבויות, המרומזות ברובן, שנתן קיסינג'ר לישראל לגבי מישלוחי נשק וכסף.

שר־החוץ האמריקאי רמז על הדברים בשעתו כדי לשכנע את ישראל לקבל את הסכמי ההפרדה. אולם הוא נזהר אז מאד שלא לקבל על עצמו התחייבויות מפורשות ומפורטות מדי.

כעת מאמינים בירושלים שהוא הפר את ההתחייבות ומחזיק את ישראל „על רצועה קצרה", כדי שתיאלץ גם לחכא לקבל תכי־שיכנוע אמריקאיים.

בנושא המדיני, נאמר שרבין יגיד לאמריקאים דבר פשוט: אין נסיגה משום מקום, בלי תמורה ממשית ומיי־דית.

כלומר: רבין לא יבוא כשבפיו „לאו", נו־סח קודמיו, אלא „יאו, אלא אם כן..." או „כן, בתנאי..." הדברים שהוא ידרוש ממצרים, מ־ירדן ואף מסוריה, יהיו כאלה ששום מדינה ערבית אינה מוכנה לתת, כשלב זה.

למשל: שלום רשמי עם ירדן, לפני נסיגה כלשהי בגדה; או: הצהרה מצרית על הפסקת הלוחמה, לפני נסיגה נוספת בסיני. ודברים עוד הרבה יותר מרחיקים־לכת מסוריה, אם בכלל תובא בחשבון אפשרות של איזושהי תזוזה בגולן.

ואם קיסינג'ר לא יסכים לגישה זו, יחפוץ ה„אויי" של רבין ל„לא".

מילכוד 74

ה אמריקאים אינם מתייחסים לתסריט זה של „רבין החדש" ברצינות רבה. בעיניהם, זהו טכסיס מובן של פוליטיקאי, המשתדל לשפר את תדמיתו.

הם משוכנעים לחלוטין שישראל לא תוכל להחזיק מעמד בעמדה סרבנית. מפני שהיא נמצאת בצבת שאי־אפשר, לדעתם, להיחלץ ממנה:

- **אם ייספקו מאמצי השיכום, צפוייה מיל־חמה בעתיד הקרוב.**
- **ישראל אינה יכולה להיכנס בכי פרי־טיינשק, שאמריקה מעכבת את מישלוחם.**

אפשר לקרוא לזה „מילכוד 74".

מכיוון שאין לאמריקאים כל עניין להחליש את רבין, אלא להיפך, הם מוכנים לאפשר לו לשפר את תדמיתו, ולנקוט טכסיסים שונים בכיוון זה. אך בסיפו של דבר, כך מאמינים קיסינג'ר ושות', תקבע העמדה האמריקאית.

בירושלים, לעומת זאת, מתכוונים לדברים ברצינות — לפחות בשלב הנוכחי.

על רקע זה מוסברת השתדלותו הפיתאו־מית והדחופה של יצחק רבין להכנים את ה־מפד"ל לממשלה.

לא היה הגיון בעיתוי המאמץ הזה, ערב נסיעתו דווקא — אלא כהפגנה כלפי האמריקאים. הבשורה: רבין נאלץ להכניס את הניצים לממשלה, ועמדתו תהיה עכשיו קשוחה יותר (ראה במדינה).

באותה שעה נוקטת הממשלה במערכת־פעולה אחרת, שהיא בעלת משמעות רבה עוד יותר.

היא מתכוננת למילחמה.

מישחק עם אש

ה ציבור הישראלי עוקב אחרי הצהרות־המילחמה של הממשלה, ובעיקר של יצחק רבין, שימעון פרס ואלופי צה"ל, בספקנות שהיא פרי הניסיון.

לגבי האזרח המצוי, אלה הן אזעקות שיגרתיות, שמטרתן אינה אלא לשמור על כוננות ביטחונית, להפחיד את האוייב וללחוץ על האמריקאים.

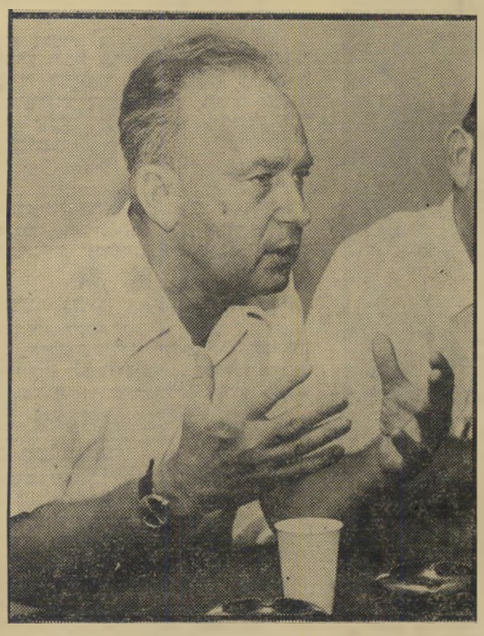
מכאן האדישות הכללית שבה מתקבלים הדברים.

אולם — נוסף על כל הכוונות האלה — יש לאזהרות־המילחמה מטרה חשובה יותר.

כאשר מחזיק ראש־הממשלה, ולפחות חלק ממשלתו, באמונה שהם יוכלו להחזיק מעמד ולא להיכנע לאמריק־אים, ברור להם כי התוצאה הבלתי־נמנעת תהיה מילחמה.

מילחמה זו תפרוץ אם יתייאשו הערבים מן התיקווה שהאמריקאים יכפו על ישראל את ההסדר הרצוי להם — או כאשר ישראל עצמה תחזיט לקדם פני סכנה כזאת על־ידי התקפה מונעת.

כך או כך, ברור כי המילחמה הבאה תהיה קשה מאד,

או להתחנן?

וכי יופעלו בה מערכות־נשק חדשות לגמרי, בעלות עוצמה וטווחים שלא היו כדוגמתם עד כה.

אזהרות הממשלה, ברוח זו, אינן דברים ריקים. אם תדבק ממשלת רבין בעמדותיה המוצהרות, ואם לא ישנו הערבים את עמדותיהם בעניין השטחים והפלסטינים (דבר שאין לו כל סיכוי) — תהיה המילחמה בלתי־נמנעת.

האמריקאים מקווים שהדברים לא יגיעו לידי כך, משום שחהגיון הפוליטי והצבאי מו־ביל להסדר על פי התסריט האמריקאי.

המדיניות של קיסינג'ר נראית להם כאוניית־קרב גדו־לה, בעוד שגורמי־הכוח המקומיים דומים לסירות קטנות.

אולם לפעמים יכולה סירפת קטנה מאוד להטביע אוניה גדולה מאוד.

יצחק רבין יודע, כמובן, שאם תטבע המדיניות של קיסינג'ר, עלולה ישראל להיכנס להימור גורלי — החמור ביותר בתולדותיה.

האמת היא שפשוט אין כך אלטרנטיבה מעשית למדיניות קיסינג'ר, מיבחר מילחמה.

אנשיו של קיסינג'ר אינם מודאגים. „כאי־שר רבין יבוא לוושינגטון, הוא יראה את ה־דברים בפרופורציה הנכונה, ויסיק מסקנות הגיוניות," הם אומרים.

הנרי קיסינג'ר מוכן בהחלט לעזור לו בכך.

על 100 הימים של ממשלת רבין

ממשלה בתוך ממשלה

מאה ימי האשראי והרצון הטוב שניתנו ליצחק רבין עם הקמת ממשלתו — תמו.

אבל מי שהיה מתייצב ומנסה לבדוק אם פרשה ממשלתו של יצחק רבין את השטר שניתן לה, היה מוצא עצמו מול דילמה חמורה. לכאורה פרע רבין את השטר. הוא לא איכזב, הוא לא נכשל שום כישלון בולט. אבל מאידך הוא גם לא הצליח בשום דבר מיוחד. תחת השטר שפרע, הוא הוציא לעצמו שטר־התחייבות חדש. הוא פשוט עוסק בגילגול שטרות, כשהחוב שהוא חב לעם עדיין תלוי ועומד כל העת.

התופעה הבולטת ביותר בתום שלושה חודשי כהונתו של יצחק רבין כראש־ממשלה, היא העובדה שהוא טרם הצליח להפוך עצמו למנהיג.

ואין מדובר כאן רק בתדמיתו בעיני העם. מה שחשוב יותר הוא, שהוא אינו מקובל ככזה גם בעיני חבריו לממשלה.

ממשלתו של יצחק רבין, כפי שהתגלתה עד כה, היא הממשלה המוזרה ביותר שהיתה בתולדות ישראל. למראית עין היא פועלת תוך תיאום, ובהרמוניה. כל השרים משדרים, לכאורה, על גל אחד. אין סיכסוכים ואין חילוקי־דיעות, אין התנגשויות חריפות ואין שערוריות. אבל מאחרי חזית חיצונית אידילית זו, מצטיירת תמונה שונה לחלוטין.

אם בשלושה החודשים הראשונים לכהונתה לא הצליחה ממשלת רבין למלא את ייעודה העיקרי, למשול, לקבל החלטות נועזות ולהכריע בבעיות בוערות ולוחצות, הרי זה מפני שבמאה הימים שחלפו מאז כינונה עסקו השרים הבכירים שבה בעיסוקים אחרים לגמרי.

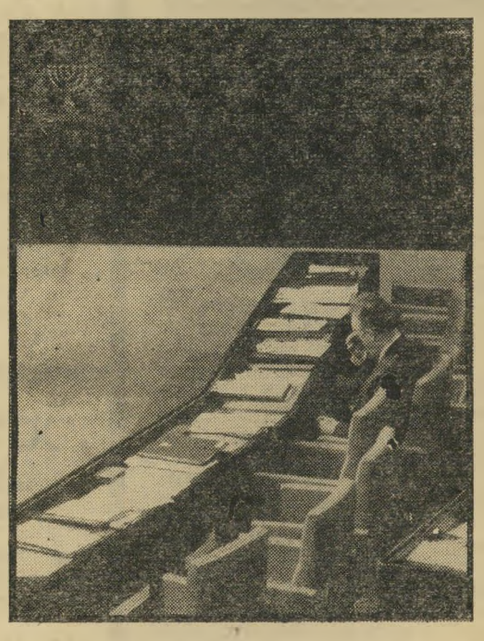
הם ניהלו מירוץ לתפיסת עמדות וגיבוש עמדות־כוח, לקראת הקרב שיתחולל ביניהם־לבין־עצמם על הממשלה הבאה.

בדימוי ציורי, ניתן להשוות את ממשלת רבין לקבוצת־כדורגל העולה על המיגרש ללא אימון מוקדם. במקום לנהל מישחק פתוח ותוקפני ולהסתער על שער היריב כדי להבקיע שערים, עוסקים שחקניה בגישושים בינם־לבין־עצמם, במיבחנים פנימיים, ובבדיקת כושרם של אלה המשחקים לצידם במקום זה של היריב.

ראש־ממשלה על חנאי

שושה מוקדי־כוח נוצרו בממשלת רבין: זה של ראש הממשלה עצמו, זה של שר־הביטחון שמעון פרס, וזה של שר־החוץ יגאל אלון. כל אחד מהם פועל, למעשה, בצורה עצמאית, מתוך מגיעים אישיים ועל סמך ההנחה שיצחק רבין אינו אלא ראש־ממשלה על תנאי, וכי הקרב האמיתי על השילטון במדינה טרם התחולל.

גם שמעון פרס וגם יגאל אלון פועלים בי־תוך ממשלת רבין לא כשרים הכפופים למרו־תו של ראש־ממשלה, אלא כראשי־ממשלה בי־פוטנציה. מה שמתקבל כתוצאה מכך הוא, ש־למעשה אין בישראל ממשלה אחת אלא שלוש,

רבין - לבד?

ממשלה בתוך ממשלה בתוך ממשלה, שבשלב הנוכחי טרם הגיעו לידי עימות, מקפידות על חפרדת כוחות, צוברות כוח לקראת ההתמו־דדות העתידה, ונוצרות את אישן כך עוד מוסי־כמת בינך־לבין־עצמן חפפקת־אש.

שמעון פרס מתבסס על הערכות. יגאל אלון מתבסס על תיקוות. פרס פועל בגלוי. אלון בצינעה. האחד מסתער על השילטון והשני ממתין שהוא יפול לידיו כפרי בשל. ואילו יצחק רבין פועל בין שניהם, כדי לבצר את מעמדו לקראת ההתמודדות הצפויה, להדוף את ההסתערויות עליו ביום בו תוכרז מילחמה גלוייה, ולא למעוד בטרם יתחיל המירוץ האמיתי.

בעוד יגאל אלון מצטנע בתוך תחומו, מסתיר את כוונותיו ואת תוכניותיו, ומתאמץ לא להתחכך עם רבין ולהיראות לויאלי לו, שונה המצב לחלוטין לגבי שמעון פרס.

פרס לא רק רואה את עצמו כראש־ממשלה כפוטנציה, אלא הוא כבר פועל בתור שכזה.

מעודד מהפרש הקולות הזעיר ביגו לבין רבין בהצבעה שנערכה בישיבת מרכז מיפלגת העבודה על בחירת המועמד לראש־הממשלה, פועל פרס בשלושה מישורים שונים, כדי להכשיר את הקרקע להסתערותו על ראשות הממשלה.

● במישור המיפלגתי מנסה פרס לזכות בתמיכת חוגים רבים ככל האפשר, להסיר מעצמו את הדימוי של איש רפ"י לשעבר, ולרכוש לצידו אנשים שתמכו לפני שלושה חודשים ביצחק רבין. בעוד רבין מזניח לחלוטין את השטח המיפלגתי ויגאל אלון אינו מנסה להתמודד בו, מבצע פרס חריש עמוק, מפזר הבטחות, מחלק מישרות ותפקידים ובונה לעצמו בסיס מיפלגתי מוצק.

● במישור הציבורי מפעיל שמעון פרס את כל כישוריו המיוחדים כאשף הפירסומת־העצמית, כדי להפוך את עצמו למנהיג העתיד. הוא מרבה להופיע באירועים פומ־ביים, בכנסים, בקבלות־פנים, מרבה להצטלם ולהשמיע הצהרות תוך כוונה ליצור לעצמו דימוי של האיש מספר 1 בממשלה, השקול, האחראי ובעל כושר הניתוח וההחלטה.

● במישור הממלכתי מגבש פרס לעצמו עמדות־כוח בשיטתיות ראויה להערצה, תוך התחברות גלוייה עם אישים בתפקידים חשובים, ואפילו תוך הסתכנות בתמיכה בהם נגד יצחק רבין. גם בתחום זה, כמו בשאר התחומים, מנסה פרס לקנות לבבות ולרכוש אנשים שלא היו בעבר בין תומכיו המוצהרים.

בשלב הנוכחי עדיין לא נראית פעילותו של פרס כחתירה תחת כיסאו של רבין. תוך שהוא מקפיד לגבש לעצמו דימוי עצמאי, הוא נזהר שלא להגיע לעימות גלוי עם ראש־ה־ממשלה.

גם כשהם הלוקים בדיעותיהם בנושאים שונים אין הם מטיחים דברים איש ברעהו, אינם מגיעים לכלל ויכוח ואינם מנסים לכפות האחד את דעתו על השני. הם כאילו צועדים בשני מיסדרונות מקבילים, כדי למנוע את הצורך להתנגש כבר בשעה זו, שאינה נוחה לשניהם.

אולם האותות הראשונים של החיכוך בין פרס ורבין כבר מבצבצים והולכים, למרות שהם עדיין נסתרים. פרס מבצע דברים שונים ללא התייעצות עם רבין.

רבין - אלון - פרס: כמה ממשלות?

הוא מכריז הכרזות רמות־מישקל, המכות הדים, על דעת עצמו, מבלי שיתאם קודם קו עם רבין ומבלי שינסה אפילו לקבל את הס־כמתו. כמה מהכרזותיו של פרס באחרונה, לא רק שלא נעשו תוך תיאום מוקדם עם רבין, אלא אף עוררו את כעסו כיוון שהיו בניגוד לדע, ו ולמדיניותו.

המיתחרה מחוץ למסלול

אם בשלב זה טרם הצליח פרס להוציא את רבין מהתאפקותו, עלה בידו כבר לערער את זעמו של מתחרה פוטנציאלי נוסף, בקרב על השילטון העתיד להת־חולל באחד הימים, והמצוי מחוץ לממשלה. זהו משה דיין, שכביכול נמצא מחוץ לתמונה, אבל נוכחותו המאיימת משפיעה על פעילותם של השלושה.

גילויי אי־שביעות הרצון הראשונים של דיין כלפי פרס הופיעו מיד עם כינונה של ממשלת רבין, כאשר פרס הסכים לכהן כשר־הביטחון בממשלה. דיין ראה בעין רעה לא כל־כך את עצם הסכמתו של פרס לרשת את מקומו בתפקיד שר־הביטחון, כמו את העובדה שפרס נתן יד לירידו המושבע ותרם לביסוס מעמדו.

כאשר התברר לדיין שפרס אינו מסתפק בתפקיד שר־הביטחון וחותר למעשה לכהונת ראש־הממשלה, הפכה אי־שביעות הרצון ל־כעס גדול.

דיין מבין כי מה שעושה פרס אינו מכוון רק כלפי יצחק רבין אלא גם כלפיו, וכי למעשה עומד שמעון פרס לחסום בפניו את הדרך לראשות הממשלה כאשר יחליט כי הגיעה השעה לכך. זעמו זה של דיין כלפי פרס בא לידי ביטוי גלוי. הוא אינו נמנע מלבקר כמה מצעדיו של פרס בתחום הביטחון, ולועג למה שהוא מכנה „פטפטת" של שמעון פרס, תוך התעלמות מהעובדה שפרס טרם הגיע לשיאי הפטפטת של דיין עצמו.

מה שברור הוא, שהתבצרותו העצמאית של פרס מכשרת את סופה של הברית בינו לבין דיין. כאשר תגיע שעת העימות, ייאלצו אלה שתמכו בהם בעבר בצמד להכריע לכאן או לכאן, וכוחם של שניהם עלול להיחלש כ־תוצאה מכך.

מאבק פנימי זה, המתחולל מתחת לפני השטח ושרק ניואנסים ממנו מגיעים לידיעתם של יודעי־דבר חדי־עין, הוא למעשה זה שעיצב את אופייה ודמותה של ממשלת רבין בשלושה החודשים הראשונים לכהונתה. ככל שיחלוף הזמן ויתקרב מועד ההתמודדות וההכרעה, עלול מאבק לאטנטי זה להצטייר בצבעים חריפים יותר ולהגיע לידי עימות גלוי. כל עוד נמצאים שלושה ראשי־הממשלה בפוטנציה בעגלה אחת, ואינטרסים משותפים מחייבים אותם להתלכד, תשמור ממשלת רבין על ציבינה הסולידי והחברותי. המאבק בין היריבים יתנהל בפייר־פליי, מאחרי־הקלעים.

אולם ברגע בו יינתן אות־החזנוק, יתגלו הבקיעים הראשונים בחזית המטוייחת, וחי־קרב על השילטון יחיה חריף ומר לא פחות מאלה שהתנהלו בין אנשי „דור הנפילים."

מחרימים את לפקה

סירטו האחרון של המפיק **מנחם גולן**, „לפקה", בו חושקעו 900 אלף דולר, ואשר נמכר להפצה לחברת „וורנר" תמורת 1.5 מיליון דולר ועוד 40% מהרווח הנקי, נאסר להצגה בארה"ב ועתידו לוטה בערפל.

שבועון תעשיית השעשועים בארה"ב, „וראייטי", מיום ה־14 באוגוסט מוסר, כי האיגודים המקצועיים של עובדי הסרטים פתחו במסע החרמות ותביעות משפטיות, נגד חברות המפיצות סרטים שהופקו לא עם עובדים מאורגנים. מסתבר כי חברות־ההפצה הגדולות חתומות על חוזים עם האיגודים, המחייבים אותן להפיץ רק סרטים שהופקו בעבודה מאורגנת.

עתה הגישו האיגודים תביעות בסך 9 מיליון דולר נגד „קולומביה", „מטרו", „וורנר" „פוקס" ועוד. כן אוסרים האיגודים להקרין סרטים של חברות אלו בארה"ב, כל עוד הן מפירות את חוזה־העבודה עם האיגודים.

השבועון מוסר גם, כי סירטו החדש של מנחם גולן „לפקה", בכיכובו של **טוני**

לפקה (טוני קרטיס, משמאל)
דון קורליאונה היהודי

קרטיס, שחיה צריך לחיות מוקרן על־ידי „וורנר" באוקטובר, הופך אף הוא בעבודה לא־מאורגנת, והאיגודים ימנעו את הצגתו.

ברור כי משמעות החרם עלולה להיות חמורה, לגבי גולן, שבנה הרבה על ההכנסות הצפויות מסירטו החדש.

גולן עצמו אמר, כי „וורנר" מנהלת עתה משא־ומתן עם האיגודים, על שיחרור הסרט להקרנה. נראה כי החרם יוסר עם תשלום כופר לקרן־הפרישה של האיגודים. הוא עצמו חתם עכשיו חוזה עם האיגודים, בו התחייב לעבוד רק עימם בסרטיו הבאים. הסרט „לפקה" יוקרן בימים הקרובים באירופה. בארה"ב משחים את הקרנתו עד ינואר, כדי שניתן יהיה להגישו כמועמד לפרס האוסקר.

גולן אומר כי קיבל חלק ניכר מ־1.5 מיליון הדולר כמיפרעה, ואין הוא חושש כלל לגורל ההכנסות מן הסרט. „וורנר" העריכו, כי הסרט יכניס בארה"ב בלבד כ־20 מיליון דולר. זהו הסרט הראשון המציג מנהיג יהודי של פשע מאורגן.

גולן מתכונן עתה להפיק בישראל ארבעה סרטים בהשקעה של שיבעה מיליון לירות. כל סרטיו האחרונים, חוץ מן „הבריחה של השמש," נשאו רווחים. הוא פנה לשר־המיסחר־והתעשייה כדי לשנות את תנאי עידוד הסרט הישראלי. על יצוא סרטים, למשל, אין תמריצים.

בדעתו לגייס את שיבעה מיליון הלירות מן הממשלה (20% השתתפות בהפקות סרטים ישראליים), חון עצמי כנגד שיעבוד ארבעה בתי־חקולנוע שלו, והשאר — גיוס הון מן הציבור, על־ידי הקמת חברה ציבורית.

עוד הסתבכות של הממשלה

לא די לו **לחיים בר־לב** מ„סיבי דימונה", ו„אוטוקרס", והנח קופצת עליו צרה צרורה חדשה: מיפעלי־המתכת של משפחת **קדמאני**, בכפר ירקא שבגליל.

מיפעל זה היה לסמל ההצלחה של העדה הדרוזית בישראל, ולאחר שנתיים של פעולה עמד להתמוטט בגלל ההפסדים.

בר־לב החליט להציל את המיפעל בכל מחיר העביר את הניהול והשליטה עליו **לאלכס גתמון**, ולחברת „מינמטל", שהצטיינה בעבודות מתכת. הבעלים הקודמים נשארו עם מחצית ההון, בלי שליטה.

הבנק לפיתוח־התעשייה וחברת „מינמטל" לקחו על עצמם הפסדים בסדר גודל של שני מיליון לירות, בעוד בר־לב הודיע כי כל מה שיהיה מעל לסכום זה, תיקח הממשלה על עצמה. ההנחה היתה, כי מיפעל שעבד שנתיים ומחזורו היה שיבעה מיליון לירות לשנה, לא יכול לצבור הפסד של יותר ממיליון או שניים.

בימים אלה מסיימים רואי־החשבון **סומך־חייקין־ציטרון** את בדיקת מצבו הכספי של המיפעל, וככל שהם קרבים לסיכום, חשכות עיני הממשלה.

כבר עתה ברור כי ההפסד יעלה על 6.5 מיליון לירות — היינו, יתקרב ל־מימדי המחזור השנתי.

מימדים כאלה של הפסד לא ניתן להסביר רק בניהול כושל. ויוון שמשלם־המיסים הוא שיישא בתוצאות, מן הראוי לבדוק מניין צמחו ההפסדים הללו.

קופ"ח רכשה חצי מלון בשארם

קופת־חולים של ההסתדרות רכשה את מחצית הבעלות על מלון „קרוואן" בשארם השייך לאיל־ההון **אמנון בר־נס**. קופת־חולים קיבלה את מחצית המניות, תמורת זאת שנטלה על עצמה את תיפעול המקום משך שלוש שנים.

במדינה

העם

המודים

ספורטאי ישראל במשחקי אסיה בטהרן נאלצו להתמודד בכמישימה הקשה ביותר: עוברת היותם כיתיריצויים

הגאווה הלאומית של אזרחי ישראל, המתגשאת תמיד לשיאים חדשים שעה שספורטאי ישראל מתמודדים עם נציגי מדינות זרות, נכונה השבוע בציפיה להתרוממות הנפש. העובדה שמישלחת ספורט ישראלית גדולה נוטלת חלק במשחקי עמי אסיה הנערכים בטהרן, היתה צריכה לספק את הסיבות לכך.

עצם המעמד, התחרויות והטכסים בהם נטלה המישלחת הישראלית חלק נתנו ביטוי שורר מחודש לחברותה של ישראל במישפחת העמים. ולא סתם עמים, אלא כאלה שכמה ממשלותיהם אינן מכירות בקיומה של ישראל ואחרות הן אויבותיה המוצהרות. הסיכוי להגיע גם להישגים ספורטאיים בהתמודדות עם ספורטאי מדינות אלה, וליטול חלק משלל המדליות, גם בו היה כדי להחניף. כאשר שתיין ממדינה זעירה דוגמת ישראל מנצח בתחרות השחיה הכי מהירה ביותר — המישחה למרחק מאה מטרים בסיגנון חתירה — וגובר על נציגי

מדליונר כרגע
נחת ותיסכול

מדינות בנות מאות מיליוני תושבים, יש בכך כדי לעודד את הגאווה הלאומית הפגועה של העם בישראל ולהוכיח, כביכול, כי עם הספר מסוגל להיות לפעמים גם עם השרירים.

התחרות והעלבון. קשה לומר שבשבוע הראשון של המשחקים הגשימו ספורטאי ישראל את הציפיות שתלו בהם. בכמה ימים שכחו אזרחי ישראל שמדובר בסך הכל בתחרויות ספורט ששום חברת־ביטוח לא תהיה מוכנה לבטח את הניצחון בהם. הם היו מוכנים לטרוף חיים את אותם קלעים, מישקולאים, טניסאים ושחיינים שלא הצליחו לזכות במדליות, כאילו אלה היו מונחות כבר בכיס המדינה הרגילה רק לנצחונות.

את רגעי העידוד והנחת סיפקו הכדורגלנים, הכדורסלנים והשחיין דן ברנר מחיפה, שהביא את מדליית הזהב הראשונה לישראל בתחרויות אלה. אלה הצליחו רק בקושי לשכך את רגשות הזעם והתיסכול שהתעוררו בעם נוכח כישלונות האחרים.

אבל במצב הקשה ביותר נמצאו דווקא הספורטאים שנטלו חלק במדי ישראל בי־משחקי טהרן. הם נאלצו להתמודד לא רק בתחרויות ספורט. המשימה הקשה ביותר שלהם היתה ההתמודדות באיבה, המשטמה, הנידוי והבידוד, שהיו מנת חלקה של

(המשך בעמוד 18)

להוריד את מחיר הבשר!

לפני כחצי שנה גרמה הממשלה להעלאת־רבתי של מחירים בסוגי הבשר השונים, על־ידי ייקור הבשר הקפוא ב־40%. הממשלה טענה אז — כי מחירי הבשר באירופה ובעולם התייקרו, והגיעו — ל־1800 דולר הטונה, וכי אין מנוס מייקור המחירים.

למרות שהממשלה יכלה לספוג חלק ניכר מן התייקרות על־ידי ביטול רווחית ממכירת הבשר, היא העדיפה לייקר את הבשר לצרכן. העלאת מחירי הבשר הקפוא גרמה — לפי חוק הכלים השלובים — לייקור יתר סוגי הבשר.

בחודשיים האחרונים חלה ירידה גדולה במחירי הבשר הקפוא. הממשלה קונה עתה בשר באירופה — בצרפת — מסוג משובח, ב־1400 דולר הטונה, ובמקומות אחרים ב־1100 דולר הטונה. על הממשלה להוריד שוב את מחירי הבשר הקפוא, כפי שידעה להעלות אותם לפני כמה חודשים.

אולם, קרוב לוודאי כי הממשלה לא תעשה כן, מאחר ששר־החקלאות החדש, **אהרון אוזן**, ירצה לחגן על רווחיהם המופרזים של המושבניקים. כאשר מחירי הבשר הקפוא גבוהים, יכולים מגדלי־הבקר בארץ להשתולל בהעלאות־מחירים.

לדוגמה: מגדלי־בקר מקבלים מן הממשלה מינימום של שש לירות לקילו בשר־בקר שחוט, כאשר מחירו זה כולל, להערכת הממשלה, את כל ההוצאות וכן רווח. מאז העלתה הממשלה את מחירי הבשר הקפוא, הגיעו מחירי הבקר החי במיכרזים לתשע לירות הקילו, ובבית־החיטבחיים מגיע מחיר קילו בשר עם עצמות ל־18.5 לירות הקילו!

זהו מחיר שלא היה כמוהו, הנותן למגדל רווח נקי נוסף לעגל של 700 לירות, על הרווח המובטח הממשלתי לפי מחיר של 6 לירות הקילו.

על־מנת לחגן על ריווחי המגדלים, מונע מישרד־החקלאות יבוא של בשר־כבש. היבואן **אפרים אילין** הביא לפני כמה חודשים 400 טונות כבש צעיר מארגנטינה, מכרו לצרכן ב־15 לירות הקילו, הוריד את מחירי הבשר החי.

עתה מסרב מישרד־החקלאות לתת רישיונות לייבא עוד בשר־כבש, למרות שעתה היא עונת הטלאים בארגנטינה, וזהו הזמן לחתום על חוזים.

המגדלים הישראליים של הכבש מוכרים אותו במחיר של 30 לירות הקילו, וברור כי לא יתנו לייבא בשר־כבש שייכר בחצי המחיר, מה־גם שאיכותו מעולה יותר.

הבורסה המדד: 0.5% באוגוסט, קפיצה בספטמבר

כלכלני מישרד־המיסחר־והתעשייה צופים, כי בחודש אוגוסט יעלה המדד בחצי־אחוז עד אחוז. העלייה המתונה היא בגלל מכירות־סוף־העונה, ושפע הירקות והפירות בשוק. לעומת זאת, בספטמבר תחל עליית המדד בצורה רצינית, עם גמר המכירות הזולות והיעלמות שפע הירקות והפירות.

מבחינת המשקיע, קרוב לוודאי כי עם פירסום תוצאות המדד, ב־15 בחודש זה, תהיה ירידה בשערי איגרות־החוב. בהנחה כי ב־15 באוקטובר, עם פירסום המדד של ספטמבר, תתחיל עליית שערי האיגרות, ותימשך כל החורף.

מליונים נעלמו באירגון המתיימר לייצג את 18 אלף נכי צה"ל

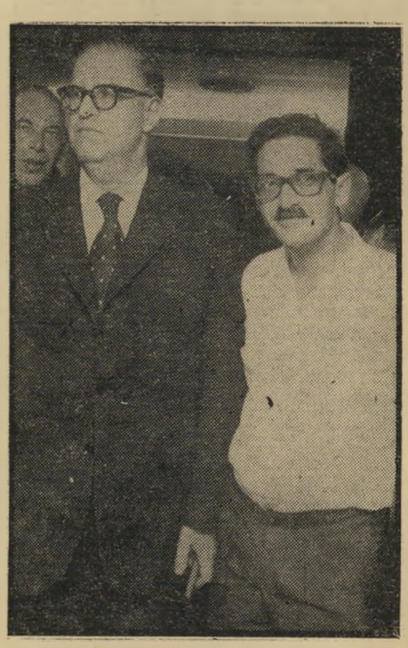
כתבה ראשונה בסידרת חקירות „העולם הזה" על הקורה בארגון נכי צה"ל מגלה העלמות כספים בי תוך האירגון בקנה־מידה עצום.

חג שמח אחת התכונות המאפיינות את ראשי אירגון נכי צה"ל היא להיטותם לערוך מופעים חגיגיים ויקרים, בהם הם מופיעים במלוא הדרם עם נשותיהם. משמאל: שלמה לדור, יו"ר האירגון במסיבה חגיגית בהילטון.

היכן המיליונים?

כנהלי בתי־החולים בארץ נדהמו. לידיהם הגיע תצלום של מיכתב אותו כתב אב של נכה. במיכתב שנישלח ל־אירגון־נכי־צה"ל, התלונן האב שאביו שותה איתם „לחיים," רוכש את אהבתם, ומכונה בפי כל „אבא שימחה."

החיפאי מי שהיה יו"ר האירגון בחיפה, ראובן אביגדור, בתצלום עם שר־החוץ לשעבר, אבא אבן.

הזקנים — שליטי האירגון

מנהלי בתי־החולים ידעו, כי איש מאירגון נכי צה"ל לא טרח מעולם לבוא לבקר אצל הפצועים, אשר רובם הפכו אחר־כך להיות חברי האירגון, לעודד או־תם דווקא בשעתם הקשה, לנסות לעזור, או סתם לומר מילה טובה.

עד לוועידה האחרונה של אירגון הנכים, היה שמו הרישמי: „אירגון נכי מילחמת־השיחרור וצה"ל." נכי חמש מיל־חמות: מילחמת־השיחרור עצמה, מילחמת קדש, מילחמת ששת־הימים, מילחמת ההתשה, מילחמת יום־הכיפורים ונכי פעו־לות התגמול, היו חברים באירגון, אשר אפילו שמו הצביע על העדיפות שניתנה בו לנכי מילחמת השיחרור. רק בוועידה, שהתקיימה מיספר חודשים אחרי מילחמת יום־הכיפורים, קוצר השם, ומילחמת השיח־רור הוסרה ממנו.

וכאן חטאו משני השם לאמת. אומנם, מרבית חברי האירגון, המונה כיום למעלה מ־18.000 נכים, אינם נכי מילחמת ה־שיחרור, אולם כל חברי ההנהלה שלו הם נכי מילחמה זו, ואפילו מילחמות המחתרות שלפני קום המדינה.

משך למעלה מ־26 שנה השתלטה על האירגון קבוצת אנשים, כולם ממייסדיו, אשר החליטה לא לתת דריסת־רגל בהנהלת האירגון לאף אחד מהנכים שלא היו שיי־כים אליה. רק עתה, לאחר שקמה הסערה הציבורית, בעיקבות כתבת־הטלוויזיה של שרי רז, ביום השישי לפני שבוע, בה ריאיינה רז מיספר נכים מהמילחמה האח־רונה אשר טענו על אוזלת־יד וקיפוח מצד אירגונם שלהם, התעוררה סערה ציבורית. מייד לאחר השידור, הוציאה מוכזירות ה־אירגון נכי צה"ל אלפי לירות, מכספי ה־נכים, ופירסמה גילוי־דעת, אשר כמעט ש־לא התייחס להאשמות של הנכים החדשים, אלא תקף בחריפות את הטלוויזיה הישר־אלית ואת הכתבת שרי רז.

אולם העובדות מוכיחות, כי אותם נכים צעירים המבקשים לשנות משהו באירגונם, לא העלו בדבריהם אפילו על קצה המזלג מן הסיאוב בו שרויה הנהלת אירגונם.

בראש האירגון עומד מזה מיספר שנים נכה מילחמת השיחרור, קטוע־כף־ידו שלמה לדור (לדרמן). אין איש באירגון המביע ספק ביושרו האישי של לדור. אולם לכולם ברור כי הוא אדם חלש, המנסה בכל כוח לשמור על כיסאו, ומשום כך הוא נתון ללחצים של פונקציונרים שונים באירגון, העושים בו ככל העולה על רוחם.

בניין מפואר למשפחות הנכים

אירגון נכי צה"ל גאה בבית הלוחם, אותו בנה ליד שכונת החווילות אפקה בתל־אביב. הבניין מפואר, יש בו מישרדים הדורים, בריכת־שחייה ומיתקני־ספורט. אולם לטענת הנכים, הבריכה משרתת יותר את בני מישפחות הנכים הוותיקים, מאשר את הנכים עצמם. אין בה מיתקנים אלמנ־טריים שיאפשרו לנכים להשתמש בה, ו־

(המשך בעמוד 25)

מאות אלפי דולרים נתרמו על־ידי קבוצת יהודים מפילדלפיה - אך הכסף עדיין מונח ולבית הלוחם בחיפה יש רק אבן פינה

קבורה חג'ג'ית משה דיין, בטכס חנחת אבן חפינה לבית־הלוחם בחיפה.

(המשך מעמוד 16)

המישלחת הישראלית. לא רק ספורטאי מדינות־ערב המשתתפות בתחרויות הפגינו כלפיהם יחס זה. גם נציגי מדינות אחרות נאלצו להתייחס, על פי הוראות מגבוה, אל הישראלים כאל עדת מצורעים. הסינים סרבו פשוט להתמודד עימם. ספורטאי מדינות אחרות, שחרב ההוצאה מהתחרויות ריחפה מעל ראשיהם, תיחרו עם הישראלים כאילו כפאם השד, נמנעו ממגע ומקשרים חברותיים עימם.

הבידוד הפיזי, המשמרות הכבדים, והליווי המזויין שהוצמד אל המישלחת הישראלית אפילו בתהלוכת הפתיחה, אינם תורמים לאווירת הרעות, הידידות והתחרות ההוגנת שצריכים משחקי ספורט לייצג.

אפשר להתמרמר על כך שהפוליטיקה חדרה לספורט. אבל אי אפשר להתעלם מהעובדה שספורטאי ישראל בטהרן, כמו ישראלים אחרים במקומות אחרים בעולם, חשים בכך שהם בלתי רצויים ומהווים מיטרד. כל נתחי הכבוד והתהילה, שיצליחו ספורטאי ישראל לזכות בהם, לא יוכלו לחפות על תחושת העלבון הצורב שבמצב זה, המשקף יותר מכל את המצב אליו נקלעה ישראל במישפחת העמים.

מיפלגות

האמלט עם כיפה

להיות או לא להיות שר? — זוהי השאלה העומדת בפני זבולון המר

מכל אנשי המפד"ל, האיש הנתון במצוקה הנפשית הגדולה ביותר בימים אלה הוא ח"כ זבולון המר.

להצטרף לממשלה, או לא?

אפילו האמלט המנוח לא עמד בפני ברירה קשה יותר. מה גם שלא היו להאמלט כפי שיש להמר.

יצחק טאנטאלוס. בשביל יוסף בורג ויצחק רפאל אין כל בעייה.

שר־מיועד המר
סוסו נגד סמי?

שר־מיועד פרידמן
הקיבוץ במקום הצעירים?

הם רוצים להצטרף לממשלה. הקאריקטורות המתארות אותם כשני גוועים ברעב במידבר צחיח, הרואים מרחוק נאת־מידבר — משקפות את המצב בדיוק.

בורג ורפאל אינם מסתירים את כוונתם. הם רוצים להצטרף בהקדם האפשרי.

הקיצוני ביותר הוא יצחק רפאל. אמר עליו אחד מחבריו הטובים: „עינויי רפאל עולים על עינויי טאנטאלוס*. טאנטאלוס לא אכל ולא שתה, ולכן לפחות לא ידע מה הוא מפסיד. אבל רפאל כבר היה שר במשך כמה שבועות — ואז נלקח ממנו הכל."

גם לגבי השר השלישי, שיתפוס את מקומו לייד שולחן הממשלה, אין בעייה. מיכאל חזני פסל את עצמו, כאשר התפטר פיתאום מממשלתה האחרונה של גולדה. חבריו לא סלחו לו, ואין לו סיכוי לחזור.

משום כך יבוא במקומו מועמד חדש־ישן: זרח ורהפטיג, בניגוד לבורג ולרפאל, שהם יונים סמויות וניצים גלויים, ורהפטיג הוא יונה גלוייה. הוא אחד המעטים ב־מפד"ל הטוענים בפה מלא שההלכה מתירה את החזרת שטחי יהודה ושומרון, אם הדבר דרוש לטובת המדינה.

השאלה היחידה מתעוררת לגבי השר הרביעי.

לחדוד רצעוק. למפד"ל יש 10 ח"כים. מאחר של"ע קיבלו שני כסאות ליד שולחן הממשלה (אחד עם תיק ואחד בלי) תמורת ארבעה קולות בכנסת, מגיעים למפד"ל ארבעה כסאות (שלושה עם תיקים, אחד בלי) תמורת עשרה הקולות שלהם — ואי־פילו תמורת שמונה, אם יפרשו הצעירים. המועמד הסביר לכסא הרביעי הוא זבולון המר.

זה מגיע לו כנציג סיעת הצעירים, על פי חלוקת הכוחות בתוך המיפלגה. זה מגיע לו גם מפני שיהיה נוח יותר להצטרף לממשלה, כשהוא יחדל לצעוק נגד.

המר עצמו נתון בלבטים קשים מאד. מכריו נשבעים שהוא משתוקק בכל נימי נפשו להיות שר. בהופעותיו האחרונות ברדיו ובטלוויזיה התגבנה לדבריו נימה חדשה, הססנית, ואין בהם עוד שלילה טוטאלית של ההצטרפות.

אולם למר יש ידידים. הידיד העיקרי הוא ח"כ יהודה בן־מאיר — ולו אין שום סיבה לדגול בהצטרפות הצעירים לממשלה. לא הוא יהיה שר.

שיניחו להם. המר הוא מנהיג הצעירים. בן־מאיר הכיר, עד כה, במנהיגותו. אולם בן־מאיר הממושקף, בעל המיבטא האמריקאי הבולט, הוא פעלתן נמרץ בעל־יוזמה בלתי־נלאית, איש יחסי־ציבור ותועלמלן. השפעתו גדלה בשנה האחרונה, ושוב אין הוא דמות צדדית, ה„סוסו" של „סמי" המר.

יתכן שעל אף רצונו האישי של המר, הוא לא יוכל על־כן לתמוך בהצטרפות לממשלה. ואם לא יתמוך — מדוע יתנו לו כיסא של שר? מה גם שראשי המיפלגה, שהתעייפו מאד מן הרעש המתמיד של הצעירים, ישמחו אם שני הח"כים הקיצוניים יפרשו מן המיפלגה, יצטרפו לליכוד ויניחו להם סוף־סוף לנפשם.

ששון לשימחה. במיקרה זה, מי יהיה השר הרביעי?

לפי החלוקה הפנימית, יגיע הכיסא לקיבוץ הדתי. גוף זה כבר הסיק את המסקנה, ורמז שהוא בעד הצטרפות המיפלגה לממשלה.

המועמד הסביר, במיקרה זה, עשוי להיות שימחה פרידמן, חבר הכנסת הקודמת, והמועמד ה־11 של המיפלגה לכנסת הנוכחית. פרידמן הוא ייקה מובהק, שקול בדיעותיו.

אם יקבל את המינוי, תתחזק הנימה היונית של נציגות המפד"ל בממשלה.

* טאנטאלוס, אחד מגיבורי האגדה היוונית העתיקה, נענש על־ידי האלים בכך שהועמד תחת עץ־פרי, ליד נחל של מים חיים. כשהושיט את ידו לפרי, התרומם הענף. כשכרע לשתות, נסוגו המים.

משפט

כך הוגד ליגיד

פסק־דין קבע כי זנבר חייב לשלם מס־הכנסה בעצמו

מהיכן יקח ליגיד בנק ישראל 200 עד 650 אלף לירות לשלם למס־ההכנסה?

שאלה זו הטרידה רבים באולם בית־המישפט, עת שמעו את פסק־הדין של השופטת המחוזית חנה אבגור, שקבעה כי אסור לבנק לפיתוח התעשיה לשלם מס על ההטבות שניתנו לליגיד בנק ישראל משה זנבר, וכי על מס־ההכנסה לתבוע את הכסף מזנבר עצמו.

פסק־הדין ניתן בגמר הדיון בבקשת חבר מערכת העולם הזה יגאל לביב, למנוע מן הבנק לפיתוח התעשייה לשלם את המיסים הללו במקום זנבר. השופטת ציינה כי היא אינה מוציאה את הצו המבוקש כיוון שאין בו צורך, שכן החוק קובע כי מס־ההכנסה אינו רשאי לדרוש כל תשלום מן הבנק לפיתוח התעשייה. בגין מס־ההכנסה החל על משה זנבר. השופטת אף ציינה, כי היא מניחה שפקיד־השומה יבטל את דרישתו.

דירה בתנאי חינם. תחילתה של הפרשה בסוף שנת 1971, עת משה זנבר, שהיה יושב־ראש מועצת־המנהלים של הבנק לפיתוח התעשייה, התמנה כנגיד בנק ישראל. זנבר התגורר בתל־אביב בדירה של הבנק, שילם דמי־שכירות. עם קבלת התפקיד החדש, הביע את רצונו לקנות את הדירה מן הבנק. אחרי דיון בגופים המוסמכים לכך בבנק התברר, כי חלק ניכר ממנהלי הבנק לא יסכים למכירת הדירה לזנבר במחיר לא־ריאלי.

לכן מונתה ועדה מיוחדת, שהיתה מורכבת מראשי הבנקים הגדולים — הזוקים למי שעתיד להיות נגיד בנק ישראל, הקובע גורל בנקים — וועדה זו אישרה, כי זנבר יקנה את הדירה בת חמישה החדרים ב־150 אלף לירות.

כיוון שלא היה לו כסף, העלו לזנבר את משכורתו לכמה שנים רטרואקטיבית, וכך יצרו סכומים בהיקף של 100 אלף לירות, כאשר 50 אלף לירות נוספות קיבל הלוואה מן הבנק בריבית נמוכה ולא־צמודה. כך קיבל זנבר את הדירה בתנאי חינם ממש.

לפני חודשים אחדים החל מס־ההכנסה בודק את פרשת ההטבות שנתן הבנק לעובדיו הבכירים, דרש לקבל מס־הכנסה על הטבות אלו. כשהגיע למיקרה של זנבר, תבע מס־ההכנסה מס של 650 אלף לירות, שכן קבע כי הדירה היתה שווה לפחות פי־שניים מן הסכום בו נמכרה לזנבר, וכן תבע מס על העלאת המשכורת לאחור.

לביב, שהוא בעל מניות בבנק לפיתוח התעשייה, החל במאבק ציבורי ומישפטי להחזרת הדירה לבנק, הופיע עם עורך־הדין שלו אמנון זיכרוני באסיפת בעלי־המניות של הבנק. האסיפה דחתה את תביעת זיכרוני לדרוש את הדירה חזרה, ברוב גדול. כאשר נודע על כוונת הבנק לשלם את מס־ההכנסה הנתבע בגלל הטבות לזנבר, פנה לביב לבית־המישפט המחוזי.

עורך־הדין אביגדור פלדמן, ממישרד זיכרוני, הגיש בקשה לצו־מניעה זמני, וכן תביעה עיקרית להחזרת הדירה לבנק. בעוד התביעה העיקרית טרם הוחלה להתברר, קבעה השופטת אבגור בפסק־הדין בעניין צו־המניעה, כמה עקרונות חשובים.

כך, למשל, קיבלה השופטת את טענותיו של פלדמן כי בעל־מניות, ולו גם קטן, יכול לפנות לבית־המישפט כאשר נדמה לו שהחברה פועלת בניגוד לטובתה־שלה, ופעולותיה הן לטובת חלק מן המנהלים או בעלי־המניות. השופטת קבעה כי טענה

(המשך בעמוד 26)

רישום דירתו השנייה של זנבר במישרד רישום המקרקעין בירושלים
שתי דירות לנגיד —

נגיד זנבר
— זו שלנו, זו גם כן

לפני ארבע שנים הובאו 15 חשודים להוצאת פקודת־מעצר - הם נאשמו במעשה־אונס קבוצתי שזיעזע את המדינה - אך עד היום לא ניגמר המישפט והם מסתובבים חופשיים

אונס של תיק

מאת **מרסל זוהר**

ד רם שד מתח אירוטי שטף את המקום. ההתלהבות הפכה, בשלושה ימי־האונס הרצופים, לאכסטאזה מינית.

החברה הגיעו באופניים, באופנועים, ב־מכוניות, אפילו ברגל — ממרחק של קי־לומטרים. באו, אנסו, והסתלקו. אחדים מהם הלכו וחזרו פעמים אחדות.

חמישה־עשר הצעירים נאשמו באונס הנערה בת ה־16 שנחטפה, משך 84 שעות רצופות, בזה אחר זה. בנוסף, היכו אותה באכזריות, וסיממו אותה בכדורי לומינאל ובחשיש.

בכתב־האישום, שהוגש לפני שלוש שנים, נאמר:

„בלילה של 17.8.70 בילתה המתלוננת בדיסקוטק חצות בפתח־תקוה, ושם נפגשה עם הנאשם מס' 1. בשעה 11 בקירוב, עזבו הנאשם מס' 1 והמתלוננת את הדיסקוטק והגיעו לתחנה המרכזית בפתח־תקוה, כש־ברצונה של המתלוננת לתפוס את האוטו־בוס לנסיעה לתל־אביב. במקום ובשעה הנ"ל, נמצא גם הנאשם מס' 2.

„המתלוננת ביקשה מהנאשם מס' 1 ש־ילווה לה כסף בשביל הוצאות הנסיעה באוטובוס, אולם באמתלאות שונות עיכב הנאשם מס' 1 את המתלוננת עד שיצא האוטובוס האחרון מהתחנה המרכזית, ואז נשארה המתלוננת בשטח התחנה עם הנא־שמים 1 ו־2. לאחר שהמתלוננת נשארה עם הנאשמים 2+1, הגיעה לשטח התחנה המרכזית בפתח־תקוה מכונית פרטית, וה־נאשם מס' 1 כפה בכוח על המתלוננת להיכנס למכונית הנ"ל, ולנסוע עימו לראש־העין, כשהנאשם מס' 2 מתלוה אליהם בנסיעה על וספה בכיוון הנ"ל.

„הנאשמים 2+1 חטפו את המתלוננת כדי שתהא צפוייה ליחסים מיניים בלתי־חוקיים. בהגיע המכונית הפרטית ובה הנא־שם מס' 1 והמתלוננת לראש־העין, הכריחו הנאשמים 2+1 את המתלוננת להיכנס ל־אחד הבתים בכוונה לבוא עימה במגע מיני, אם כי המתלוננת התחננה בפניהם לחדול מכך.

„הנאשם מס' 1 הביא עימו סיגריות מעו־רבות בחשיש, ואז הגיעו למקום בראש־העין, מול ביתו של הנאשם מס' 2, הנאשמים 3, 6, 7, 15, וכולם בצוותא עיש־נו חשיש. עקב זאת נשארה המתלוננת מסוממת ומחוסרת־הכרה.

„מאותו זמן, נשארה המתלוננת ברשותם של הנאשמים 2+1 כשהיא נטולת־הכרה עקב עישון סיגריות עם חשיש, וכדורי־שינה שהיא נאלצה לבלוע על־ידי הנאש־מים הנ"ל. הנאשמים 2+1 החזיקו במת־לוננת בלי הסכמתה משך 3 ימים ולילות, ובמשך אותו הזמן הביאה למקומות שונים בראש העין, ומנעו ממנה לברוח ממקומות אלה.

„בזמנים ומקומות אלה, בעלו כל הנאש־מים את המתלוננת כשהם חברו יחדיו, כשהמתלוננת נטולת־הכרה או לחילופין כשהיא לא יכלה להתנגד להם בהיותה בו־דדת באיזור שומם, מול חבורה של גברים שהתחלפו לסירוגין כדי לבצע זממם. הנא־שמים בעלו את המתלוננת בדרך רגילה, או לחילופין בדרך בלתי־סבעית...

„אור ליום 21.8.70 נמלטה המתלוננת במכונית שהגיעה לראש־העין, ובאמצעותה הגיעה למחנה־יהודה בפתח־תקוה, ואם כי הנאשמים 2+1 רדפו אחריה על־מנת להח־זירה לראש־העין, הצליחה המתלוננת להת־חמק מידיהם והגיעה לתל־אביב, למקום־עבודתה, ומעבידה הודיע למישטרה על כל הפרשה."

עד כאן, דיברי כתב־האישום, לגבי מיק־רה־האונס האכזרי והממושך ביותר שאירע אי־פעם במדינת ישראל, ואשר אין יודעים רבים הדומים לו בהיסטוריה של הפשע בעולם כולו.

תוך 24 שעות מן הרגע בו הצליחה הנערה להתחמק מידי מעניה, עצרה המישטרה מיספר רב של חשודים.

היום, ארבע שנים אחרי ביצוע הפשע, ממשיך בית־המישפט המחוזי בתל־אביב לקיים ישיבות על תיק זה. חלקם הגדול של 15 הנאשמים הורשע, אך אף אחד מהם לא נשלח לכלא. שני הנאשמים הי־עיקריים עדיין לא הורשעו כלל.

כתב־אישום — אחרי שנה

ת וך ימים ספורים השלימה מישטרת פתח־תקוה את חקירתם של 15 הח־שודים. נדמה היה כי הפעם, לפחות, כאשר מדובר בפשע חסר־תקדים באכזריותו וב־היקפו, יפעל מנגנון המישטרה במהירות.

אך תיקווה זו התבדתה. אנשי פרקליטות מחוז תל־אביב טוענים כי המישטרה הגי־שה להם את התיק כעבור תשעה חו־דשים. הפשע בוצע ב־17 באוגוסט 1970 — כתב־האישום הוגש ב־7 באוקטובר 1971. סך־הכל — שנה(!).

מאז ועד היום קרו בפרשת תיק־האונס הזה דברים, שלא־ייאמנו ממש. במשך התקופה הזו נעצרו, על־ידי המישטרה, לתקופה של כחודש ימים, רק שלושה מן

(המשך בעמוד 26)

כך (לא) פעלה המישטרה:

נאשמים 1 ו־2: השבוע עדיין חופשיים

נאשם מס' 1 יצחק לחמיש (24) נעצר ב־22.8.70, שוחרר ב־21.9.70.

נאשם מס' 2 ציון צוברה (24) נע־צר ב־24.8.70, שוחרר ב־21.9.70.

נאשם מס' 3 מאיר אשואל (23) נעצר ב־22.8.70, שוחרר ב־1.9.70.

נאשם מס' 4 יצחק חסיד (21) נע־צר ב־22.8.70, שוחרר ב־2.9.70.

נאשם מס' 5 שלום אערג' (27) נעצר ב־24.8.70, שוחרר ב־3.9.70.

נאשם מס' 6 אפרים סלימן (24) נע־צר ב־22.8.70, שוחרר ב־22.9.70.

נאשם מס' 7 גוריון צוברה (21) נע־צר ב־21.8.70, שוחרר ב־9.9.70.

נאשם מס' 8 יחיא מחזרי (30) נעצר ב־26.8.70, שוחרר ב־3.9.70.

נאשם מס' 9 ציון מכורש (24) נע־צר ב־26.8.70, שוחרר ב־3.9.70,

נאשם מס' 10 משה טיאר (21) נעצר ב־30.8.70, שוחרר ב־15.9.70.

נאשם מס' 11 ראובן פדל (21) נע־צר ב־30.8.70, שוחרר ב־2.9.70.

נאשם מס' 12 משה קוזי (23) נע־צר ב־26.8.70, שוחרר ב־4.9.70.

נאשם מס' 13 גדעון עמר (23) נע־צר ב־2.9.70, שוחרר ב־2.9.70.

נאשם מס' 14 נחמיה אשואל (27) נעצר ב־21.8.70, שוחרר ב־9.9.70.

נאשם מס' 15 שלמה אשואל (29) נעצר ב־23.8.70, שוחרר ב־1.9.70.

זהו סיפורו של תיק: סיפור שכמעט לא ייאמן

עם הנאשם מס' 1. בשעה 11 בקירוב, עזבו הנאשם מס' 1 והמתלוננת את הדיסקוטק והגיעו לתחנה המרכזית בפתח־תקוה, כש־ברצונה של המתלוננת לתפוס את האוטו־בוס לנסיעה לתל־אביב. במקום ובשעה הנ"ל, נמצא גם הנאשם מס' 2.

„המתלוננת ביקשה מהנאשם מס' 1 ש־ילווה לה כסף בשביל הוצאות הנסיעה באוטובוס, אולם באמתלאות שונות עיכב הנאשם מס' 1 את המתלוננת עד שיצא האוטובוס האחרון מהתחנה המרכזית, ואז נשארה המתלוננת בשטח התחנה עם הנא־שמים 1 ו־2. לאחר שהמתלוננת נשארה עם הנאשמים 2+1, הגיעה לשטח התחנה המרכזית בפתח־תקוה מכונית פרטית, וה־נאשם מס' 1 כפה בכוח על המתלוננת להיכנס למכונית הנ"ל, ולנסוע עימו לראש־העין, כשהנאשם מס' 2 מתלוה אליהם בנסיעה על וספה בכיוון הנ"ל.

„הנאשמים 2+1 חטפו את המתלוננת כדי שתהא צפוייה ליחסים מיניים בלתי־חוקיים. בהגיע המכונית הפרטית ובה הנא־שם מס' 1 והמתלוננת לראש־העין, הכריחו הנאשמים 2+1 את המתלוננת להיכנס ל־אחד הבתים בכוונה לבוא עימה במגע מיני,

השופט יצחק רווה שלוש שנים: 26 ישיבות

תאריך הגשת התביעה: 12.10.71
ישיבה לטענה: 16.11.71
ישיבה לטענה: 28.12.71
להמשך טענה: 31.1.72
לגבי נאשמים מס' 1 + 10: 27.2.72
לטיעון לגבי נאשם מס' 10: 27.3.72
תיזכורות ועוד: 11.4.72
לתיזכורת: 28-29-30.11.72
עדויות: 2.5.73
להמשך לגבי נאשמים מס' 1 + 10: 10.5.73
להמשך שמיעת עדים: 2-3-6-9-10-11-12.9.73
לתסקיר קצין־המיבחן (נאשם מס' 6): 7.11.73
נאשם מס' 6 נידון לקצין־מיב־חן 5.12.73
לתיזכורת: 5.2.74
לתיזכורת בפני הנשיא: 17.2.74
קצין־מיבחן: 28.3.74
להודאה: 30.4.74
לגבי הנאשמים 3, 4, 10, 11, 12, 13: 31.5.74

השופט המחוזי יצחק רווה יצא לחו"ל. הדיונים בתיק מס' 846/71 נפסקו לתקופה של חוד־שיים וחצי.

גזר־דין נאשמים מס' 3, 4, 11, 12: 14.8.74
להוכחות לגבי הנאשמים מס' 1, 2, 5, 7, 8, 9, 13, 15: 1-12.9.74.
נקבע לגזר־הדין (נאשם מס' 8): 10.10.74.

מה עשתה גולדה בפסטיבל ה

ניצל סרג'נט בראון מזרועות פנ

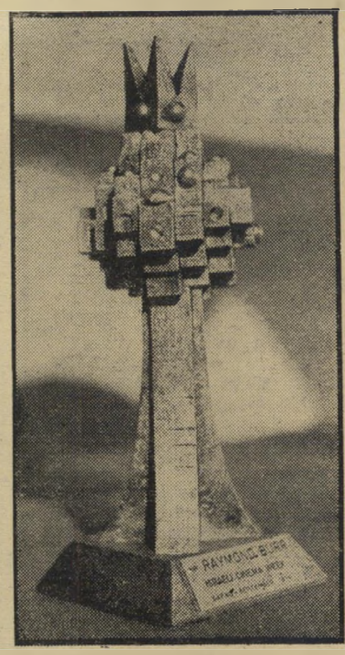
איך דנה הממשלה בפרש

הסמל אד ורב
אבוס

הציפיה הגדולה שעות ארוכות ניצבו בנות צפת על מידרכות העיר בתיקווה לזכות ולחזות באיירונסייד בגודל טבעי וללא כיסא גלגלים. עצם נוכחותו של איירונסייד בצפת גרמה לתפוסה מלאה בבתי־המלון.

הצפוסקר פרס האוסקר של פסטיבל הסרט ה־ישראלי בצפת, עליו חקוק שמו של בר, ש־זכה בו בזכות הסכמתו להופיע בפסטיבל.

הו, הו, קישון! אפרים קישון, מחבר הקומדיה המסחרית **הו, הו, יוליה,** נמנה על צוות השופטים בפסטיבל ויצא שם בשצף קצף נגד סרטים מסחריים. לידו הדוגמנית פנינה רוזנבלום שביקשה את סרג'נט בראון ונאלצה להסתפק באבין הרוחני של **השוטר אזולאי.** למטה: דון גאלאווי מנסה לפלס לעצמו דרך לאולם הפסטיבל אחרי שהדלת נטרקה בפניו, ונאלץ היה לשהות בחוץ זמן מה.

המעריצות יפהפיה צפתית לבושה במיטב המחלצות, ממתינה לבואו של איירונסייד בתיקווה כמוסה ובהערצה גלויה לעין.

איירונסייד הישראלי

איירונסייד המקורי, בשמו של אורי זוהר אשר בטכס. קול הוא האיש שיזם את ביקורו של ריימז

סרטים * אין

ה רוזנבלום *

ת איירונסייד

ן-שוטר טבול

„לא לתת תיקוות שווא!"

כך יכול היה להיראות צוות החקירה של איירונסייד בישראל, אם ריימונד בר היה נוטל לעזרתו את גילה אלמגור ואסי דיין. בר מתכנן להפיק אפיזודה אחת מסידרת איירונסייד בארץ. הוא פסל הצעה שסידרת המתח שלו תסתיים בהחלמתו וקימתו מכסא הגלגלים.

„גולדה באה!"

קראו ההמונים בצפת למראה הגברת מרגוט קלאוזנר, נשיאת אולפני ההסרטה בהרצליה, שבאה לפסטיבל כדי להעניק פרס מיוחד לתסריט המצטיין. בפרס התחלקו שני תסריטאים.

סרג'נט אד בראון ממישטרת סאן־פרנציסקו, הלוא הוא השחקן דון גאלאווי מסידרת המתח איירונסייד, עמד מול המיבצע הקשה ביותר שהוטל עליו אי־פעם. הוא ניצב מול דלת הברזל הנעולה של קולנוע צליל בצפת וניסה בכל כוחו להתגבר עליה ולפתחת. אבל הסמל ה־אינטליגנטי והממולח, שהצליח בסרטי ה־טלוויזיה שלו להתחכם לכל טכסיסי פושעי סאן־פרנציסקו, לא הצליח להתגבר על מיכ־שול פשוט כמו דלת נעולה.

זה היה בסיומו של פסטיבל הסרטים ה־ישראלי שנערך בשבוע שעבר בצפת. אד וריימונד בר, הענק המסתתר בדמותו ה־מכוערת של צ'יף איירונסייד, הובלו בליווי משטרתי כבד מבית־המלון רימונים, בו התאכסנו, אל אולם הקולנוע הקטן. במשך שעה ארוכה היו השוטרים נאלצים לפלס דרך בין ההמונים שהסמו את הכביש וצבאו על המכונית מכל עבר כדי לחזות במו עיניהם בפלא החי שיצא ממסכי הכסף בסלונים שלהם אל הרחוב. באיחור של שלושת רבעי שעה הצליחו סוף סוף להגיע אל דלת הקולנוע. היא נפתחה לרגע וה־צ'יף נבלע במחירות בחמון המריע שהמתין לו בפנים.

אבל השוטרים שהיו בתוך הקולנוע ו־שחששו מהתפרצותו של הקהל לפנים, מי־הרו לנעול את הדלת אחריו. סרג'נט בראון נשאר בחוץ, מופקר לתערצת ההמונים ה־צפתיים שכמעט ומעכו אותו אל הקיר. בייאוש נורא ובחרדה הלמו הוא ומלויו על דלת הברזל כדי שתיפתח מבפנים. זה היה הסיכוי היחיד שלהם להישאר בחיים. ואז הסתבר שמה שלא עלה בידיו של סרג'נט בראון הגדול, הצליח לעשות רב־שוטר

(המשך בעמוד 22)

החאלטורה

אורי זוהר, במאי הסרט עיניים גדולות. (מימין) שזכה בפרס הבמאי המצטיין לא המתין לסכם חלוקת הפרסים, כדי לא להח־מיץ חאלטורה. למעלה: ריימונד בר, עם פסל הצפוסקר בידו, נכנס למכוניתו בתום הטכס.

(המשך מעמוד 21)

אבוטבול ממישטרת צפת. במיבצע מישטר־תי רב־תושיה הוכיח הרב־שוטר שהוא רב תכליתי. הוא הסכים סוף סוף לפתוח את הדלת מבפנים. כל עוד נשמתו בו נדחק הסמל בראון אל האולם.

שוב קם הקהל על רגליו להריע לגיבור הלאומי החדש. ומישהו זרק לתוך חלל האולם את הקריאה: „אפשר לשבת, זה רק נשיא המדינה!"

נשיא המדינה לא כיבד כמובן בנוכחותו את המאורע המסעיר, אבל גולדה מאיר היתה שם. היא אולי עוד לא יודעת מזה, וכדרכה היא תמהר להכחיש זאת, אבל אלפי עבדי־טלוויזיה צפתיים מוכנים להי־שבע כי הם ראו אותה שם במו עיניהם, לבושה בשמלת ברוקאט מוזהבת ועוטה על שכמה פרוות שועל יקרה. עכשיו היא כבר יכולה להרשות לעצמה.

אילו היו מצליחים להתקרב אליה קצת יותר, אולי היו מבחינים שגולדה שלהם אינה אלא הגברת מרגוט קלאוזנר, נשיאת אולפני־ההסרטה הרצליה, שבקצת דימיון, מרחק וחושך אפשר לטעות ולחשוב אותה למי שהיתה ראש־הממשלה. על כל פנים לא רק ההמון הצפתי נפל בפח הזה. כמה פקידי ממשלה בכירים, שנמנו על פמליית איירונסייד, נלכדו גם הם במלכודת. אחד מהם, איש משרד־התיירות, שמע מאדם שאין לו שום סיבה לפקפק במהימנותו שהוא ראה אומנם את גולדה במלון רימו־נים, שם שוכן ריימונד בר. הפקיד הנלהב מיהר לרוץ אל פקידת־הקבלה של המלון ושאל אותה בהתרגשות: „גולדה כאן?"

„מה פתאום?" השיבה הפקידה.

„אבל אמרו לי שראו אותה כאן," התע־קש האיש.

כדי למנוע טעויות הוא פרש לפניו את רשימת האורחים של המלון וחיפש בה תחת איזה שם בדיוק מסתתרת שם גולדה מאיר. כמה אורחים היו עדים לחיפושים והשמועה עשתה לה כנפיים במהירות: „גולדה חיה ומסתתרת בצפת." לא היה צריך יותר כדי שהגברת קלאוזנר החביבה תיאלץ ב־עתיד להתגונן בחירוף נפש: „אני לא גולדה! אני לא גולדה!"

איך ניצלו נישואיו של אד בראון?

מ' **שחרשב** שרק בני הטיפש־עשרה יצאו מכליהם למראה הענק מכיסא־הגלגלים, אינו אלא טועה. מסתבר שאפילו ממשלת־ישראל, בישיבתה בשבוע שעבר, דנה בבעיית איירונסייד. את הסוד הכמוס הדליף מישיבת הממשלה שר־המיסחר־וה־תעשייה, חיים בר־לב, שהיה השר היחיד, מלבד שר־התיירות משה קול, מאחיו של הצ'יף, שזכה לראות את איירונסייד פנים־אל־פנים וללחוץ את ידו.

„אתה יודע," אמר בר־לב למפקח, „בישיבת הממשלה האחרונה דיברנו עליך."

„לא יכול להיות," התפלא איירונסייד, שכבר היה מסוגל להאמין הכל על ישראל.

„באמת," אמר בר־לב, „אני ואשר קול יושבים זה ליד זה ליד שולחן הממשלה, ובישיבה האחרונה שאלתי אותו: ‚מתי מגיע איירונסייד?'"

פחות מאושרת מבר־לב היתה הדוגמנית פנינה רוזנבלום. היא אומנם לא התעניינה כל־כך בצ'יף, הגדול עליה בכמה מיספרים, אבל לעומת זאת החליטה שהסמל אד בראון יכול בהחלט להתאים לשימושה. כל מה שהיא רצתה בסך־הכל היה להצ־טלם בחברתו, שיראו אותם יחד כמה פעמים ושאולי אפילו ירכלו קצת, דבר העשוי בהחלט לסייע בקידום הקאריירה שלה ולמלא פרק קצר בביוגראפיה הקצרה שלה.

פנינה לא התעצלה, לקחה את הרגליים ונדדה עוד בתחילת השבוע עד צפת, שם הצליחה להתייצב לצידו של דון גאלאוויי מול מצלמת צלם זריז, לפני ששומרי־ראשו של סגנו של הצ'יף הספיקו בכלל להבין מה מתרחש. אבל כשהם תפסו את עצמם, הם הגיעו משום־מה למסקנה שהסכנה ה־גדולה ביותר הצפויה לסרג'נט בראון ב־ישראל היא פנינה רוזנבלום. מרגע זה היתה המשימה מספר 1 של מארחיו של איירונסייד בישראל, למנוע מפנינה רוזנ־בלום להגיע אל דון־אד.

מלוויהם של הצ'יף והסרג'נט שמרו עלי־הם בשבע עיניים עד לרגע צאתם מהארץ, כדי שחס־ושלום לא תצליח הדוגמנית הבלונדית להסתנן אליהם דרך ההמונים שסבבו אותם. שיחות הטלפון שערכה פנינה אל אד נותקו באמצע. „מה היא רוצה ממנו?" התייפחו המלווים. „הוא נשוי ואב לשתי בנות. היא רוצה להרוס לו את חיי־הנישואין?"

איירונסייד מודה למעריציו בצפת
הבידור הגדול בעולם

לפנינה לא היו, כמובן, כל כוונות כאלה. היא רצתה בסך־הכל מה שכולם רצו, אבל באופן פרטי. ביום שבת נראה היה שהיא תצליח להגשים את מאווייה. היא נטלה מכונית ודהרה לצפת, והתייצבה במלון בו התאכסן אד. אבל לא ינום ולא יישן שומר הסרג'נט אד. רק הציבה את עקביה הגבוהים בלובי של המלון, וכבר זינקו לקראתה מלוויו וביקשו ממנה ב־אדיבות להסתלק מהמקום.

פסטיבל איירונסייד נגמר בשלום, בלי הרגשים ופצועים. „זה היה השבוע הנפלא ביותר שבילית בחיי באיזה מקום שהוא," התוודה ריימונד בר בנאום־התודה הקצר שנשא בסיום שבוע הסרט הישראלי. הוא לא אמר זאת כדי לצאת ידי חובה. אפשר היה להאמין לו. בשום מקום בעולם הוא לא זכה להצגת בידור כזו כמו שהציגו בפניו מקבלי־פניו בישראל.

כבר ברגע שהניח את כפות רגליו ה־גדולות על אדמת נמל־התעופה בלוד, בשעה 4.30 בבוקר יום השני שעבר, נזרקה לעברו שאלה מפי עיתונאי־קולנוע ידוע: „האם כבר ביקרת פעם בישראל?"

„כן," השיב הצ'יף המנומנם, „ב־1956."

ואז נחתה עליו מייד השאלה הבאה: „מה הם השינויים שאתה מוצא בארץ מאז ביקורך האחרון?" ריימונד בר זקף את גבותיו, ולא האמין למישמע אוזניו.

„מה אתה רוצה ממני?" אמר, „רק כרגע הגעתי..."

ואילו עיתונאית ישראלית ביקשה, באותו מעמד, מדון גאלאוויי: „אולי יש לך איזו בדיחה פיקאנטית ממהלך חייך לספר לי?"

סרג'נט בראון נדהם גם הוא. „יש לי אלפיים בדיחות," השיב לעיתונאית החרי־פה, „איזה מיספר בדיוק את רוצה שאספר לך?"

ספורט טוטו

השבוע מחזור
על משחקי הליגות האנגליות

* * *

מינימום הפרס הראשון
250.000 ל"י
(כולל העברה)

* * *

מינימום כלל הפרסים
350.000 ל"י
(כולל העברה)
יום חמישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע—
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

שמרת ורומנטיקה
במלון "קאונטרי קלוב"

במלון אשר אין דומה לו בישראל
אנו מציעים לכם לבלות את ימי החגים (ראש השנה וסוכות) בחופשת חג מיוחדת במינה, המשלבת מנוחה ספורט ובידור באי־ירוק ורוגע בליבה של ישראל.

מחירים מיוחדים - וחוויה מיוחדת עוד יותר!

לפרטים מלאים פנו ל:
"מלון קאונטרי קלוב" טלפון 03-415261
ולמשרדי "און" - אירוח ונופש בע"מ -
ת"א 612567, 248306; חיפה - 04-645404;
נתניה - 22947; ירושלים - 224624; רחובות - 951155.

הזמן כבר עתה בדוכני העיתונים
את גיליון ראש השנה
של
השולם הזה
ובו כתבת־שוק על
איש השנה

שניהם אמנים רציניים - שניהם אהודים על הקהל - עכשיו הם נגררים לבית־המישפט בסיכסוך מישפחתי

המם של מישה

שרירה פרידלנד היתה ילדה קטנה, היתה באה עם אבא שלה, הבמאי צבי פרידלנד ז"ל, ועם אמא שלה, השחקנית חנהל"ה הנדלר, לתיאטרון הבימה.

בין כל השחקנים והשחקניות שהכירה שם, ושהיו חבריהם־לעבודה של הוריה, היה גם מישה אשרוב, אז שחקן צעיר, נשוי ואב לבן ובת, אהוד ואירית.

איש לא העלה בדעתו שיבוא יום, ומישה ישא לאשה את הילדה זהובת־התלתלים, שנשמה תיאטרון מאז ילדותה.

אחרי שנישאו השניים, לפני כחמש־עשרה שנה, ראו בהם הכול זיווג תיאטרוני אידיאלי: שניהם יפים, שניהם כישרוניים, שניהם אמנים רציניים המתייחסים אל עצמם ואל הקאריירות שלהם במלוא כובד־הראש.

קשה היה לשער שכעבור שנים, לאחר שיצרו לעצמם דימוי של זוג יציב ומאושר, תעלה דרכם המשותפת על שירטון אימתני, תגיע לכלל תביעת־מזונות.

במהלך נישואיהם שיתפו דליה ומישה פעולה בהצגות רבות, קנו להם שם של שחקנים מן השורה הראשונה. דליה השתתפה אף בסרטים. התגלתה כאישיות קולנועית מעולה.

כאשר נישאה למישה היתה שחקנית צעירה, בתם של במאי ושחקנית ותיקים. הזוג קבע את מישכנו בביתם הישן של הוריה של דליה, ברחוב פרוג בתל־אביב, שם נולדה וגדלה. בבית זה עצמו נהג האב לתת שיעורי־מישחק לשחקנים צעירים רבים, ביניהם גם למישה עצמו, שהפך ברבות הימים לחתנו.

אידיליה מישפחתית

עם השנים שיפצו דליה ומישה את הבית, ואף הוסיפו לו קומה. הם שיכנו בביתם את הוריו הזקנים של מישה, וגם אחרי פטירת אביה של דליה הוסיפה כל המישפחה להתגורר באותו בניין, יחדיו. בקומה העליונה בנו לעצמם סטודיו, בו נהגו לערוך חזרות, ומדי־פעם אף השכירו אותו לצורך חזרות של אמנים ותיאטראות אחרים.

בחודש נובמבר 1968, כעשר שנים לאחר נישואיהם, נולדה לדליה ולמישה בתם, איילה־נעמי. לא היתה זו אם מאושרת מדליה, ומישה, שהיה כבר סב, אף הוא לא ידע את נפשו משמחה על הולדת בת־הזקונים.

דליה סירבה אז לכל הצעת־עבודה, ומשך שנה תמימה התמסרה לטיפול בבת הקטנה. מישה אף הוא הקדיש חלק ניכר מזמנו לילדתו, ונראה מטייל עימה בגנים ש־בסביבת ביתו.

איילה היתה, ככל שניראה לעין, הנידבך שהשלים סופית את האושר במישפחת אשרוב. היא זכתה בפינוק ללא־גבול, ב־מטפלת צמודה, ואפילו בשיעורי־ריקוד מ־גיל רך מאוד.

ואז, ביום בהיר אחד, נפל דבר במישפחת השחקנים הקטנה והמאושרת. אל התמונה המישפחתית השליווה נכנסה לפתע דמות נוספת, בלתי־צפוייה, אשר הפרה באחת את האיזון.

היתה זו השחקנית בילהה מס.

הצלע השלישית במשולש

בילהה, ילידת־חיפה, שהיא רקדנית במיקצועה ולמדה מישחק אצל המאית נולה צ'לטון, היתה אלמונית לחלוטין עד שפגשה במישה אשרוב, על בימת ההצגה יום־העצמאות של מר שפי.

קודם לכך ניסתה פעמים רבות להשתלב בחיי־התיאטרון, אך ללא הצלחה יתירה. היא ניסתה להתקבל לתיאטרון החיפאי, לתיאטרון הקאמרי, ואף נוסתה זמן־מה בחזרות על הצגת הבכחאי. לבסוף הצליחה להתקבל לצוות תיאטרון הבימה, ואף קיבלה תפקיד מרכזי בהצגה יום־העצמאות של מר שפי.

היה זה כניראה, גם יום־העצמאות של מישה אשרוב.

מישה, שניתק בזמנו את יחסיו ההדוקים עם השחקנית אלישבע מיכאלי כדי להמירה בדליה פרידלנד הצעירה ממנה, עשה זאת שוב.

נסיעה לחו"ל בשליחות המגבית

בחודש אוקטובר 1973 עזב מישה את ביתו, ועבר להתגורר עם בילהה בדירה שכורה, ברחוב טאגור ברמת־אביב. את התמורה שחלה בחייו לא ניסה כלל להסתיר. הוא החל מופיע עם ידידתו החדשה במקומות בהם היה מורגל להימצא, תוך

דליה ובתה איילה (1970)
מסירות

ידיעה שהוא עשוי בהחלט להיתקל שם גם בדליה.

דליה, שהופיעה באותה תקופה בהצגה בוטיק השקרים, לצידו של זאב רווח, הגיעה לידי החלטה. היא ארזה את מיזוודותיה ונסעה ללוס־אנג'לס. הנסיעה, שהיתה אמורה להימשך ימים ספורים בלבד, התארכה לכלל חודשיים ימים. דליה עשתה בשליחות המגבית וסיירה ברחבי ארצות־הברית. היא אף השתתפה בפסטיבל־הסרטים הישראלי, שנערך שם באותה תקופה.

כאשר שבה ארצה מנסיעתה היתה רגועה יותר, ושקולה הרבה יותר. היא הסיקה, כניראה, את המסקנות, החלה מתאוששת.

שני בני־הזוג החלו בונים להם חיים משלהם, בניפרד. אלא שאז קרה דבר נוסף.

מזונות להחזקת הבת

לפרות פניותיה החוזרות ונישנות של דליה, חדל מישה לתמוך באיילה הקטנה. דליה נאלצה לשאת בעול ההוצאות בכוחות־עצמה.

כאשר לא נותרה בפניה דרך אחרת, פנתה לבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, הגישה תביעת־מזונות, באמצעות עורך־הדין אברהם קיבקוביץ.

בתביעתה טענה דליה, כי הכנסותיו של בעלה מעבודתו בתיאטרון הבימה מסתכמות בכ־2,200 ל"י ברוטו לחודש, וכי בנוסף יש לו הכנסות מהופעות אחרות, בממוצע שנתי של כ־1000 ל"י לחודש.

כן טענה כי בעת הגשת התביעה הופיע מישה בהסקה פרטית שלו, שנשאה את השם אלפא־ביתא, והשתתף פעמים רבות בשידורי־רדיו.

האשה עימה חי מישה, הוסיפה דליה בתביעתה, השחקנית בילהה מס, עובדת גם היא בהבימה, ומשתכרת די מיחייתה, וגם לה הכנסות מהופעות־חוץ.

לאור כל זאת, אמרה דליה, יש לחייב את מישה לדאוג למזונותיה של בתו, בסך 1.000 ל"י לחודש, הכוללים החזקת מטפלת חלקית (600 ל"י לחודש), עזרה חלקית בבית (200־100 ל"י), הוצאות־כלכלה רגילות (מזון, הלבשה), ושיעורי־ריקוד של הבת.

לעצמה לא ביקשה דליה דבר, אלא עבור הבת בלבד.

תביעת־המזונות הוגשה, אך בני־הזוג עדיין נשואים. נראה שעדיין לא הכל נאמר בפרשה.

דליה פרידלנד בסרט
רציונות

מישה אשרוב וזיהה מס בתיאטרון
עיקביות

לגורד־השחקים של היהלומנים הוותיקים

קם מתחרה נמוך של המורדים הצעירים

הרצל של היהלומנים הצעירים אמר:
אם חרצו בורסה, אין זו אגדה

מרד המוחרמים

מתחת־למגרד השחקים בן 20 ה־קומות של בורסת היהלומים הוותיקה ברמת־גן, ניצב בניין בן 4 קומות בלבד, ועליו שלט גדול המכריז: קלוב היהלומים החדש בישראל. זהו המתחרה המאיים על מעמד הבורסה הוותיקה, המסואבת, ש־מרבית חבריה זקנים ועייפים, רובם יצו־אנים או סוחרים ומתווכים, ורק מיעוטם יצרנים של ממש.

כאשר נפתחה הבורסה החדשה, בשבוע שעבר, היה הדבר איתות של נורה אדומה אדומה במישרדי הבורסה הוותיקה. הנהלתה התכנסה והחליטה להחרים את החדשים, אסרה על חבריה להשתתף בטכס הפתיחה — שלא לדבר על חברות בה, שהיא ב־בחינת הס־מלהזכיר.

ימים אחדים לפני טכס־הפתיחה הודיע נשיא הבורסה הוותיקה, היהלומן משה שניצר, כי אם יקבל את רשימת חברי הבורסה החדשה, יוכל לדעת אם הם בסדר מבחינה עיסקית, וייסכים להכיר בהם.

ברוב חופזה הוכנה ונמסרה לו רשימה חלקית ראשונה של כ־50 חברים. חצי שעה בלבד לאחר קבלת הרשימה, החל חבר הנהלת הבורסה הוותיקה במסע שיחות טל־פוניות אל חברי הבורסה החדשה, בניסיון לשכנע אותם לא להצטרף אל החדשים, תוך הבטחת עזרה לגבי קבלתם לשורות הבורסה הוותיקה.

אולם, מסעי הלחצים וההפחדות לא הו־עילו כלל. תוך ימים ספורים מעתה כבר הבורסה החדשה כ־150 חברים, לעומת 800 חברים בבורסה הוותיקה. מייסדה ומנהלה של הבורסה החדשה, בן־ציון מוניץ (למעלה מימין), שהיה עד לפני שנים אח־דות פועלי־יהלומים, יכול לחכך כפיו ב־נחת: חזונו הפך מציאות.

החזון הפך מציאות

כמה גורמים חברו יחדיו להצלחת הבורסה החדשה. המהרכב החברתי של הבורסה חקיימת כולל, ריבוי ככולו, יחו־דים קשישים יוצאי מרכז אירופה, שסירבו לקלוט את הדור החדש של היהלומנים. ענף היהלומים גדל במאות אחוזים מדי־שנה. מיספר הפועלים בו מגיע ל־10 אלפים, ומספר המלטשות למאות אחדות. מכאן ברור שבורסה שהוקמה עת היה הענף במחצית גודלו היום, אינה יכולה עוד לשרת את הענף ביעילות.

מרבית היהלומנים היצרניים הם בני עדות המזרח, לוטשים ובעלי־מלטשות צעי־רים, המעסיקים כל אחד עשרות פועלים אחדות. הם לא יכלו להיכנס לבורסה ה־קיימת — פשוט, הוחרמו. התוצאה: כדי לקנות ולמכור יהלומים, היה עליהם להש־תמש בתיווכם של חברי הבורסה בעלי החזקות, לשלם להם חלק מן הרווח. כאשר כבר היו מוכנים לקבל מישהו חדש ל־בורסה הקיימת, ביקשו ממנו דמי־חבר בגובה 35 אלף לירות.

אומר מזכיר הבורסה החדשה, עורך־הדין מאיר שיינהרץ: „כדי להיכנס לענף צריך להשקיע 100 אלף לירות בסחורה. אם מזה צריך להפריש 35 אלף לירות דמי־כניסה, אין שום סיכוי לפעול. בבורסה החדשה, דמי־החבר הם 11 אלף לירות. מזה גבינו עד כה רק ששת אלפים. אין לנו כל כוונה לגבות יותר, אם לא נצטרך את הכסף."

גם התשלום החודשי בבורסה החדשה הוא אפסי, לעומת הישנה — 100 לירות בלבד. ברור, לכן, כי משהגה בן־ציון מוניץ את הרעיון החדש, קמו לו תומכים רבים. משך קרוב לשנה בישל מוניץ את רעיון הבורסה, עד שהצליח להתגבר על כל המיכשולים.

כך, למשל, כדי לאבטח את הבורסה ה־חדשה, ביקש להתקשר עם מישרד מודיעין אזרחי, המאבטח את הבורסה הישנה. אולם שניצר אסר זאת על מודיעין אזרחי, ומוניץ שכר את שירותי מודיעין כללי של יעקב

חבר ההנהלה

היהלומן זאב מושקוביץ ובני מישפחתו זוכלים בכל־פה במסיבת חנוכת בורסת־היהלומים החדשה. מוש־קוביץ הוא אחד הראשונים שהגו את רעיון הבורסה השנייה, משקיע מרבית מירצו וזמנו בניהול העסק החדש, שהתפתח במהירות ומאיים על בורסת־היהלומים הוותיקה.

היהלומן והכספת

חבר הבורסה החדשה בניהו בן־נון נכנס, אישית, לבדוק את הקופה הגדולה בה יישמרו היהלומים של הבורסה הצעירה.

צלחת רקיקים

היהלומן חיים פוטר, חבר הנהלת בורסת היהלומים החדשה, נושא צלחת רקיקים אל רעיו. בין חברי הבורסה החדשה בולט מיספר היהודים הדתיים שלא ניתן להם להצטרף לבורסה הקיימת.

בעזרת השם

היהלומן יעקב שטיימלר, השותף עם אחיו יוסף, למטה: אברהם ברנט לוחץ יד להצלחת הבורסה.

כנר. הראשונים חובשים כובעים כחולים, והאחרונים כובעים אדומים.

מסע־ההחרמה של שניצר וחבריו להנהלת הבורסה הקיימת, גרם מורת־רוח רבה בין היהלומנים. לטכס־הפתיחה של הבורסה החדשה, אליו באו נציגי מדינות זרות וכן המפקח על היהלומים, עוזי נדיבי, ו־ראש־עיריית רמת־גן ישראל סלד, בא גם נשיא־הכבוד של בורסת היהלומים הוותיקה, היהלומן אברהם ליפשיץ.

ליפשיץ אף הסכים לשאת ברכה בטכס, אמר כי הוא מתנגד להחלטה האומללה של שניצר ושות', ולכן הוא מברך באופן אישי, ולא כנציג הבורסה האחרת. הוא סיים בברכה מקרב־לב לחדשים, לגדול ולפרות.

מילחמת־חורמה בחדשים

אכן, כל הסיכויים מורים כי החד־שים יכו את הזקנים. שכן, החדשים הם בעלי־המלטשות עצמם, העושים ב־מלאכת הליטוש, והמחזיקים בידיהם יהלו־מים מיד ראשונה, במחירים נמוכים יותר. בעוד שמי שיבוא לבורסה הוותיקה יצטרך לקנות יהלומים באמצעות מתווכים — סחורה יקרה יותר.

רואי־החשבון יעקב ורקר ומנחם עלוני, שליוו את הבורסה החדשה מראשיתה, הסתובבו בתוך קהל המוזמנים יחד עם עורך־הדין של הבורסה, אריה ארז, כשהם רווים נחת. הם נתנו יד למיפעל כאשר איש עדיין לא האמין בו, שעה שהכל פחדו מאיומי הבורסה הקיימת. עתה הם אומרים, כי תוך שנים אחדות תקים ה־בורסה החדשה לעצמה בית גדול יותר מזה של הזקנים.

איום זה ממוטט את שלוותם של ראשי בורסת היהלומים הקיימת. אדם כמשה שניצר, כבודו הוא התואר נשיא־בורסת־היהלומים. בזכות תואר זה הוא נפגש עם שרי ממשלה ונגיד בנק ישראל, ומוזמן לאירועים שונים. עד כה היה הוא בעל ה־תואר הבילעדי של נשיא בורסת היהלומים.

עתה ייאלץ לסבול בחירוק־שיניים נשיא נוסף של בורסת יהלומים, בן־ציון מוניץ, שרק עד לפני כמה שנים עבד אצלו כלוטש פשוט. מעמדו עומד להתמוטט, וזו אולי הסיבה האמיתית למילחמת־החורמה שיצא אליה, כדי למוטט את החדשים.

בין ראשי הבורסה החדשה עדיין מצויים כמה תמימים המאמינים, כי הוותיקים יש־לימו עימם וינסו לחיות בשלום יחד. ה־ניסיון המר של מתן רשימת החברים עדיין לא לימד אותם עם יש להם עסק. העתיד יעשה זאת.

היכן המיליונים?

(המשך מעמוד 17)

בית הלוחם כולו „הוא מוסד ראוותני, כדי להעלות את יוקרתם של ראשי האירגון בפני הציבור," לטענתם.

אולם על בית־לוחם אחר, המהווה בסיס לאחת הפרשיות המכוערות ביותר בתולדות התרמות־הכספים בארץ, אין אותם צעירים־מורדים יודעים. קבוצה של יהודים אמרי־קאיים מפילדלפיה התקבצה תחת חשם ברית־שלום, והחליטה לעזור במשהו לנכי צה"ל. הקבוצה, שבראשה עומד יהודי אמריקאי רב־מרץ, המחזיק אף בבית ב־ישראל, הארי סטאנטון שמו, אספה סכום של מיליון וחצי דולר, כדי להקים את בית־הלוחם בחיפה.

הכסף שנתרם — לא נוצל

כ חמישים מחברי הקבוצה הגיעו לפני שלוש שנים לארץ, כאורחי אירי־גון נכי צה"ל, אם כי שילמו עבור הנסיעה ומרבית מהוצאות האירוח מכספם־שלהם. הם התקבלו בארץ בכבוד רב.

לא היה שר בממשלת ישראל אשר לא השתתף עימם, ביוזמת אירגון נכי צה"ל, בארוחת־ערב מפוארת שנערכה במלון פאר, והצהיר עד כמה הם מצילים את עם ישראל. כל אותה עת הסתובבו ראשי ה־אירגון, על נשותיהם, ליד האישים החשו־בים, לאור מבזקי מצלמות העיתונאים, כש־הם חוגגים כאילו היתה זו חתונתם ה־פרטית.

המלווים הרישמיים של הקבוצה מפילדל־פיה היו שני ראשי האירגון בחיפה, ראובן אביגדור, פקיד חברת־החשמל וראש הסניף החיפאי של האירגון דאז וסגנו יצחק איצקוביץ. באחד הסיורים בחיפה, הגיעה הקבוצה לחנות למימכר מזכרות לתיירים, ואנשיה קנו מתנות הביתה. מדריך־התיירים שהוביל את הקבוצה, סיפר אחר־כך ל־לדור, כי אחד המלווים מטעם האירגון, נכנס מאוחר יותר לחנות־המזכרות, דרש עמלה בטענה כי הוא ששלח את הקבוצה לשם. לדור הבטיח לבדוק את העניין ו־לגקוט אמצעים נגד אותו אדם, אולם מאז ועד היום לא נעשה נגדו מאומה, והוא אף הועלה בדרגה בהיראַרכיה של האירגון.

במעמד רב־רושם, על צלע הר־הכרמל, נערך טכס הנחת אבן־הפינה לבית הלוחם בחיפה. האורחים הנכבדים, ובראשם שר־הביטחון דאז משה דיין, התבשרו מפי ראשי אירגון נכי צה"ל כי הבית יהיה מוכן תוך שנתיים.

התורמים האמריקאים רומו

ב אותו מעמד העניקו האמריקאים את התרומה בת שבע הספרות, וכמעט כולם פרצו בבכי מרוב התרגשות. סוף־סוף יהיה בית לגיבורי ישראל הנכים, בו יוכלו נכי חיפה והצפון להשתקם, לבלות, לנוח ולעסוק בספורט.

שנה אחר־כך הגיע מיברק לאירגון, ובו הבשורה כי אנשי פילדלפיה עומדים לשלוח מיספר נציגים, כדי לראות את התקדמות הבנייה, ובעיקר לבדוק אם יש צורך ב־עזרה או תרומה נוספת.

אנשי אירגון נכי צה"ל נבהלו. הכסף נח בבנק, והבנייה עדיין לא החלה. הם מיהרו לשלוח מיספר טרקטורים, ליישר מעט את הקרקע במקום, שיוכלו להסביר לאמריקאים אשר אינם מבינים בבנייה, כי מלאכת הנחת היסודות כבר הסתיימה.

האמריקאים המרומים באו, ראו והת־להבו, ואף דאגו לאות־תודה, להזמין שניים מראשי האירגון, על חשבונם, לחוג"ל — הזמנה שכללה אירוח מלא, וכרטיס־טיסה.

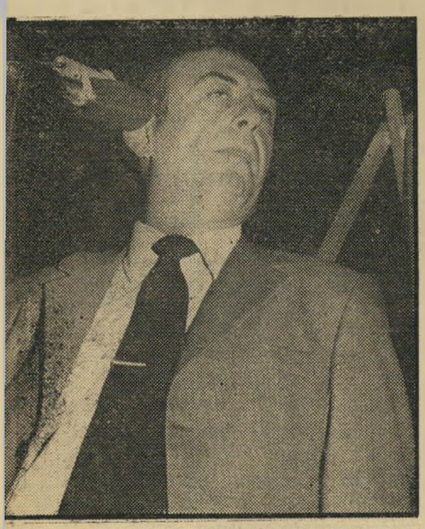
עד עצם היום הזה עדיין לא הוצבה אף לבנה אחת בבית־הלוחם בחיפה. מאז ועד היום נח סכום־הכסף העצום, שעודו במטבע זר, בבנק, ומניב ריבית גבוהה, ללא כל קשר למטרה שלשמה נתרם.

מדוע לא החלו עדיין בבניית בית־הלוחם בחיפה? התירוץ הרישמי היה, עד לפני כשנה, כי ראש־עיריית חיפה המנוח, משה פלימן, מעכב את הבניית. אולם אחרי מותו של פלימן נעלם תירוץ זה. האמת היתה שונה.

התוכנית הוקפאה בגלל ריב

ך אש הסניף בחיפה, אביגדור, אשר ה־פרוייקט שייך לתחומו, רב עם המזכיר הארצי לדור, ובעיקבות ריב זה הוקפאה תוכנית הבנייה. לאחרונה ניסה אביגדור להדיח את לדור, וכמעט שהצליח בכך, אולם לאחר מאבק עיקש, בו נתגלו כל סממני התכנות המוכרים של המיפלגות בישראל, הצליח לדור להתגבר עליו ואף לזרוק אותו מתפקידו בחיפה. במקומו מונה סגנו, מי שאחראי לפחות כמוהו למחדל של אי־בניית בית־הלוחם בחיפה.

אט־אט תפסו גם האמריקאים כי משהו לא בסדר. „אני לא יכול לפגוע באירגון נכי צה"ל, כיוון שאז ייפגעו הרבה נכים ישראליים, ואת זה — אפילו בשביל מיליון וחצי דולר אני לא מוכן לעשות," אמר ראש הקבוצה, הארי סטאנטון. הם הניחו לאירגון, אינם מנדנדים לו יותר בנושא

יו"ר לדור
ישר אך חלש אופי

בית־הלוחם והכסף שלהם שלא נוצל, אח־דים מהם ביקרו בארץ כבר פעמים אחדות, במיסגרת מישלחות של המגבית היהודית המאוחדת, אך הם לא טילפנו אל האירגון, ואף לא נסעו לחיפה לראות אם כבר החלו לבנות את בית־הלוחם.

מינויים למקורבים־לצלחת

א וזם גם סביב בית־הלוחם בתל־אביב, הפועל כבר, התחוללה באירגון הנכים שערורייה רצינית. תפקידו של מנהל בית כזה מצריך ידע והבנה בבעיות ה־נכים. הוחלט לחפש נכה, אשר הפך להיות כזה רק בשנים האחרונות, והוא קרוב לנושא ומבין את בעיות הנכים החדשים. כמו־כן הוחלט למצוא אדם אשר מבין בנושא ריפוי ושיקום הנכים.

כל מוסד הדומה לבית־הלוחם, בעולם, מנוהל על־ידי עובד בעל כישורים כאלה. אולם מזכיר סניף תל־אביב של אירגון הנכים, יוסף („יוסקה") לוטנברג, החליט כי דווקא הוא רוצה להיות מנהל הבית. מאחר שהבית נמצא בשטח השיפוט שלו, הצליח לזכות במינוי, למרות שהוא נכה זולג, עוד מימי מילחמת השיחרור, ואין לו כל ידע בנושא הרפואי־שיקומי. משך שנים רבות עסק לוטנברג בצד הניהולי בלבד של הטיפול בנכה, ולא בצד השיקומי שלו.

אולם באירגון נכי צה"ל מחלקים את המישרות הטובות לחברים הוותיקים ול־מקורבים־לצלחת, לאור־דווקא לבעלי הכי־שורים המתאימים הרצויים.

אונס של תיק

(המשך מעמוד 19)

הנאשמים; אחד לתקופה של 15 יום; אחר — ל־19 יום. כל השאר הוחזקו במעצר משבוע עד 10 ימים, ושוחררו (ראה רשימה מצורפת ובה פירוט שמות החשודים ותקופות מעצרם).

המישטרה התייחסה לפשע חמור זה ברשלנות פושעת לא־סלחת, עיכבה את הגשת חומר־החקירה משך חודשים ארוכים. אך לאחר שהוגש, ניתן היה לצפות שגלגלי המישפט, אף שבישראל הם טוחנים לאט, בכל־זאת יתחשבו בחומרת המיקרה, יפעלו במרץ להבאת הנאשמים לדין.

אבל לא. פרשת האונס הברברי מראשית העין מתגלגלת בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב זה כשלוש שנים. השופטים, התביעה, העדים ואפילו הנאשמים עצמם, התרגלו כניראה לפרטים המבעיתים שגגולו בפניהם. פעם אחר פעם זומנו כל הנוגעים בדבר לישיבות בעניין התיק, דנו בו בעצלתיים, כאילו אירע על כוכב אחר, כאילו לאיש מן המידיינים אין נגיעה אישית בו. הנאשמים היו מגיעים, מעידים, מבלים שעה קלה במיזנון בית־המישפט, שואלים מה רוצים מהם, וחוזרים לחייהם הרגילים, על־מנת לשוב כעבור חודש.

ברשימה המצורפת מפורט סדר הישיבות שקיים בית־המישפט המחוזי, בהרכב השופטים יצחק רווה (אב־בית־דין), אהרון אולסקר וחיים ארליך, משך שלוש שנים תמימות.

עד לתחילת חודש ספטמבר 1974, מהלך 34 חודשים מאז הגשת כתב־האישום (שהוא־עצמו הוגש באיחור של שנה), ישבו השופטים בהרכב זה רק משך 26 ישיבות, דבר שצויין על שער התיק. כלומר, השופטים הנכבדים קיימו פחות מישיבה אחת בחודש, משך כל הזמן הזה, בתיק הפשע החמור הזה.

כיום יכולים השופטים לטעון, להגנתם, כי ב־1973 היתה מילחמה בארץ, עורכי־הדין גוייסו וגם חלק מהנאשמים גוייס, חלק מההזמנות לדיונים, שנשלחו אל הנאשמים והעדים, חזרו מפאת סיבות שונות, ועוד ועוד.

פחות מישיבה אחת לחודש

אך במשך השנתיים שקדמו למילחמת יום־הכיפורים, משך 24 חודש, ישבו שלושה השופטים המחוזיים, בראשותו של השופט יצחק רווה, ב־18 ישיבות בלבד. ובמשך השנה הראשונה (72־71), דנו בתיק האונס רק 6 פעמים (!)

הסחבת המדהימה בתיק זה גרמה לכך, שבתאריך 19 במארס 1974 נאלץ סגן המזכיר הראשי של בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, עזרא ברוך, לפנות בכתב אל סניגוריהם של הנאשמים, לבקש שימסרו פרטים מעודכנים בדבר כתובותיהם של הלקוחות שלהם, ופרטים נוספים, על־מנת שבית־המישפט יידע כיצד ומניין לזמן אותם.

כלומר, שנתיים וחצי מאז הוגש כתב־האישום, עדיין מתלבט בית־המישפט ב־בעיית זימון הנאשמים.

תוצאות הסחבת — ברורות. אף אחד מ־15 הנאשמים שנימנו בכתב־האישום, אינו יושב היום מאחרי הסורגים. וזוהי עובדה מוזרה מאד, מאחר שבכל מדינה מתוקנת בעולם היו כולם נכלאים מייד, על כל אחת מן ההאשמות התלויות ועומדות נגדם.

הזראות החוק לפיהן מואשמים הנאשמים הם, זו: אונס בצוותא; בעילת נערה שהיא מעל ט"ז שנה ולמטה מגיל י"ז שנה (קטינה בת 16); מעשה מגונה בכוח; ולגבי שני הנאשמים הראשונים, 1 ו־2: גם חטיפה. ויש לזכור שהעונש המכסימלי על אונס־בצוותא, בלבד, הוא 20 שנה.

לכן, אין זה פלא שהשבוע, אמר אחד הפרקליטים הבכירים המייצגים את המדינה בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, לכתב העולם הזה:

„איך אפשר לבקש מאסר על עבירה שבוצעה לפני מיספר שנים, כשהעבריין כבר התחתן, ויש לו ילדים וחובות כלפי המישפחה החדשה שלו? ומה הקורבן הוא כבר לא קטין, והתאושש, ואולי אפילו שכח?"

אך אין ספק כי הוא טעה, לפחות בנקודה אחת. הקורבן לא שכח. וכך הפכה פרשת האונס מראש־העין, לאונס כפול:

קטינה נאנסה באכזריות על־ידי קבוצת פושעים, והסחבת הפושעת אנסה את החוק.

במדינה

(המשך מעמוד 18)

זו של עושק־המיעוט כוחה יפה למיקרה הנדון.

השופטת קבעה גם, כי אינה מקבלת את טענת נציג הבנק לפיתוח התעשייה, עורך־הדין ברוך גרוס, כי יש לדחות את הבקשה לצו־מניעה משום שאין הוכחה, ואפילו לכאורה, כי מתן טובות־ההנאה לזנבר נעשה בניגוד לחוק החברות. השופטת אבנור ציינה, כי טענות עורך־הדין פלדמן אינן מופרכות, ויש להן אחיזה בחוק.

המס הנתבע הוקטן. השאלות המשפטיות הללו יעסיקו עוד רבים, שכן פסק־הדין האמור פותח עתה פתח לצעדים מרחיקי־לכת. כך, למשל, יוכל לביב לבקש מן הבנק לפיתוח התעשייה ביטול כל תשלומי מיסים, שנעשו עד כה בגין טובות־הנאה למנהלים בכירים אחרים.

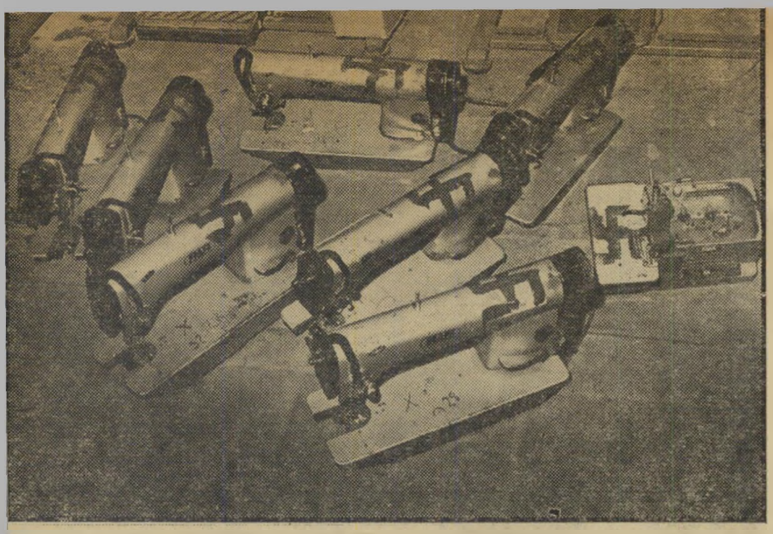
ניתן גם לבקש את מערכת ההסכמים המיוחדים שנעשו בין הבנק למס־ההכנסה בעניין זנבר, שכן בתחילת הדיון במישפט הודיע עורך־הדין גרוס, כי מס־ההכנסה הקטין את המס הנתבע בעניין זנבר מ־650 ל־200 אלף לירות בלבד.

ברור כי זנבר לא יוכל לשלם מס זה, שכן משכורתו אינה מאפשרת זאת ולו גם משך עשרות שנים. עליו להרוויח, ברוטו, לפחות 600 אלף לירות, כדי לשלם נטו מס של 200 אלף לירות שהוא חייב.

השאלה היא אם ינהגו שילטונות המס בזנבר כמו בכל שכיר אחר, יחייבו אותו לשלם את המס ויטילו עיקולים על משכורתו, כפי שנוהגים לגבי שכירים אחרים.

בכל מיקרה, האפשרויות הפתוחות הן שתיים: האחת, הסדר מתחת־לשולחן בין זנבר לשילטונות המס על הסכום הנדרש ממנו, שיוביל לביטול דרישת המס. האפשרות השנייה: זנבר יוכל למכור את דירתו השנייה בירושלים, ברחוב ברטנורא 12 שברחביה, להשתמש בתמורתה לתשלום חובו למס־ההכנסה. אולם יש להביא בחשבון, כי על התמורה יצטרך לשלם מס־שבח מקרקעין, כך שלא יישאר לו הרבה לצורך חוב המס על הדירה שבתל־אביב.

במיקרה כזה, יתגלה לכל כי זנבר רימה את ועדת־הכספים של הכנסת, שדנה בשעתו בהטבות שקיבל מן הבנק לפיתוח התעשייה, וחבריה חשבו כי הוא מחוסר־אמצעים. אילו ידעו אז כי יש לו עוד דירת־פאר אחת בירושלים, ספק אם היו מגינים על מעשי הבנק.

מכונות תפירה מחולקות
במקום דמי־שכירות

המילחמה

צחוק מר במילחמה

העיתונאי יגאל לב, ששירת במילחמה כחייל קרבי, העלה אותה על ספר

„לזלדה שלי שלוש גופות / שלוש גופות יש לזלדה שלי / לולא היו בה שלוש גופות / לא היתה זו הזלדה שלי."

כך שרו, לצלילי של שיר־הילדים הידוע לכובע שלי שלוש פינות, הצנחנים באפריקה, בעיצומם של ימי־המילחמה.

את מילותיו של שיר זה, ושירים וסיפורים רבים נוספים מתוך הקרבות וביניהם, העלה על הכתב העיתונאי יגאל לב, בספר שמש שחורה, הראשון שיצא מאז המילחמה, אשר נכתב על־ידי עיתונאי שהיה חייל קרבי וחזה את מוראותיה מבשרו.

ועוד שיר־ילדים יפה ומוכר שקיבל שיפוץ מילחמתי, בפי משוררי־הקרב:

„דודי תקף פגז אר־פי־ג'י / מעופרת יצוקה. / יודעים אתם לכבוד מה? / לכבוד המילחמה." אלא שכאשר הושר שיר זה, לא נועד להמם את הלב סביב חנוכיה ולביבות. הוא נועד לחמם את הגוף, להביא קצת מריח הבית, ועימו לזכור היכן אתה נמצא.

נגד עין הרע. או, לדוגמא, שיחת־לוחמים קטנה ומרה אחת:

„אם תשאלו אותי, אני אוהב ציפורנים אדומות."

„מי שואל אותך?"

„אני אזיז את האבן להציץ איזה פרחים הבאתם לי, ממזרים קמצנים שכמותכם."

„א־פרופו, מה לכתוב על המצבה שלך?"

„לכו בעיקבותי."

מצחיק.

„צוחקים," כותב יגאל לב. „צחוק מר. כך הם צחקו, בין קרב לקרב, נגד עין־הרע. כדי לומר לפגז הבא: חיסלנו לך את גורם־ההפתעה, אין לך מה לבוא. ואולי באמת לא תבוא.

עסקים

צלב־הקרס הנוקם

יהודי מארה"ב, בעל מיפעל, ברח מהארץ אחרי ששבר בפטיש 15 מכונות־תפירה, וצייר עליהן צלבי־קרס — כנקמה

השוטרים, ועימם המהנדס נוח הרשנזון מרחוב שילה 7 בתל־אביב, זינקו לתוך בניין אופנת נה"ח בקריית־מלאכי. בידו של המהנדס היה צו של בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, אשר נענה לבקשתו של הרשנזון והורה להחזיר לו את 15 מכונות־התפירה, רכושו, שנמצאו בתוך הבניין.

השערים נפתחו, השוטרים והרשנזון חדרו פנימה, ואז נדהם המהנדס למראה־עיניו: המכונות שלו, שהיו פעם חדשות ויפות, היו מפוזרות לפניו, שבורות במה־לומות־פטיש, ועל גביהן מצויירים צלבי־קרס!

קנייה בית־חזקית. את המאבק המישפטי להחזרת 15 מכונות־התפירה שלו, החל הרשנזון בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, כאשר הגיש תביעה נגד תעשיית קונפקציה — נחלת הר חב"ד שבקריית־מלאכי.

הרשנזון טען, בתביעתו, כי עשה שני חוזים עם תעשיית הקונפקציה, בשנים 72־1971, כשהשכיר למיפעל זה 15 מכונות־תפירה. בגלל החוב, שהצטבר עקב אי־תשלום דמי־השכירות עבור המכונות, ביקש המהנדס לקחתן בחזרה, אך גילה כי הן הועברו לאופנת נה"ח.

כשפנה למיפעל זה, אמר לו המנהל שהמכונות ניקנו על ידו מתעשיית קונפקציה. המנהל, דורי וילסון, היה משוכנע כי עשה עסק חוקי.

אז גילה הרשנזון לווילסון, כי שניהם נפלו קורבן לתחבולות של תעשיית קונפקציה, אשר מכרה דבר שלא היה שלה.

הגילוי לא הועיל. וילסון כעס, אך לא הירשה למהנדס לקחת את מכונות־התפירה שלו חזרה לתל־אביב.

הרשנזון פנה לבית־המישפט.

מנהל המיפעל אופנת נה"ח הוזמן לחקירה במישטרה. הוא אישר כי ברגע של רוגז צייר את צלבי־הקרס על מכונות־התפירה, אך טען שלא שבר אותן.

בית־המישפט הוציא מייד צו עיכוב יציאה נגד וילסון, אך זה הצליח להתחמק וברח מהארץ.

צחוק עצבני. כך צוחקים אנשים על גלגל־העיניים."

חייל־עיתונאי־סופר לב
מתוך המילחמה

קולנוע

בעולם

המשוגע כמנהל המוסד

פרנסיס פורד קופולה, הבמאי שעשה את הסרט הקופתי ביותר בתולדות הקולנוע, הסנדק (הכניס עד עכשיו יותר מ־126 מיליון דולר), ובין הפקותיו הסרט ה„קטן" הגדול ביותר שידעה הוליווד מעודה, אמריקן גראפיטי (עלה פחות ממיליון דולר והכניס יותר מ־50 מיליון), ממשיך לצעוד קדימה בצעדי־ענק.

יחד עם ההכנות האחרונות לבכורת הסנדק חלק ב', הודיע קופולה על הצטרפותו כשותף בכיר בחברה להפצת סרטים. זאת — לאחר שהוא כבר עוסק בפועל, מזה שנים אחדות, בהפקת סרטים. על־ידי כך הוא מקווה לתת לאנשים שעבדו איתו יתר חופש־פעולה, ולנצל את מלוא כישרונותיהם.

„במקום גן־הילדים שבו נאלצו יוצרי־הסרטים להסתגר, בלחץ אנשי הכספים ששלטו באמצעי־ההפקה ובמימונם," הוא אומר.

המשוגעים משתחררים. באמצעות חברה זו הוא גם ידאג שעותקי־הסרטים יישלחו, תמיד, במצב תקין אל בתי־הקולנוע, ובתי־הקולנוע יידרשו, תמיד, להשתמש בציוד תקין בהקרנת הסרטים. דברים קטנים שכאלה הפכו פעם, בעבר, את חייהם של במאי־הקולנוע לגיהנום.

יש הרואים ביוזמה חדשה זו של קופולה, מהפיכה, שבזכותה עומדים האמנים לזכות סוף־סוף בעצמאות מלאה.

אחרים טוענים שזהו רק שלב נוסף בהשתלטות המטורפים (כלומר, הבמאים) על בית־המשוגעים (כלומר, האולפנים).

הוליווד־גייט

עכשיו, כשהנשיא פורד העניק חנינה לנשיא ניכסון, זה כבר לא חשוב. ובכל־זאת, כדאי לציין שימים מעטים לפני החנינה, ביקש אחד מחברי הקונגרס האמריקאי לפתוח בחקירה, על תנחות־במס שהוענקו לחברות־סרטים הוליוודיות בשנת 1971, כלומר, ערב בחירתו של ניכסון לנשיא.

לפי חשבונו של אותו חבר־קונגרס, חסכו חברות־הסרטים עשרות מיליוני דולרים באותה שנה.

ובכל זאת למה? משום שכל פוליטיקאי אמריקאי הראוי לשמו, יודע להעריך את התמיכה של כוכבי־הקולנוע זוהרים למסע־הבחירות שלו, ומשתדל לגייס אותם במספר רב ככל האפשר.

ריצ'ארד ניכסון לא רצה, כנראה, להיות מצא חסר בתחום זה, ופעל בהתאם. החנינה האמורה הצילה אותו גם מכך.

תדריך

תל־אביב

★★★½ **חזיזים הנדוזה** (סטודיו, צרפת) — משל ברוטלי ואכזרי על החברה המודרנית, שאוכלת יותר מכפי שהיא מסוגלת לעכל. סרט שמתכוון, ומצליח, להרגיז את מרבית הצופים, ואם יהיו גם כאלה שיחשבו, אחרי הרוגז, הרי הבמאי פררי השיג את מטרתו.

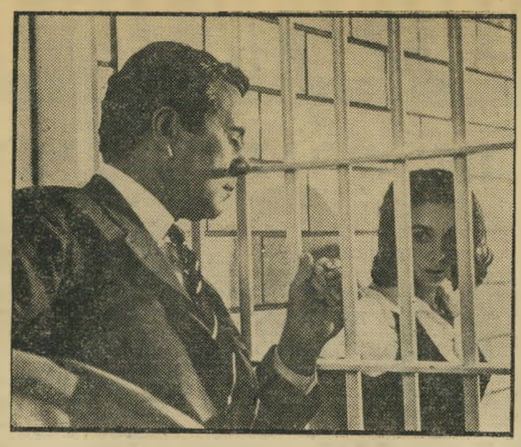
★★★★ **כוכב הפרא** (תכלת, צרפת) — סיפור מדע־בידיוני מצויר, שהוא חובה לכל חובבי האמנות, בעיקר בשל העיצובים הבלתי־רגילים של עולם מוזר ומאיים, כפי שהוא עולה בדמיונו של המאייר רולאן טופור. חוויה חזותית נדירה.

ירושלים

★★ **בדרך מערבה** (ארנון, ארצות־הברית) — האחים מארכס, באחד מסרטיהם הפחות־טובים, מספקים בכל זאת הצחקות רבות, כשהם יוצאים ליישב את המערב הפרוע והופכים אותו לבית־משוגעים.

חיפה

★★½ **כויס** (אמפית־אסרון, ארצות־הברית) — אחד מסירטי־הפשע היותר־טובים של השנים האחרונות, עם הופעה משכנעת מאד של סטיב מקווין בבלש קשוח שאינו מוותר, ועם רדיפת מכוניות על מורדות העיר סאן־פרנציסקו, שהפכה כבר לשם־דבר.

פורסיית וסימונס: ביצה ממוסחרת

לזקנים ברוחם

אושר לנצח (סינמה 1, תל־אביב, ארצות־הברית) — איך נפלו גיבורים. ריצ'ארד ברוקס, שהיה מן החשובים שבבמאי הוליווד (המיקצוענים, ציפור־הנעורים המתוקה, זרע הפורענות, בדם קר ועוד), שקע סוף־סוף גם הוא בביצה הממוסחרת של סרטים אופנתיים. וכיוון שהאופנה השנה היא שיחרור האשה, לקח ברוקס את רעייתו, השחקנית ג'ין סימונס שלא הופיעה על הבד כבר שנים רבות, וניסה להראות בעזרתה את תל־החלומות האמריקאי, מנקודת מבטה של האשה.

הסרט מתחיל בכך שזוג מאוהב נישא לפני 20 שנה. הצרה היא שזוג זה אינו נראה עוד צעיר כל־כך, ושום איפור לא יוכל להפוך את הגברת סימונס, ואת ג'ון פורסיית, לזוג צעיר. אבל זה רק פרולוג קצר. כי מייד עוברים להווה, כשלזוג בת בשנות העשרה, והוא מטופל בתיסכולים האמריקאיים האופייניים. לרגע נדמה כאילו ברוקס מתכונן להתייחס לכל בסרקאסם גלוי, כאשר חד־רכות־משודרות, לאושר והרפייה, עומדות בסתירה מוחלטת לדמותה של עקרת־הבית, המתחילה את יומה כמו־בסת.

אלא שהמלודראמה מצפה מעבר לפינה. עקרת־הבית סובלת מבעיות נפשיות, כי בעלה הפרקליט נסע פעם לרינו, ולאוו־דווקא בענייני־עסקים. משום כך היא קצה בחייה, מביישת את משפחתה, נוטשת אותה, בורחת לברמודה כדי להתעודד ולהתייווכח שהיא עדיין במצב תקין, נתקלת בטפיל־נשים סימפטי (מגלם אותו הזמר המנוח בובי דארין) ובפילגש מיקצועית רבת־תבונה (שירלי ג'ונס, אם מישפחת פאדרייזג') ולבסוף חוזרת לעיירתה כשהיא חכמה יותר, יציבה יותר, נחושה בהחלטתה לעמוד על שתי רגליה.

לא מקורי, שיטחי ושאבלוני מאוד. הכל ספוג במוסיקה מתקתקה של מישל לגראן, שהאזין כנראה יותר מדי למוסיקה של עצמו. חסר עדיין אותה גישה מפוכחת היכולה באמת להאיר את בעיותיה של אשה באור הנכון. אבל לאוהבי מלודרמות, זה לא יפריע.

נייל ויורק: קאפיטליזם אכזרי

אל נצור האנגלים

לפני הסערה (גורדון, תל־אביב, אנגליה) — סיפור מוקדם זה של גראהם גרין, מוקם במקורו בשוודיה, והעמיד זה מול זה איל־כספים חסר מצפון ומעצורים, וצעיר בריטי מן האצולה הדקאנטית, הנאחזת עדיין במושגים של „פייר פליי" והגינות, בעולם שהופך להיות ג'ונגל פראי.

כדי להדגיש את הצד הדרמאטי שבסרט, וכנראה כדי להשתלב טוב יותר בנוסטאלגיה המעוותת שהתעוררה בעקבות הארורים וקברט, תועברה העלילה לגרמניה של שנות ה־30. ההתנגשות בין שני העולמות השונים, המיועצים על־ידי גיבורי הסרט, מקושטת בצעדי־האווז של הוורמאכט, באורגיות המתנהלות בחווילות מבודדות, ובאימה שאינה עוד רוחנית, אלא גשמית בצל צלב הקרס.

פיטר דאפל, שזה לו סירטו הארוך הראשון, מצליח לחבליט נקודות אופייניות רבות אצל גרין, ובעזרתם של מייקל יורק ופיטר פינץ', מעצב עימות של ממש בין הקפיטליזם האכזרי שמתנהל לפי חוקים אכזריים, שאינם מכירים ברגשות אלא רק במצלצלין, לבין האצילות הסוטה־במיקצת, המתפוררת וחסרת התכלית המעשית, שאינה מוצאת מקומה בתוך מערכת־היחסים החדשה הנרקמת בעולם.

אומנם, לא מעט אפקטים מושאלים מסרטים אחרים, ומזמן לזמן מופיעים בעלילה חורים, שבהם נרמז חוסר נסיונו של הבמאי. עלילת־מישנה בסרט, הנוגעת לאב יהודי המבקש לחצל את בנו, מסתבכת בתוך הסברים פינסיים שאינם נהירים די הצורך, וחסיום המלודרמאטי של פרשה זו, אינו משכנע.

עם זאת, בתור סרט ראשון זה בהחלט ראוי לשבח, וגם אם אין בו העוצמה שבסרטים אחרים אשר דנו באותו נושא, הרי יש בו דקויות, ומישחק ברמה גבוהה, שמעלים אותו מעל הממוצע.

או'ניל וסאתרלנד: חופשה בצבעים

יהלומים בבויאנוי

הכיידי חושקת ביהלומים (תל־אביב, תל־אביב, ארצות־הברית) — תערובת זו, החייבת משהו לסירטי־הפשע של שנות ה־40, ועוד קצת לג'יימס בונד, לגנב שבא לסעוד ולעוד כמה הפקות הוליוודיות חלקלקות, באה למכור לקהל את דונאלד סאתרלנד כסוכן־ביטוח בתחפושת, המנסה לחשוף רשת של גונבי יהלומים. ג'ניפר (הקיץ של 42) או'ניל היא הגברת המיסתורית המעורבת בתוך הפרשה, והדוחרת לכל אורכה בתוך מאסראטי מפוארת.

הסיפור עצמו מבולבל ולא עיקבי ביותר, מגולל שוד יהלומים במקומות שונים בארצות־הברית והברחתם דרך מיאמי לאיי בהאמה, ומשם לאירופה. הדבר נעשה בעזרת כנופייה מאורגנת היטב, המחלקת לסאתרלנד מכות נאמנות, בכל פעם שהוא מנסה לקלקל להם את התוכניות.

אלא שזה, כסוכב־קולנוע אמיתי, המודע לעובדה שסופו לנצח, מתמיד בחקירתו, עוקב אחרי החשודים, מתפתה לרדיפות במכוניות, לשחייה תת־מימית, להליקופטרים ולכל שאר האביזרים הנוצצים של סירטי־המתח בני ימינו.

בקיצור: לא מחדש דבר, לא מרתק במיוחד, וודאי

חדל מרחלת על כל השולם

ארצי – מתגרש או לא?

חרושת השמועות היא ענף־התעשייה שלא סובל, כנראה, מהלחצים הכלכליים. עובדה, היא פועלת במרץ־נעורים.

וכך, מפה־לאוזן החלה עוברת לאחרונה השמועה: „ילד־טוב־ירושלים," **שלמה ארצי**, מתגרש.

זה לא ייתכן, אני חושבת לעצמי. הרי הוא התגלמות חלומה של כל אם בישראל, ולא מעטות מהן מביטות בדמותו הנשקפת אליהן מדי־פעם מעל מסך־הטלוויזיה, מרחות דימעה מעינן ולוחשות: הלוואי עלי חתן כזה.

אבל השמועה, מה לעשות, עקשנית מ־אין־כמוה. אחד לוחש: הוא עזב את הבית. אחר ממתיק סוד: יש לו יד ורגל ועוד יותר בפרשת־גירושין ידועה מאוד. שלישי מתוודה בקינאה: אוסף החתיכות שלו לא היה מבייש שום רווק מבוקש.

לא יכולתי להתאפק יותר. אחת ולתמיד, החלטתי להיות עניינית ולברר את העניין הזה עם שלמה ארצי עצמו.

טילפנתי. הוא לא היה בבית, אבל לעומת זאת אשתו החמודה והסימפטית, **מירכה**, כן היתה. „מאז שהתחתנו, אני שומעת ש־אנחנו מתגרשים," סיפרה לי מירכה. „הפ־סקתי להתרגש מהשמועות האלה. שלמה לא עזב את הבית, ואנחנו לא מתגרשים!"

והם כל־כך נחמדים, השניים האלה, ש־הפעם אני באמת מעדיפה לחאמין דווקא לה.

שלמה ומירכה ארצי
מה פתאום גט

יקיר ירושלים בניו־יורק

בחיי שאני לא יודעת למה, אבל כשבא לי כבר פעם לספר סיפור על ירושלים, יוצא לי סיפור עצוב.

ומאיין העציבות? או. עיר דויד, ובעיקר הבוהימה שלה, עומדת לאבד בשבוע הבא את אחד מיקיריה המפורסמים ביותר. מי־שהו שהצחיק ושיעשע אותה בכיף במשך כמה מהשנים האחרונות. אני מתכוונת,

אמנון אריאלי
מה יהיה בלעדיו

כמובן, ל**אמנון אריאלי**, שעומד להת־עופף לנו לארצות־הברית של אמריקה, יעני ניו־יורקה.

אמנון, שמאז חזר מסיבובו האחרון ב־עולם השתקע עמוק־עמוק בבוהימה הירו־שלמית, לא נעדר מעולם מקפה **טעמון** בימים, ו**מבית־האמנים** או **מהגלריה הקטנה** בלילות. הוא היה דמות מוכרת ואהודה ב־מסיבות הנודעות של ירושלים, ואם חלילה נעדר מאחת מהן, מסיבה זו או אחרת, אתם יכולים להיות בטוחים שהיא לא התנהלה כמו שצריך.

בכל מקום בו הופיע הצחיק, צחק, שיע־שע, זימר והיה הרוח החיה במלוא המובן.

אחד הדברים ב־ם עסק אמנון יותר מכל היה ב„לחזר." שום בחורה שנקלעה לטווח חיזורו לא נשארה בלתי־מחוזרת לאורך זמן. לא היה אצלו אפס. וכשנשאל פעם אין זה שהוא מחזר כל־כך הרבה ואף פעם לא מצליח על־אמת, ענה בחיוך ה־אופייני לו: „טכניקה, חביבי, טכניקה!" אולי מישהו מוכן להסביר לי?

כך או כך, הוא עוזב אותנו בקרוב מאוד, וזאת עובדה. לא נותר לנו אלא לקוות שיחזור — סליחה, יחזור — מהר.

השדרן שחרש מיטות

וכך היה חורש לו **השדרן** הנודע את הארץ, לאורכה ולרוחבה, במיסגרת עבודתו בשידורי ישראל. אך לא היה זה סוד שבמיסגרת חרישו העמוק את הארץ, היה חורש גם את מיטותיהן של מיטב היפות בכל אתר ואתר.

ואילו בבית, מאחור, השאיר הנ"ל אשה נאה, ילדים נאים וכלים נאים, שכידוע מרחיבים דעתו של כל אדם, אם לא את דעתו־שלו.

והנה, יום אחד, במיסגרת עבודתו כמובן, הגיע שדרננו החורש אל אחד הקיבוצים, המפורסם בבנותיו הנאוות.

לא היה איש מאושר ממנו, בשבוע ההוא. אחרי שפקד, כמינהגו, את מיטותיהן של בערך מחצית מנאוותיו הנשואות והלא־נשואות של המשק, קרה הדבר.

אל אחד החדרים, בו שהה במחיצתה של נאוה רצינית ביותר, נכנסה לפתע **ילדה** יפהפייה, במכנסים קצרים. ואיזו ילדה! בת ארבע־עשרה של ממש, אבל עם כל התוספות.

מה שיצא מזה, תוך זמן קצר ביותר, היה רומן־אהבה לוהט. הקטנה החלה שו־לחת אל השדרן מיכתבים לוהטים בהתאם, והוא ענה לה כנ"ל. הקטנה טילפנה אל השדרן פעמיים ביום, והוא טילפן אליה שלוש — בשעות ארוחת הבוקר, הצהריים והערב של המשק.

והנה, יום אחד באה הקיבוצניקית הקטנה לבקר בעיר הגדולה, סתם כך. ובמי היא נתקלת ברחובה של עיר, ככה באקראי ובלי כוונה, אם לא בשדרננו המחזר, שיצא אף הוא לשוח ולהתבונן בחלונות־הראוה בלילוייה **רעייתו החקקית** ו־ילדיו החוקיים גם הם.

„שלום," אומרת הקטנה לשדרן.

„תסלחי לי, אני מכיר אותך מאיזה מקום?" משיב לה השדרן מניה־וביה, מ־אחר שבתוקף תפקידו הוא מתורגל לא להתבלבל בריגעי־חירום.

אבל גם הקטנה איננה מן המתבלבלות. מסתבר. בלעה את העלבון, היפנתה לו את גבה החטוב וחזרה אל הקיבוץ.

כאשר טילפן המחזר הנלהב בשעת ארוחת־הערב, כדי להתנצל על התקרית הבלתי־נעימה ולהסביר כמיטב יכולתו מדוע, למה ואיך, קיבל תשובה מוחצת:

„תסלח לי, אני מכירה אותך מאיזה מקום?"

הוא אשר נאמר, מקטנות כאלו אפשר להיחנק.

דור ההמשך מחפשת

כשהיא היתה עוד ילדה קטנה, היא כמעט פוצצה הצגה שלמה של בילי בדאי.

כעת, כשהיא כבר ילדה גדולה, היא מפגינה כישרון אמיתי, המון חן וגוף חטוב, בהצגה נשבר לי. כי **אורית ברוך**, שתדעו לכם, נולדה בתיאטרון. אבשלה הוא **ברוך דויד**, ואמשלה היא **רחל אטאם**, שהם שחקנים ידועים וותיקים, והאמא שלה היא אפילו גם זמרת.

אז ההורים של אורית, כמו כל הורים־שחקנים שלא מוצאים בייבי־סיטר, היו לוקחים אותה תמיד לחזרות ולהצגות, וכך בילתה הקטנה־שהיא־היום־גדולה יותר זמן בין הקלעים מאשר בגן־הילדים, למשל.

ומה הפלא, אם כן, שחיידק־התיאטרון הדביק גם אותה? מה הפלא שמאז שהיא זוכרת את עצמה רצתה להיות שחקנית?

כשוארית החליטה ללכת ללמוד בבית־הספר **לאמנות־הבמה** בית צבי, ואודיעה את דבר החלטתה להורים, לא נתקלה ב־התלהבות גדולה. ההורים אומנם לא אהבו את הרעיון, אבל לא התנגדו בקול רם. הם רק הזכירו לה שהיא מכירה את המיקצוע מקרוב מאוד, אז אולי כדאי שתחשוב עוד פעם.

אורית ברוך
מה איכפת עירום

איתן, ועוד על תפקיד ראשי? אבל החברה החזיקה אותה חזק בידי, ודחפה אותה לתוך זרד־המיבחנים. בתוך יער הראשים שהס־תובב שם עוד הצליחה לזהות את אלה של השחקן **יהודה ברקן**, המחזאית **עדה בן־נחום**, סוכנת־השחקנים **לביאה הון**, הבמאי **אברהם דויד** והמסיק, **אברהם לוריא**.

אחרי שקראה קטע, ביקשו ממנה יסה לחכות. אף אחד לא ידע שהיא הבת של. רק אחרי־כך, כשכבר זכתה בתפקיד, נזכרה לביאה שהקטנה הזאת מוכרת לה. זיתתה אותה, ומייד החלו כולם להתפעל: „תראו כמה היא גדלה!"

לא, בכלל לא איכפת לה לתופיע על הבמה בהתחנונים וחזייה. זה לגיטימי ל־מחזה, לא בשביל לגרות או להיות סכסית. גם ההורים חושבים שהיא נראית נחמד. נכון, בהתחלה היא קצת התביישה ועשתה הכל מהר־מהר, אבל עכשיו היא מרגישה בהתחתונים וחזייה, על הבמה, ממש כמו בבית.

הקהל עוד לא־כל־כך רגיל, זה נכון, סה־וושם שורקים, אבל אחרי־כך מתחילים לקבל את זה כחלק מהעניין. המתלהבים העיקריים הם החיילים. הם לא רק שורקים, לפעמים גם צועקים. אבל, „הם חיילים, מותר להם להתפרק, לא?" שואלת אורית שאלה רטורית.

אבל כרגע אין לה עם מי להתחלק בחוויות המסעירות. חבר, כלומר. היה לה אחד, השחקן **חיים חובה**, והם אפילו גרו יחד שנה שלמה, אבל זה נגמר. ה־חברים שלה הם בעיקר שחקנים ואנשים הקשורים בעולם התיאטרון, אבל אורית היא בחורה נמישה. היא פתוחה להצעות גם מחוגים חברתיים אחרים.

ואם אתם פוגשים, במקרה, את אורית ברוך בחוב, עשו לה טובה אחת גדולה, אל תזכירו לה את חיימק'ה שלי.

במדינה

המצאות

המצאת־ההחפלה נדחתה

מהנדס תל־אביבי המציא מיתקן־התפיחה חדש — והמצאתו נדחתה.

מדינת־ישראל היא, כידוע, אחת הצרכניות הנזקקות בעולם למיתקנים להתפלת מי־ים. זכורה היטב, בהקשר זה, פרשת זרחין ומיתקנו, והנה נראה כי פרשה זו עומדת לחזור על עצמה.

אהוד ליקוורמן, מהנדס־מכונות בן 36, צבר, יליד תל־אביב ובוגר גימנסיה הרצליה, פיתח במשך ארבע השנים האחרונות המצאה שהיא, ככל הנראה, בעלת חשיבות עליונה לגבי ישראל והעולם כולו. הוא פיתח שיטה חדשה לחלוטין להמתקת מי־ים.

לאחר שהשלים את מלאכתו, פנה ליקוורמן אל הגוף הממשלתי הנוגע בדבר, הציג בפניו את המצאתו המוגמרת.

הוא פנה אל המועצה הלאומית למחקר ופיתוח שבחסות מישרד ראש־הממשלה וכעבור שלושה שבועות בלבד קיבל תשובה — לאקונית, שלילית.

בתשובה זו לא היה אף שמץ של התייחסות לצד הטכני של ההמצאה, ודובר בה רק על „מרכיבים מרחיקי־לכת בהצעה, אשר אין לקוות ליישומם המעשי בעתיד הבא בחשבון."

„כיצד ייתכן," תוהה אהוד ליקוורמן, „כי תוך שלושה שבועות יבדקו תוכנית כזו, שלבדיקתה דרוש פרק־זמן ארוך הרבה יותר — אולי אפילו שנה שלמה?"

ממציא ליקוורמן
אין טעם לערער

שיטת תחזירי האנרגיה. המנגנון המוצע פשוט בהרבה ממיתקנים אחרים המצויים כיום בשימוש. בהמצאתו, שני מרכיבים עיקריים: האחד הוא מעין מנקה, המשמשת לדחיסת האדים לתוך מיתקן הקילור והעיבוי, והבאה במקום מדחסאדים, שהוא יקר ומסובך להפעלה.

המרכיב השני מקורי, ומצטיין בפשטותו. זהו המנגנון המשמש כמעביר־חום — לצורך העברה יעילה של האנרגיה הנידחסת למיתקן כדי לגרום לאידוי מי־הים.

באנרגיה החוזרת מתהליך זה, והמבוזבזת במיתקנים אחרים, משתמש הממציא שנית, כדי להתגבר על דרישת „החום הכמוס" — אותו חום הדרוש כדי להפוך את האדים למים, לאחר שכבר הגיעו למפרטורה המתאימה. משום כך קרא הממציא להמצאתו „שיטת תחזירי האנרגיה."

אהוד ליקוורמן אינו איש־הדיבור. לכן גם לא עירער על החלטת המועצה הלאומית למחקר ופיתוח. „זוהי תשובה בוטה כל־כך," הוא אומר. „כל־כך חסרת התייחסות לעבודת־פיתוח של שנים, עד שלא מצאתי אפילו טעם לערער."

מה־גם שהמועצה לא טרחה כלל להסביר לו, למה התכוונה במישפט: „מרכיבים מרחיקי־לכת."

הסגנון החדש
לחדר האמבטיה

אביזרי עזר מהודרים ושימושיים
שיוסיפו טעם והידור
לחדר האמבטיה שלך.

עיצוב חדיש ומקורי.
סדרות של צבעים עליזים
בגוונים שקופים ואטומים.
קל להרכבה עצמית.
עמידים בפני חום, קור,
רטיבות, אבק ולכלוך.

אליברט
גדול היצרנים למוצרי אמבטיה בעולם

פרסום אבנת א.א.מ.

• להשיג אך ורק בחנויות המובחרות לאביזרי אמבטיה
• קטלוג צבעוני מהודר יישלח חינם לכל דורש •

ALLIBERT®

סוכנים בלעדיים בישראל:
ת.ט.קולטון בע"מ · סוכנויות ושיווק
שביל המפעל 3 · קרית המלאכה · ת"א, טל. 821211, 875484

אליברט — לשיפור איכות החיים

כל שתבקש...

מבצע פרסים לחגים
מ 8.9.74 - 16.9.74

שמגר
שרותי מכוניות נרד בע"מ
מיסודו ובפיקוחו של אגוד המוסכים בישראל

שי לכל מנוי חדש!

ש.מ.ג.ר מאפשרת לך, הנהג, להצטרף לשורות מינוייה, במבצע חגים.
תמורת 48 ל"י לשנה+10 ל"י דמי הרשמה, תקבל:

- בטוח, שירות חילוץ מידי מכל מקום בארץ.
- שי אחד חנם, לפי בחירתך, מתוך הפרסים המופיעים במודעה.

בעת ההרשמה כמנוי לש.מ.ג.ר ירשום סוכננו את השי בו בחרת על עותק דף ההרשמה, והשי ישלח לביתך בדאר.

לכבוד ש.מ.ג.ר
שרותי מכוניות נרד בע"מ ת.ד 101 תל-אביב

א.נ.
אני מבקש להצטרף כמנוי חברת **ש.מ.ג.ר** לקבלת שרותי נרירה. רצ"ב 58 ל"י דמי מנוי לשנה
☐ במזומן ☐ בהמחאה מס

שם ומשפחה _____
ת.ז _____ טלפון _____
כתובת _____
סוג הרכב _____
מס רישוי _____ שנת ייצור _____
תאריך _____ חתימה _____
השי המבוקש _____

ש.מ.ג.ר. שרותי מכוניות נרד בע"מ
רח' יצחק שדה 36 ת"א. טל. 30490

דרוש

למישרה חלקית או מלאה

ש ל י ח

עם קטנוע או אופניים

תנאי שכר טובים

להתקשר לטלפון 243386, איזור חיוג תל-אביב

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תישאר שלך ותשיב לך אהבה

בחוברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור חוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים (המסיימים מהר מדי ואינם מהנים את בת זוגם).
חוברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב. הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתרצה ומספק, מלווה בתמונות תנוחה.
המחיר — 20 ל"י, הכתובת לרכישה אצל המפיץ הבלעדי, ד"ר ש. גרונימן מס' 8 רמת אביב. או שלח/י צ'ק המחאת דואר לת.ד. 17100 תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך. נא לצרף את המודעה. ה.ע.

במדינה

דרכי אדם

"ראשמון" בבית־הדין

האב שתבע את בתו לדין מת בבית־המשפט — המישפט יימשך בינה לבין אשתו השלישית

כאשר ביקש שופט בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, מרדכי קנת, להכניס את יוסף הושע (שבח) לאולם בית־המישפט, כדי לשמוע את עדותו, לא ידע שהאיש כבר גוסס. שני גברים גררו את האיש החולה אל דוכן־העדים, כיוון שרגליו סירבו לשאת אותו. עיניו בלטו ונצצו. הוא התנשם ב־כבדות, בכוחותיו האחרונים. מגרונו נפלטה שריקה צורמת.

יוסף הושע סבל ממחלת־לב קשה ומלחץ־דם גבוה. עורך־הדין פנחס מאירוב, פרק־ליטר, ביקש מאת השופט לשמוע את עדותו של לקוחו מייד. הוא הסביר, שאם ידחה בית־המישפט את שמיעת העדות למועד מאוחר יותר, עלול הדבר להיות מאוחר מדי.

מוות על דוכן־העדים. השופט ראה את חומרת המצב, והחליט במקום, הורה לעד לשאת את עדותו. הושע פתח את פיו ודיבר באמרו: „בתי רימתה אותי." אחר חזר על הדברים שהוגשו כבר לבית־המישפט בתל־אביב, בתביעתו נגד בתו רינה צדוק, תושבת אפקה.

כאשר ירד הזוקן מעל דוכן־העדים, היה ברור לכל רואיו שסופו קרוב. המאמץ היה כבד מדי עבורו. הוא נלקח מייד לבית־החולים, אך נפטר בדרך.

בסוף השבוע שעבר ניצבו ליד קיברו הפתוח של יוסף שבח, בבית־הקברות ב־כפר מל"ל, מקום מגוריו, שתי נשים — זו מול זו. שתיהן היו קרובות לו מאוד, אך הן לא החליפו ביניהן אף מילה או מבט.

האחת היתה רינה צדוק, בתו של ה־נפטר, שהסתתרה מאחרי משקפיים כהים גדולים ולא פצתה את פיה. האחרת, שעמדה רחוק יותר, היתה אשה בשנות ה־40 ל־חייה, חממה שבח, אשתו השלישית של המנוח, שבכתה בקול קורע־לב.

חממה שבח היא שתמשיך, ככל הניראה, במאבקו המישפטי של המנוח כנגד בתו, רינה צדוק, שלטענתו עשקה אותו מכל רכושו עלי־אדמות.

ב־19 בנובמבר 1972 מכר יוסף הושע בן ה־70 את כל רכושו בכסר־מל"ל, ליד פתח־תיקווה, וכתמורה קיבל עבורו 124,850 לירות, בשיק בנקאי.

הבת, רינה, ליוותה את אביה לבנק ה־פועלים בתל־אביב, הודיעה לו שם כי היא תבטיח את הכסף על־ידי הפקדתו על שמו, באופן שיישא ריבית נאותה, אשר תשמש לו לצורכי מיחייה.

עושק או מתנה? אך כעבור זמן־מה החל האב מפקפק בטהרת מעשיה של בתו. הוא ערך בירורים, וגילה כי היא רימתה אותו, נטלה את כספו ורשמה אותו על שמה ועל שם בניה. הוא הגיש תביעה נגדה, ובהמשך טען כי כאשר ביקש ממנה להח־זיר לו את כספו, סירבה וטענה, מצידה, שקיבלה את 125 אלף הלירות במתנה ממנו. על טענתה זו של בתו הגיב יוסף הושע

אב יצחק שבח ואשתו חממה
מי אומר אמת?

בת רינה צדוק ובעלה בהלוויית האב
מי יירש את הרכוש?

בעדותו בפני השופט קנת. „אין לי ממה להתקיים ולקיים את אשתי," אמר. „אני זקוק לכסף כדי לשלם עבור הריפוי שלי."

הבת לא הכחישה זאת, בתצהיר שהגישה מצידה לבית־המישפט. „אבי הוא איש חולה מאוד," כתבה בו, „ואני מתפללת שה' יתן

(המשך בעמוד 34)

נשקפת הצלחה במי־שור הפינאנסי. כספים עשויים להגיע אליך חרבה יותר מהר ממח שציפית. לעומת זאת עלולות להתרחש מיס־פר אי־נעימויות הק־שורות במקום העבו־דה, מבלי שיגעו דווקא ישירות לך. אם תש־תכנע בעצמך בצידקת הרעיון שנולד בך, תוכל להש־פיע גם על האנשים אשר מסביבך.

* * *

המריבה הטיפשית בה הסתבכת, אינה מועילה לאף אחד, ומקלקלת את מצב־רוחך. נסי להק־דיש זמן לטיפוח יופ־יך, ולעיסוק בתחבי־ביך, במקום לשאת על כתפייך את כל בעיות העולם הזה. לקראת סוף השבוע את עלולה לנתק קשר אישי חשוב, בעיקבות בדיחה מעשית שהושמעה באוז־ניך, בנוכחות אלה שלדעתך יפרשו או־תה בצורה מוטעית. אל תעשי זאת, כי בסופו־של־דבר, זה לא ישתלם. בת שור, בשבוע זה אל תצאי לקנות.

* * *

תתחיל להתרגל לחצ־לחה שזכית בה. אם תתנהג בקור רוח וב־הגיון — תמשיך לחצ־ליח. אל תזלזל בעצות שתקבל מאדם שהוא כמעט זר לך, ותתחשב בדיעותיהם של אח־רים. לא תמיד אתה הוא הצודק. נהג בסוב־לנות עם חבריך לעבו־דה, אפילו אם הם אינם מחזירים לך יחס כזה. בת תאומים — היזהרי לא להסתבך עם גבר מבוגר ממך בשנים רבות. בעיות בריאות ייעשו אקטו־אליות השבוע, בעיקר לקראת סופו.

* * *

במחצית השנייה של השבוע צפויים בחייך כמה שינויים, ולאו דוו־קא לטובה. שמור בקפ־דנות על בריאותך, כי היא עלולה להיות הרא־שונה שתיפגע בימים רגישים אלה. דחף פני־מי, שסיבותיו לא תהיי־נה ברורות לך די צר־כן, ידרבן אותך לבזבז הרבה מרץ, זמן וכוח על עניינים בעלי חשיבות מישנית. מוטב שתרסן את עצמך ותשמור את כוחותיך לשבוע הקרוב. בן סרטן — צפויים לך הפסדים מסחריים.

* * *

זה לא יהיה נוח במ־יוחד, אבל אם אתה רוצה, אתה יכול לחס־תכן. כאב־תראש חריג־עי, הצרות בטווח־קצר, הפגישות עם שונאיך — כל אלה שקולים, אם רק תדע להתמיד על־ידי התחישגים וכוח־הרצון, שתפתח על־ידי עצם התפנית. מיקרה נעים ובלתי־צפוי עשוי להתגלות, אם לא תיזהר, כתגלית של איבה אישית או של קינאה מיקצועית. אל תראי לו שאת נפ־געת ממנו. העמידי פנים של אדישות.

* * *

צרתך הגדולה שאתה רוצה המון, מוכן אפי־לו לסבול לשם כך, אך אינך יודע ללכת עד הסוף, מתי שצריך. ה־שבוע תיפול בידך הז־דמנות להתגבר על חול־שתך זו; אם תחמיץ אותה הפעם, מי יודע מתי שוב ימלא בידך לעלות על דרך המלך. במישור חיי־האהבה, אתה נכנס החודש להילוך נמוך. טעם ונגוס ככל שתוכל, חיים רק פעם אחת. גם את, בת בתו־לה, השבוע יהיה פחות רומנטי עבורך. הידידות החדשה שגילית תלך ותפרח למשהו נפלא. אף אם תרצי, לא תוכלי לקל־קל אותה. אתה, בן מאזניים, התכונן לנסי־עה ארוכה. היא תוסיף לאישיותך. ואם תרצה, גם לכיסך. קינאה של חבר לעבודה לא תצליח לשבש את דרכך. סיכ־סוכיו ייכשלו והבוסים יתנו לך את הגיוב.

* * *

הגיע הזמן שתגלה קצת נדיבות לידידיך, אחרי כל מה שהם עשו למענך. ייתכן וייגרמו לך קשיים ב־הגשמת תוכניותיך. אם אין העניין דוחק — מוטב שתמתין קצת ולא תעשה שום דבר גורלי. מכתב שיגיע אליך ישנה את דעתך על אדם קרוב אליך. בת עקרב — אל תהיי כל־כך ותרנית. הגיע הזמן שתלמדי לעמוד על שלך. זה ישתלם לך בסופו־של־דבר.

* * *

השבוע יצוצו בפניך כמה אתגרים חשו־בים ורבי ענייו. יש מקום לצפות כי את־גרים אלה יהיו קשו־רים בנסיעות ממושכות, ובעקיפין גם בהתפת־חות רומנטית. תוכל להצליח לעמוד בהם אם אדם קרוב אליך ובעל השפעה רבה לא יכ־שיל אותך. השתדל, אי־פוא, להיות חביב וידי־דותי בצורה יוצאת דו־פן לכל האנשים הסו־בבים אותך בעבודה או בשעות שלאחריה.

יהירותך הטבעית, הכרוכה בחוסר־ביט־חון משווע, תוריד אותך שאולה, אם לא תדעי לרסן את שניהם ולהוסיף להם מידה אמיצה של חוש־הומור שהוא אחת מתכונו־תיך היפות ביותר. זה לא שהוא לא רוצה אותך: זה שהוא בטוח שאת לא רוצה אותו, אז — קדימה! גלי לו את האמת. כוח־החר־תעה של מתנגד חזק עשוי לבלום התקדמותך. היזהר מתרופות.

* * *

המצב מעורפל ביותר, אל תמשיך לגשש באפילה — אלא דרוש הסברים, ותבע בי־צוע החלטות שיעזרו לך ולסובבים אותך לצאת מן הסבך. אם אתה ממונה על אחרים — מוטב שהשבוע תהיה פחות קשוח, ויותר נוח, גם צעד מסוג זה יגרום לתזוזה מועילה לענ־יינך. בת דלי — הזנחת לאחרונה את נושא הו־פעתך. את ודאי אינך יודעת, שהופעתך החיצונית היא המשפיעה.

* * *

דווקא משום שאת חופשייה בהשקפתך, ובלתי־קשורה במעשייך, קל מאוד לתפוס אותך במלכודת או ל־חייב אותך לעשות מה שאינך רוצה. זה מביא, אומנם, לאוזלת־יד ו־לאפס־מעשה מציידך — אבל מי רוצה בכל ח־צרות הללו? לכן מוטב שתחשבי יחד איתו מה אתם רוצים באמת, מתוך ויתור הדדי, או לפחות אי הסכמה הדדית. דברים ברורים יחסכו לכם צרות.

הכל אודות "אדם"

אכזריות מכל הסוגים - מין אנושי וחייתי - לעג לאנשי המישטרה - חוגגים את ניצחונם בסרט של בעל בתי־קפה שהפך מפיק

זוהי יפו בלילותה

הסצינה האחרונה בסרט **אדם**, צולמה בשעת־בו רק מוקדמת בנמל־הדייגים של יפו. למרות המתח הרב בעלילת אותה סצינה, הצליח הבמאי, יונה דאי, להעלות תמונות עדינות ביופיין מיפו העתיקה. לעומת סצינת הסיום, יש גם סצינות המפגינות אכזריות כשכמוה לא ידע המסך הישראלי.

"ה וא אמן בלעשות אהבה," נאנחו הנשים באולם־ההקרנה הקטן.

"יש לה גוף משגע, תראו את התנועות שלה," פלטו הגברים שנכחו באותו אולם עצמו.

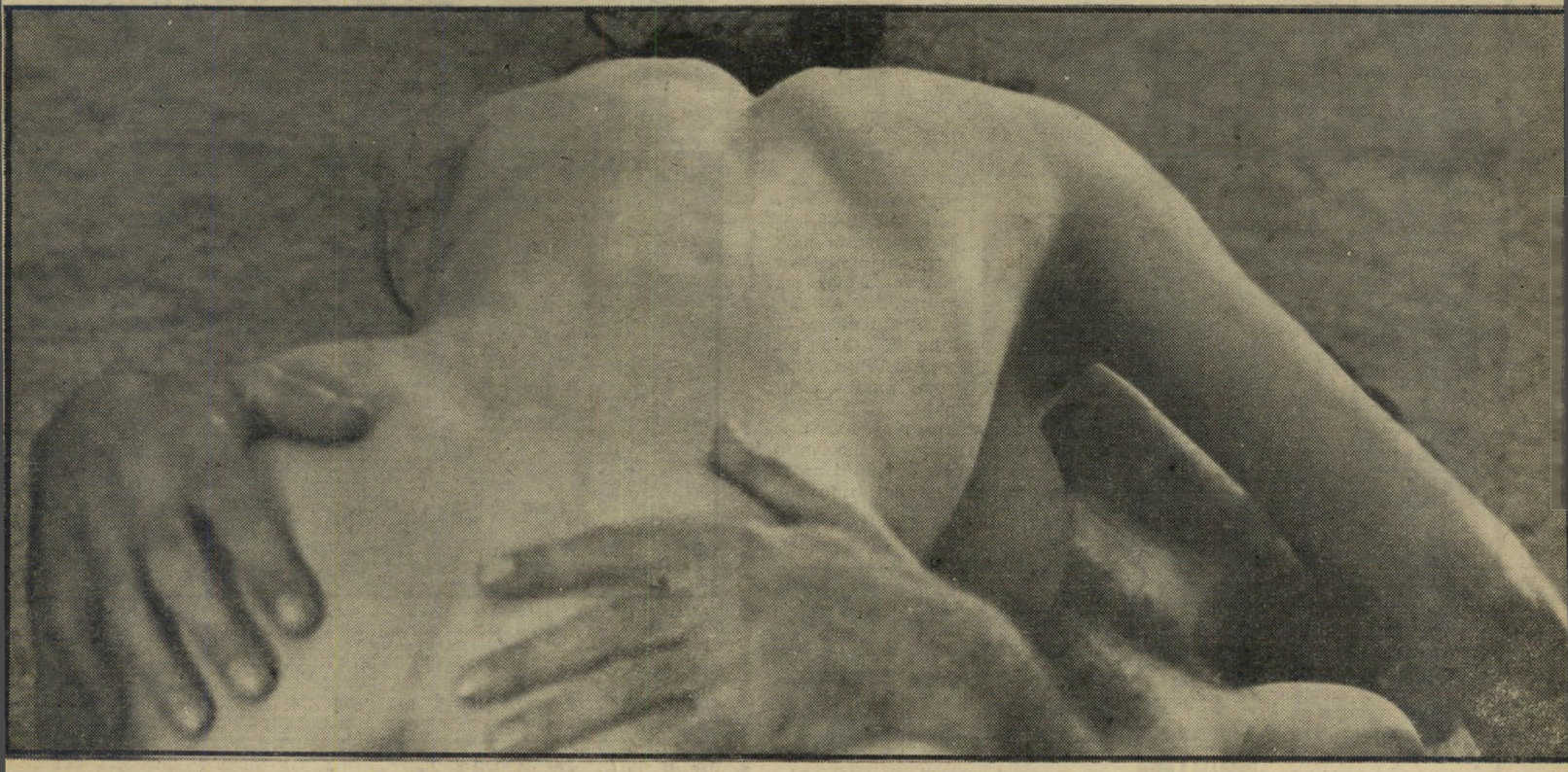
גם אלה וגם אלה נכחו בהקרנה מיוחדת למוזמנים, של הסרט הישראלי הנועז ביותר שהוצג אי־פעם, **אדם**, אשר אחת מנקודות־השיא שלו היא צילום־מקרוב של סצינת־מישגל בין שמוליק קראוס, לבין שחקנית אמריקאית בלתי־ידועה (עדיין), העונה לשם אנגליק פטיג'אן.

מפיק הסרט, הבמאי שלו, התסריטאי, נער־התסריט, ובעצם כמעט הכל־בכל בו הוא בחור הרצליאני בשם יונה דאי. יונה החליט להדהים את הצופים הישראליים בסרט אשר, לדבריו: "בכל מה שהוא מציג, הוא הולך עד הסוף."

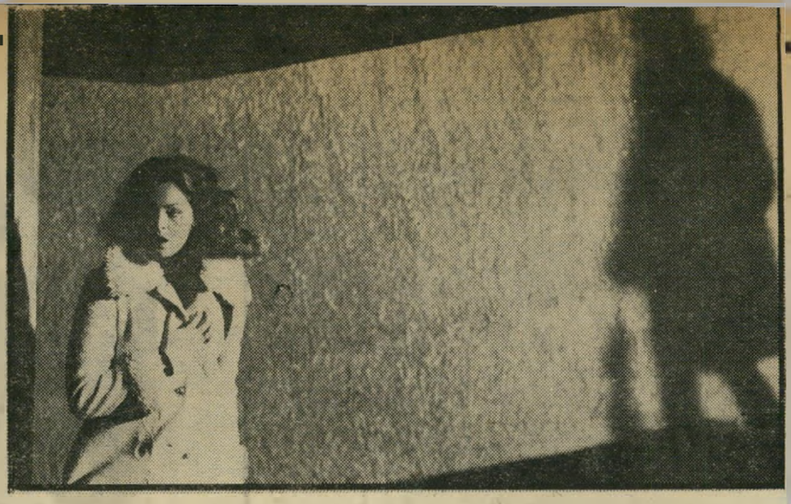
בהתאם למוטו זה שלו, העז יונה והכניס לסירטו הראשון סצינת־מישגל ארוכה ומפורטת, שכמותה לא נראתה עדיין מעולם בסרט ישראלי.

כאשר התפשטה כפילתה של אהובה גורן בסרט פורטונה, תחת מיסתור מפלי מים, היווה הדבר סנסציה של ממש בעולם הקולנוע הישראלי הצעיר. כשניראה על המסך חלק מגופה הערום של לבנה פינקלשטיין, כשהיתה עוד בת 17 והרבה פחות מלאה מאשר היום, הזדעזעו יפי־הנפש, וטענו כי זוהי פורנוגרפיה. ואילו עתה מביא יונה דאי מישגל אמיתי, על כל פרטיו ואנחותיו, ופותח פתח למין בתעשיית הסרטים הישראלית.

אולם דאי החליט, כי אם כבר להדהים, אז עד הסוף. לא רק במישגל בין בני־אדם, אלא גם בין סוסים. מצלמתו הרגישה הצליחה לקליט מישגל בין צמד סוסים,

תמונה מסצינת־האהבה הנועזת ביותר שצולמה אי־פעם בסרט ישראלי

אימה ופחד

הציגה החגלית של הסרט, ה־דוגמנית היפהפייה איריס דווידסקו, בסצינת אימה בה גילתה כישרון־מישחק מעולה.

העולה ביופיו אפילו על המישגל של שמוליק קראוס והאמריקאית שלו. האי־רוטיקה במישגל הסוסי, וסמיכותה למיש־גל האנושי, מביאים את הסרט לידי שיא אירוטי, אשר הופכת את תעשיית הסר־טים הישראלית לראשון־בין־שווים, בקרב הארצות בהן מין בסרטים אינו חידוש כלל וכלל.

אכזריות ואווירת־אימים

אך נראה, כי את עיקר הזעזוע הח־ליט דאי להביא לצופה הישראלי דווקא בסצינות האכזריות אשר באדם. עלילת הסרט נסבה סביב התעללותו של רופא־כירורג, ד"ר אדם (שמוליק קראוס) ב־מישפחת הפסיכולוג אבישר (אילן דר, ורעייתו־בסרט איריס דוידסקו).

קראוס מנסה להפריך תיאוריה אותה שמע בהרצאה על אבישר, ואשר גרסה כי „אין אדם הורג כדי לפתור בעייה או להביא תועלת כלשהי לעצמו." באמצעות מערכת של הפחדות והטלת־טירור מצליח אדם להביא לכך שאבישר ינסה לרצוח אותו, כדי להשתחרר מאווירת־האימים ש־נכפתה עליו.

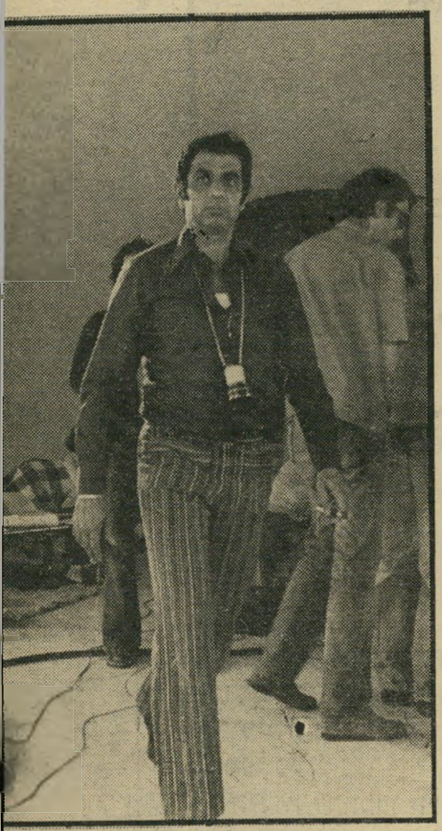
לתוך המאבק בין השניים הכניס יונה דאי מיספר קטעים, בהם ניכרת בבירור השפעת הסרט מגרש־השדים, המפגינים אכזריות כמוה לא ידע המסך הישראלי. אדם מוחץ בגעלו צפרדע, והדם הפורץ מפיה מצולם בקלוז־אפ. אדם יורה במיצ־חו של חזיר־בר ואחר־כך מבתר אותו לגזרים, אך לא לפני שהוא מגיש עכבר לבן, המפרפר במלקחיים רפואיים, לנקי־רותיו של נץ מורעב — וכל אלה, ברי־אליות קולנועית מזעזעת.

אין ספק כי הסרט אדם, אשר בהקרנתו הוחל השבוע בתל־אביב, יעורר ויכוחים רבים בציבור הישראלי. יהיו כאלה ש־יתעבו אותו, ויהיו רבים שיאהבו אותו, אך נראה כי לא יהיו כאלה שיהיו אדי־שים כלפיו. דבר אחד ברור: אל יוצרו של הסרט, יונה דאי, ולסיפור שמאחרי ההפקה, אי־אפשר יהיה להיות אדיש.

יונה דאי הוא גבר צעיר, יוצא פרס, המתגורר בווילה מפוארת בהרצליה־פיתוח, איש־עסקים, אשר בין השאר נמצאים ב־בעלותו קפה השחקנים נוגה בתל־אביב, ומילק־בר בספג' דיזנגוף.

יום אחד החליט יונה שהוא עושה סרט. ללא ידיעה או נגיעה כלשהי מראש לקול־נוע. הוא כתב תסריט, בעזרת רעייתו, הציירת אלימה, גייס סכום של מיליון לי־רות, וניגש מייד להפיק את הסרט.

כיוון שליונה עצמו לא היתה כל ידי־עה בקולנוע כאשר החל מצלם את הסרט, החליט לקחת שחקנים שאינם נחשבים כו־כבים בעולם הקולנוע הישראלי. לצד קר־אוס משחקים שניים, אשר זה להם הסרט הראשון שלהם: אילן דר ואיריס דוידסקו, הוא שחקן־תיאטרון והיא דוגמנית, ושני־הם הינם, ללא ספק, הפתעת הסרט.

האמריקאית

כדי לבצע סצינת־מישגל, נאלץ הבמאי להשתמש בשירותיה הטובים של שחקנית אמריקאית, מאחר ש־שום שחקנית ישראלית לא התאימה לסצינה.

יתרון האי־מיקצועיות של יונה היה בעיקר בכך, שכל מה שלא מצא חן בעי־ניו נזרק לפח. בעוד המפיקים והבמאים המיקצועיים מנסים לתקן סצינות שאינן מוצאות חן בעיניהם, לא הסכים יונה ל„חיסכון" מסוג זה בסירטו, והיה משליך מאות מטרים של פילם, רק משום שהח־ליט שאפשר לעשות את זה יותר טוב.

אחרי השלמת סירטו זה, נדבק יונה דאי בחיידק הסרטים. למרות שאינו מס־כים ללמוד את הטכניקות המיקצועיות, וטוען כי „סרט זה כמו החיים — או שנולדים עם זה או שלא," הוא עומד עתה בפני הפקת מיספר סרטים נוספים, על־פי תסריטים שלו־עצמו, והוא מבטיח כי הם „יהממו" לא פחות מאדם שלו.

הדיעות יכולות להיות חלוקות לגבי אי־כותו של אדם, אך לא לגבי העובדה שהוא מהמם, מיוחד, אכזרי ומותח להפליא.

העיקר להדהים ולהמם

את נערת־התסריט ועוזר־הבמאי ששכר, פיטר יונה כבר בשלבים הרא־שונים של הצילום. הם היו מיקצועיים מדי עבורו, ו„לא הבינו את רוח הסרט." לצלם אמיל קנבל לקח זמן רב להתרגל לשיגעונותיו הבלתי־מיקצועיים של ה־מפיק־במאי שלו, אולם לאחר שהתרגל — למדו השניים לעבוד בשיתוף־פעולה מלא.

„יופי, יופי!" היה צועק דאי באמצע הצילום, ואז היו צריכים כולם להבין שבעצם הוא התכוון ל„קאט," שפירושו ב־שפה המיקצועית: „בסדר, אפשר להפסיק לצלם." כשהיה צועק „נו!" הבינו כולם, רק בשלב מאוחר מאוד, כי כוונתו היא שאפ־שר כבר להתחיל לצלם את הסצינה.

ללא ניסיון

הבמאי יונה דאי, אשר זה לו סירטו הראשון, על בימת הצילומים. מימין: איריס דווידסקו, בסצינה בה היא משוחחת בטלפון מחדר־האמבטיה.

במדינה

(המשך מעמוד 31)

לו בריאות ויבוא בימים. הלוואי ויזכה לאריכות־ימים עד מאה־ועשרים.

„במשך שנים רבות מאוד," סיפרה, „עד לזמן האחרון ממש, היינו ביחסי־קירבה של אב ובת, והכל היה כפי שניתן לצפות. עשיתי הכל למענו, אני ובעלי עמי, כדי להקל עליו מכל הבחינות האפשריות, ובכל עניין, קטן כגדול, היה פונה אלינו.

„כפי שאסביר להלן, אין זה מתקבל על הדעת שאבי יגיש נגדי מישפט, לא בקשר עם העניין הנזכר בתביעה, ולא בקשר עם כל עניין אחר. אני מניחה כי ידה של אשתו הנוכחית, שהיא השלישית, גברת חממה שבח, בדבר, וכי אבי לא הבין כלל במה המדובר ובמה העניין, ובוודאי לא התכוון להגיש נגדי מישפט, לא בעניין זה ולא בעניין אחר.

„האמת היא שאשתו הנוכחית של אבי סבורה, או נוכחה לדעת, שלרגל מצבו ו־גילו של אבי סיכוייו להאריך ימים אינם טובים. היא מנסה להשתלט על רכושו ועל כספו.

לאמת פנים רבות. „אינני מוכנה להסתפק בהסכם (זיכרון־דברים), שעשה עימה אבי ובו נקבעו האינטרסים שלה," סיכמה רינה צדוק. „עכשיו היא רוצה לחזור, וכאמור להשתלט על כל רכושו של אבי.

„כאשר נפטרה אמי המנוחה," הוסיפה רינה צדוק בתצהירה, „השאירה לי את חלקי — רכוש שערכו היום עולה עשרת מונים על הסכום הנקוב בתביעה. המדובר במיגרשים בחלקי הארץ השונים, ובאדמות ובניכסי דלא־ניידי אחרים, וכן במיטלטלים ובכספים.

„אבי ביקש, למען כבודו, כי אוותר על חלקי הנ"ל, באמרו כי ממילא אקבל את כל אשר לו, וכן יוחזר לי גם חלקי־שלי.

„אולם אבי ביזבז את רוב־רובו של ה־רכוש, והוא נשוי כיום לאשתו השלישית, מזה חמש שנים. הפרש־הגילים ביניהם הוא כ־30 שנה. הוא בן 70, והיא כבת 40."

את המשך דבריהם של הצדדים המעור־בים בפרישה ישמע בית־המישפט בעוד כחודשיים. אך יוסף הושע לא יוכל עוד להגן על עצמו, לתבוע את זכויותיו על רכושו בחזרה. מעתה יהא על בית־המישפט לשמוע את גירסותיהן של הבת ושל ה־אשה השלישית, ולקבוע לפיהן.

לחוק אין לב

נכה־מיל־חמה לקה בהתקף־לב, הסתבך בניהול עסקיו, והחוצפה־יפועל החרימה את מכונית־החשיקום שלו, כרתה את מטה־לחמו

דב עציוני הצליח לצעוד עוד כמה צעדים, וצנח ארצה. אמבולנס העביר אותו מייד לבית־החולים רמב"ם בחיפה. כעבור שלושה שבועות נשלח לבית־החולים ב־צפת, שכב גם שם מיספר שבועות, חזר הביתה, שוב אושפז, שוב שוחרר, וכך נמשך הטילטול כארבעה חודשים.

היה זה התקף־הלב השני של עציוני. ב־התקף הראשון שלו לקה בימי מילחמת ששת־הימים, כאשר שירת בסיני. אז הטיסו אותו מאילת צפונה, בליווי רופא־היחידה שלו, לשדה־התעופה בתל־אביב, ומשם העביר אותו אמבולנס לבית־החולים רמב"ם בחיפה.

כאשר קם ממיטתו, ביקש משילטונות צה"ל לסייע לשיקומו. העובדה שלקה ב־התקף־לב בזמן מילחמה, הפכה אותו לנכה צה"ל.

רכבות לירות חובות. דב עציוני, יליד רומניה, תושב צפת בן 47 ואב ל־שלושה ילדים, עלה לארץ בשנת 1937. הוא למד מיקצוע בענף המלונאות והשתכר למחייתו בכבוד, עד להתקף־הלב הראשון שלו. לאחר־מכן הוכרז כנכה־צה"ל, נקבעה לו נכות בגובה 70 אחוזים, וקיבל חוד־שית בסך של כ־700 לירות בחודש.

כחלק מתהליך שיקומו החל מנהל את המיזנון בבית־המכס בנמל חיפה. הוא היה קם משנתו בשעה שלוש וחצי לפנות־בוקר והיה נוסע מצפת לחיפה דבר יום־ביומו. אל ביתו היה חוזר בשעה שבע בערב, אחרי עבודה מאומצת.

יום אחד, בדרכו חזרה לצפת, שב עציוני והתמוטט. ליבו לא עמד במעמסה. הוא היטלטל מבית־החולים לביתו משך כארבעה

חודשים, כאמור, והעסק סבל מכך קשות. הרווחים נעלמו, ותחתיהם הצטברו חובות של רבבות לירות.

לא היה טעם להמשיך. דב עציוני החל מתרוצץ ומחפש לו תעסוקה מתאימה, קלה יותר.

הוא מצא מישרה כמחסנאי בבית־ההבראה במעלות. אגף השיקום של מישרד־הביטחון סייע לו לרכוש מכונית סובארו פטורה ממס, כנהוג לגבי נכי צה"ל. עבור המכונית שילם כ־10 אלפים לירות, לאחר שקיבל מן האגף גם הלוואה מסייעת. ההסדר נעשה במיסגרת התקנות לגבי נכי־מילחמה.

אך הוא טעה. בעיקבות פשיטת־הרגל של המיזנון שלו, בבית־המכס שבגמל־חיפה, הסתכמו חובותיו שם ב־60 אלף לירות. בית־המישפט חייב אותו לשלם על חשבון חובות אלה תשלומים בגובה של כ־500 לירות בחודש.

בדיחה מקאברית. למאמץ זה היה מוכן, ובלבד שיוכל לפרוע את חובותיו ולהתקיים, לפרנס את אשתו וילדיו. אך יום אחד בא קץ מר גם לחלום זה.

אנשי ההוצאה־לפועל הגיעו אל ביתו שבצפת, והחרימו שם את המכונית שקיבל

נכה־צה"ל עציוני
הרגליים הוחרמו

ממישרד־הביטחון לצורך שיקומו. וזאת — בעיקבות תביעה של אחד מנושיו, שאול אוהבה.

ההוצאה־לפועל החרימה את מכוניתו של עציוני כתמורה לחוב שלו לנושה. אך אין היא יכולה למכור אותו, כיוון שהרכב הוא בעל מעמד של רכב רפואי, שנרכש עבור נכה־מילחמה. על רכב מסוג זה קיים איסור להעברת־בעלות ללא אישור מטעם מישרד־הביטחון.

מאז היום בו הוחרמה, ניצבת המכונית במיגרש שבצפת, מוזנחת ומאובקת, כיוון שאיש אינו רשאי לגעת בה. ההוצאה־לפועל אינה יכולה להמירה בכסף, כיוון שהמכונית מוגנת, ואילו דב עציוני עצמו אינו רשאי להשתמש בה.

בגלל עובדה זו נאלץ עציוני לעזוב את מקום־עבודתו. הוא אינו יכול עוד להגיע מביתו שבצפת למקום־העבודה בבית־ההבראה במעלות. אם יצטרך לנסוע באוטובוס, צפויה לו דרך־חתחתים. עליו לנסוע באוטובוס מצפת עד עכו. לרדת בעכו ולנסוע באוטובוס לנהריה. שם לעלות לאוטובוס אחר הנוסע למעלות. ממעלות עצמה ייאלץ ללכת ברגל כ־25 דקות עד הגיעו לבית־ההבראה.

בצר לו, פנה דב עציוני אל מישרד־המישפטים, והתלונן על העוול שנגרם לו על־ידי שלילת רישיון־נהיגה, החיוני לו לקיומו.

מישרד־המישפטים יעץ לו להמתין בסבלנות. החוק, האוסר העברת רכב של נכה לאדם אחר, עבר כבר את הקריאה הראשונה בכנסת, ויש לחכות עד שיועבר בקריאה שנייה. הכנסת, כידוע, בפגרה.

אך לנכה־צה"ל דב עציוני אין סבלנות. הוא חייב לשלם, כזכור, 500 לירות מדי חודש על חשבון חובות פשיטת־הרגל שלו, ואילו הקיצבה שהוא מקבל ממישרד־הביטחון מסתכמת בכ־700 לירות בלבד. וכיוון שאין הוא מסוגל לפרנס את מישפחתו ללא מכונית, הרי לא נותר לו אלא להאכיל את אשתו ושלושה ילדיו מ־200 לירות לחודש.

1818 - מספר חזק על הקו!

חינם!

עלון מתכוני קוקטיילים עם המרעננים של אליעז לכל דורש.

חבילות שי לעובדים.

חבילות שי מקוריות לחגים: לעובדים, לידידים ולעצמכם בעשרות וריאציות מעניינות

התקשרו אל דני, טלפון:
063-88643-4

עליז עז ונועז עם אליעז

אל תצא לטייל במכוניתך -
לפני שנפגשת איתי!

פגוש אותי בתחנות ההרשמה של "מגור" או הזמן אותי לפגישה — ואבוא אליך, להסביר כמה חשוב לטייל בבטחון כש"מגור" לצידך.

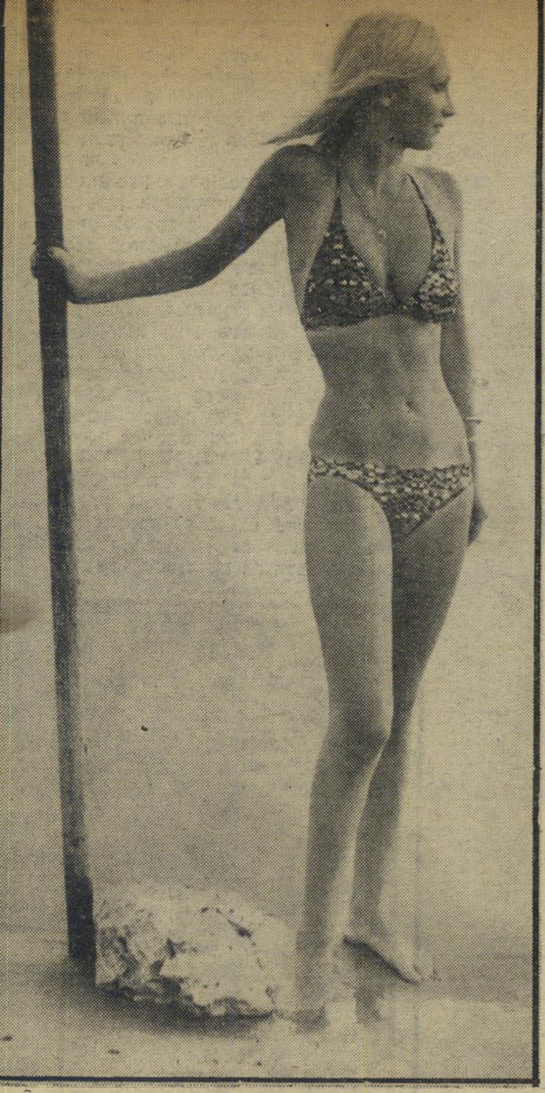
- תל־אביב, טל: 252212
- חיפה, טל: 523577
- ירושלים, טל: 232785
- באר־שבע, טל: 78554
- נתניה, טל: 24470
- חדרה, טל: 23277

מגור - לא רק לגרור !!!

תקוני דרך • התנעות • שיווק רכב ואביזרים

דרושות לנו דיילות הסברה ומכירות באם את נאה ובעלת כושר שכנוע התקשרי נא לטלפונים שבמודעה.

משה דיין

אוסנת רוקח

יפה שיין

נטלי גולדברג

המועמדות הסופיות לתואר מלכת המים 1974

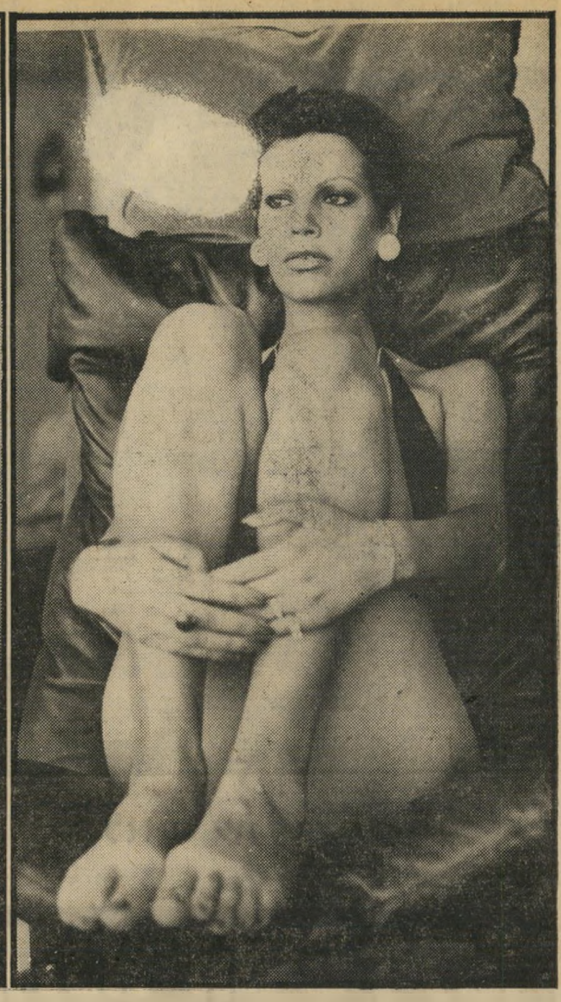
מועמדות אלה תתחרינה במוצאי־שבת בבריכת „גלית" ביד־אליהו

אתי אלגרבלי

יהודית גולדשטיין

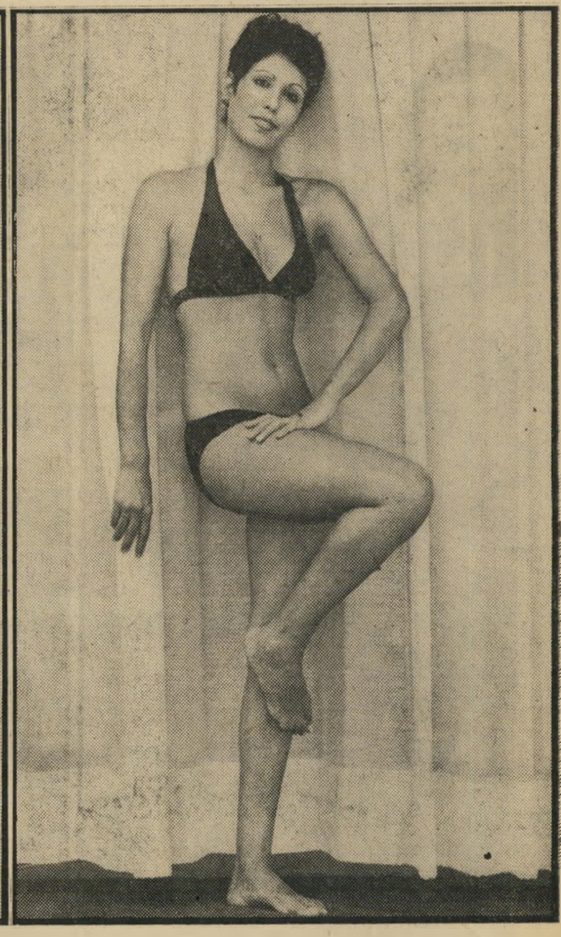
תמר בן־עמי

שרה הולנד

שושנה כחלון

רותי עזריה

אופירה בן־שמחון

בעמודים אלה חבוי הנעלם הגדול, המעסיק בימים אלה את חובבי־היופי בארץ. מי תהיה הזוכה המאושרת בתחרות מלכת־המים.

נעלם זה יתברר במוצאי־השבת הקרובה, אז ייערך נשף־הבחירה הסופי ב־בריכת „גליתי" שביד־אליהו, לעיני קהל רב.

לנשף סופי זה קדמו שניים אחרים, הראשון בהם נערך לפני כחודש בנתניה, ובו נבחרה נסיכת הים־התיכון. בנשף השני, שנערך באילת לפני שבועיים, נבחרה נסיכת ים־סוף, על רקע תפאורה מרהיבה, אלפי פרחים ואורות זוהרים.

המועמדות הנרגשות, שכל אחת מהן יפה מחברתה, אינן עוצמות עין. רבות מהן חולמות על פריצת־דרך לעולם היופי והדוגמנות, והן יודעות שהזכייה בתואר הניכסף תוכל להיות בבחינת פריצת־דרך כזו.

בימים אלה הולמים ליבותיהן של הי־פחפיות הצעירות, מעכו שבצפון ועד אי־לת שבדרום, בדריכות לקראת טכס־הבחירה וההתרגשות שתבוא בעיקבותיו.

על מי תיפול הבחירה הפעם?

דליה מזור

לאה שוקי

המועמדות הסופיות לתואר מלכת המים 1974

ענת רוזנפלד

תמר שבח

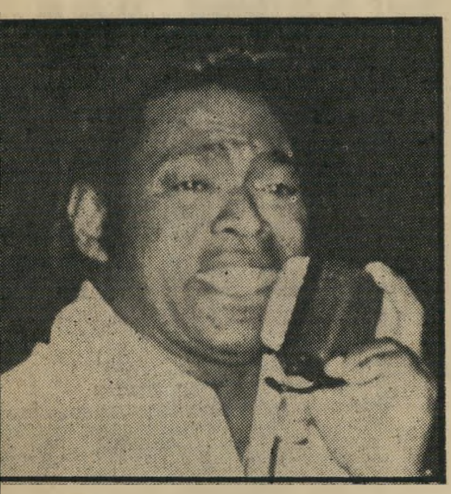
יפה רביב

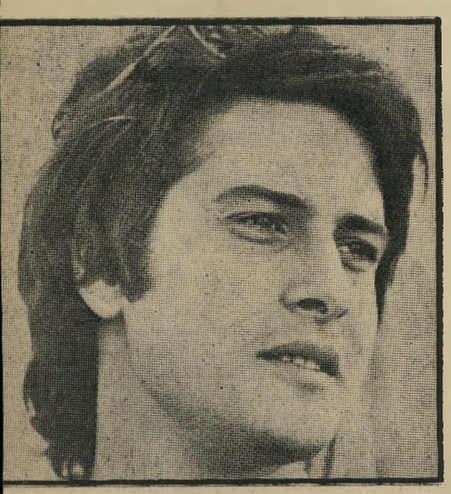
צביקה פיק

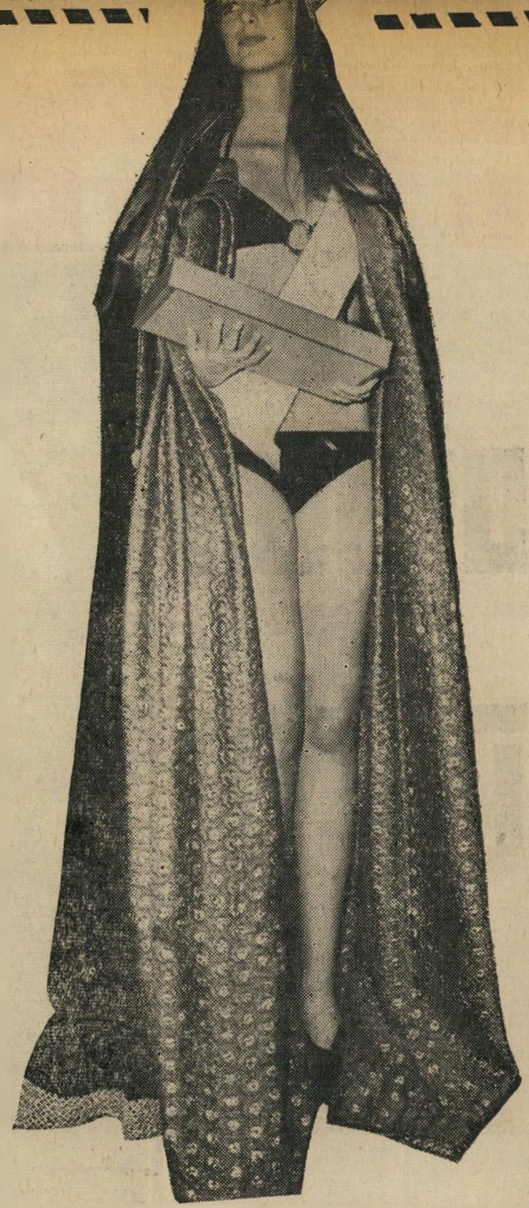
נסים סרוסי

ג'ימי לויד

דודו טופז

בבריכת „גלית"

ביד אליהו

במוצאי־שבת 14.9.74

בשעה 8.30 בערב

מופע ענק

- צביקה פיק ותזמורתו
- נסים סרוסי ותזמורתו
- ג'ימי לויד ותזמורתו
- מנחה: דודו טופז

הדרכת המשתתפות: לאה פלטשר ● תפאורה: אדיק סמית
● קישוט פרחים: פרחי כץ

נשף בחירת

מלכת המים 1974

פרס ראשון למלכה: סבעת יהלום של תכשיטי „עינבר"

פרס שני: 100 אלף ל"י ביטוח חיים של „ביטוח אליהו"

המלכה תיבחר על־ידי הקהל

כרטיסים ב„לאן" (יוקי) וביתר המישרדים. בערב המופע בבריכת „גלית"

בנשפים תצעדנה המועמדות בתחרות מלכת המים, כשהן מדגימות:
תצוגת בגדי־ים של „גוטקס" ★ תצוגה של „בוטיק ביבה" ★ שמלות חופה ותסרוקות של סלון „אמבר" ★ איפור של „הלנה רובינשטיין" ★ טיפול בשיער ע"י „וולה"

מספר 1932 שנה 38 המחיר: 3.50 ל"י כ"ד אלול תשל"ד, 11.9.74

העולם הזה

דליה פרידלנד ומישה אשרוב

אשרוב וידידתו בילדותו מס

מנהלים מאבק בבית המשפט

דליה פרידלנד

סוד הדרך המשתנה